

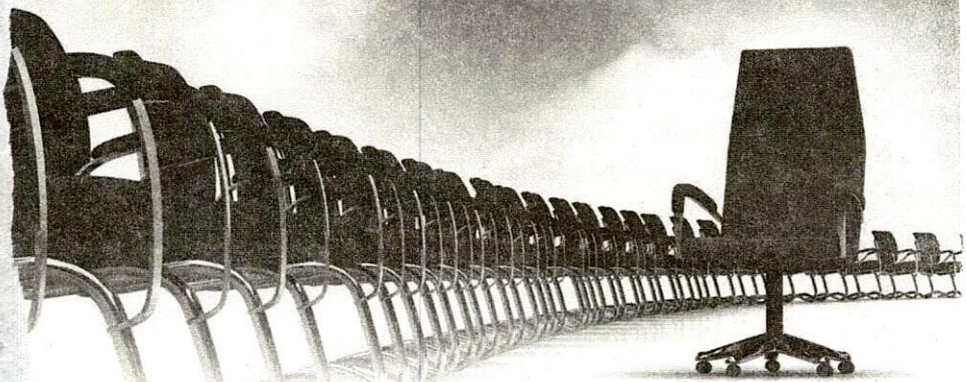
Since 1972

ஆயத்தமாக்கப்படும் தனிலவன்

சமீகா. D. அகஸ்தினி ஜெபக்குமாரி

ஆயத்தமாக்கப்படும் தனிலவன்

ஆயத்தமாக்கப்படும் தலைவன்

Bro. D. Augustine Jebakumar

Published by

GEMS PUBLICATIONS

Sikaria, Indrapuri Post, Dehri on Sone,
Rohtas Dist., Bihar 821308, North India

E-mail: publications@gemsbihar.org

www.gemsbihar.org

Tel. : 06184 234567, Fax : 06184 234042

COPIES CAN ALSO BE RECEIVED FROM

GEMS Action Center

14, Jeba Nagar,

Vasanthapuram South,

Near Vijaya Garden,

Tirunelveli - 627 005 Ph : 9488771655

E-Mail : nellaioffice@gemsbihar.org

© Copyright by **Gospel Echoing Missionary Society (GEMS)**
Second edition 2000 copies - 2018

No part of this publication may be reproduced in any form or by any mean, electronic or mechanical, including photocopying, recording or any information storage and retrieval system without permission in writing from the publisher.

Printing Co-ordinated by: Horeb Prints & Publishers - Sivakasi

பிழைத்தமாக்கப்படும் தலைவன்

ஆயத்தமாக்கப்படும் தலைவன்

ஆசிரியர் உரை

“வேதமே எந்தன் வெளிச்சமே;

வழிகாட்டியும் அதுவே!

இரவும் பகலும் வாஞ்சிப்பேன்;

இடறிடேன் என்றென்றும்!”

என்ற பாடலை நான் எழுதும்போது, வேதாகமத்தை அன்றாடக வாழ்க்கைக்கு ஏற்பத் தியானிக்க ஜனங்களுக்குக் கற்றுத்தரவேண்டும் என்கிற ஆவல் என்னில் பன்மடங்கு அதிகரித்தது. இதனைச் செயலாக்கவும், நான் பணிபுரியும் பணித்தளங்களில் என்னோடு பணிபுரிவோரைப் பக்குவப்படுத்தவும், “காலை தியான” நேரத்தை அதிகமாக உபயோகப்படுத்தினேன். வழக்கமாகச் செய்யப்பட்ட அந்தக் காரியத்தை அநேகர் அதிகம் வாஞ்சித்தனர். இடையிடையே கலந்துகொண்டோரும் இதன் மேன்மையை அறிந்தனர்.

“பலருக்கும் இது தேவை” என்ற அன்பர்களின் நெருக்கம், காலை தியான நேரக் குறிப்புகளை ஒலிநாடாக்களில் பதிவுசெய்ய ஏவிற்று. உடன் ஊழியர்களுக்குப் பிரயோஜனப்பட்டதும் என்றுதான் அது உருவாக்கப்பட்டது. எனவே, இந்தி மொழிபெயர்ப்போடு இணைந்தே அவைகள் போதிக்கப்பட்டன. ஒலிநாடாவினை நூலாக்கினால் பலர் பயன்பெற முடியுமே என்ற அழுத்தம் மேலோங்கினபோது, இதைச் செயல்படுத்த நேரமோ அல்லது சந்தர்ப்பங்களோ இல்லாமல் போயிற்று. ஆனால், உள்ளுணர்வு உந்திக்கொண்டேயிருக்க, அதனைச் செயலாக்க முற்பட்டேன், அதன் விளைவுதான் இந்நூல். 1 சாமுவேல் புத்தகத்தைத் தியானித்தபோது வெளிக்கொண்டுவரப்பட்ட வாழ்க்கைமுறைப் பாடங்களே இவைகள்.

இது ஒரு விளக்கநூலும் அல்ல, வியாக்கியானமும் அல்ல. இதனைப் படிக்கும்போது ஏதோ ஒரு பிரசங்கத்தை வாசிப்பதைப் போல வாசித்தால் எந்தப் பிரயோஜனமும் இருக்கப்போவதில்லை.

ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சிந்தனைச் சிதறல்கள் மென்று மென்று ருசிக்கவேண்டியவை. கொஞ்சம்

கொஞ்சமாக அனுபவித்து உட்கொள்ளவேண்டியவை.
இரத்த நாளங்களில் ஏற்றப்படும்வரை மென்றுகொண்டே இருக்கவேண்டியவை.

எனவே, திறந்த வேதமும், திறந்த இதயமும், தாங்கொண்ணாத ஆவிக்குரிய தாகமும், மாற்றிக்கொள்ளவேண்டியவற்றை மாற்றிக்கொள்ளும் மனப்பக்குவமும் தேவை; அது இன்னமும் உண்மைகளைக் கற்றுக்கொள்ளவும், பயிற்சிப்பிக்கவும் உறுதுணையாகப் பயன்படும்.

நெகேமியாவின் புத்தகத்தைப் போலவே, இடையிடையே ஏறெடுக்கப்படும் ஜெபங்கள், உங்களை அர்ப்பணிப்புக்கும், செயல்பாட்டுக்கும் ஏவும் என்பது நிச்சயம். அந்த ஜெபங்கள் எழுதவேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்படவில்லை, மாறாக அவை இயற்கையாகப் பிறந்த இதயத்துடிப்புகள் மாத்திரமே!

பழைய போதனைகள் திரித்துக் கூறப்படும் நாட்களில் வாழ்கிற நாம், பழையவைகளைப் பழமையாக எண்ண வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால், ஆவிக்குரிய அடிப்படை உண்மைகள் ஒருபோதும் காலத்தால் அழிக்கப்படக்கூடாதவைகள். அவைகள் ஒருபோதும் பழமையாகப் போவதில்லை. வாழ்ந்துகாட்டியவர்கள் அவைகளை அலங்கரித்திருக்கிறார்கள்; வாழமுடியும் எனச் சாதித்தவர்கள் நமக்கு முன்னே உள்ளனர்; எனவே வாஞ்சித்து வாழ்ந்து மகிழ்வோம் நாமும்.

இயேசு கிறிஸ்து வெளிப்பட ஆயத்தமாக உள்ள நாட்களில் வாழ்கின்ற நாம், ஆவியின் கனிகளால் நிறைந்த தலைவர்களாக மின்னவேண்டும் என்ற நோக்கில் இதனை உங்கள் கைகளில் அளிக்கின்றேன்.

**வாழ்ந்துகாட்ட அழைக்கப்பட்டவர்கள் நாம்,
வாழும் வாழ்வு அவருடையதாகட்டும்!
வானவர் பெலத்தில் தரணிதனை ஜெயிக்க,
வாழ்ந்து போதிப்பதே சாலச் சிறந்தது!!**

அன்பரின் பணியில்,
D. அகஸ்டின் ஜெபக்குமார்

பொருளடக்கம்

1. ராஜாவின் சித்தம்.....	5
2. ஆண்டவரின் ஆயத்தங்களில் அன்னாள் ..	10
3. “பெட்டியைப் பற்றி, பெரியவரை விட்டுவிட்ட ஏலி”	25
4. எல்க்கானா, சமநிலைத் தலைவனுக்கு எடுத்துக்காட்டு	40
5. பரிசுத்தத்தை விழுங்கினால் விபரீதங்கள் விளையுமே	44
6. உணர்த்துவதற்காகவே உபத்திரவங்கள்	50
7. உணர்வின் கூர்மை மழுங்கிய ஊழியன்.....	56
8. சவுலின் மூன்று எதிர்மறைத் தன்மைகள்	61
9. தனித்திரு, தரித்திரு, சரித்திரம் படைத்திரு	69
10. அபிஷேகத் தைலத்தால் அழகிய மாற்றங்கள்	74
11. எங்கு நெருக்கடி, அங்கீகாரத்திற்கு அதுவே படி.....	78
12. பதவி நீங்கலாம், பரன் அபிஷேகம் மாறாது	84
13. அழுத்தத்திற்குப் பணிந்ததால், அடாது செய்யத் துணிந்தவன்.....	88
14. “சுத்த விசுவாசி” தனயனும், “சுயதந்திரி” தந்தையும்.....	92
15. நடத்துபவரோடு நடத்தப்படுவோர் ஒருமனப்பட இரு நடைமுறைகள்	98
16. ஆண்டவர் அருவருக்கிற அமலேக்கின் குணங்கள்	102
17. ஆசை இச்சைக்கு, ஆவிக்குரிய வர்ணப்பூச்சு.....	106
18. முந்தைய தோல்வி மறக்கட்டும், முன்னோக்கி கால்கள் நடக்கட்டும்.....	110
19. ஆட்டுத்தொழுவத்திலிருந்து, ஆளும் அரண்மனை நோக்கி.....	116
20. தனிநபர் வழிபாடு விட்டிடு, திரள் கூட்டம் மீது நீ பாரப்படு	120
21. பொறாமை ஆவியின் பொல்லாதத்தன்மைகள்.....	126
22. பாதுகாப்பற்ற உணர்வு வருகையில், பாய்ந்தோடுவது யாரிடம்?.....	134
23. பொய்: போலியாகத் தப்புவிக்கும், கூலியாக தீமை தரும்	142
24. நம்பிக்கையிழந்த தலைவரின், நாசம் செய்யும் விதைகள்.....	147
25. துணிந்து உதவினாலும், துளிகூட எதிர்பாராதே	151
26. வசனம் நிறைவேற அவசரப்பட்டால்... விசனம்	157
27. பேலியாள் மகளின் ஆபேதலித்த நிலைகள்	162
28. அனைத்து அம்சங்களின் அரியக் கலவை, அபிகாயில்	166
29. கர்த்தருக்குள், கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு.....	171
30. விரக்தியின் விளிம்புக்கு விரட்டப்பட்டவன்... ..	174
31. தலைவன் ஏற்றும், அவனது சகாக்கள் ஏற்காவிட்டால்	177
32. இழப்பிலிருந்து மீண்டு, இன்ப வெற்றியைத் தீண்டு.....	181
33. லோகக்கிரீடத்திற்காக தலையை இழந்தவனும், ஜீவகிரீடத்திற்காகத் தலையைக் கொடுத்தவனும்.....	188

1 சாமுவேல், 2 சாமுவேல் ஆகிய புத்தகங்களிலிருந்து, தாவீது மற்றும் சவுல் ஆகியோரின் தன்மைகளைப் பற்றியும், அவர்களைச் சுற்றி நடந்த நிகழ்வுகளைப் பற்றியும் தியானிப்பதற்கு தேவன் உதவிசெய்வாராக!

இப்புத்தகங்களைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு முன்னதாக, ஒரு கருத்தினை நாம் தெளிவாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். தம்முடைய ஜனமான இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு தானே ராஜாவாகத் திகழ்ந்து, தானே அவர்களை அரசாளவேண்டும் என்பதுதான், தேவனின் முழு முதல் நோக்கம்.

ஆனாலும், மற்ற மக்களுக்கு "ராஜா" (Monarchy) இருப்பதினால், இந்த மக்களும் தங்களுக்கு "ராஜா" (Human King) வேண்டும் எனக் கோருவார்கள் என்பதை தேவன் முன்னறிந்திருந்தார். எனவே, இஸ்ரவேலர் மேல் ஒருவன் ராஜாவாக ஏற்படுத்தப்பட்டால், அவன் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்கிற விதிமுறைகளை, உபாகமம் 17:14-20 ஆகிய வசனங்களிலேயே வகுத்துவைத்துவிட்டதை நாம் வாசிக்கிறோம்.

“உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உனக்குக் கொடுக்கும் தேசத்தில் நீ போய்ச்சேர்ந்து, அதைச் சுதந்தரித்துக்கொண்டு, அதில் குடியேறினபின், நீ: என்னைச் சுற்றிலும் இருக்கிற சகல ஜாதிகளையும்போல, நானும் எனக்கு ஒரு ராஜாவை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பாயானால்; (உபா. 17:14)” என்றும், யாக்கோபின் மூலமாக உரைக்கப்பட்ட ஆதியாகமத் தீர்க்கதரிசனங்களிலும் கூட, அவர்களிலிருந்து ஒரு ராஜா தோன்ற வாய்ப்பு உண்டு என்றே நாம் வாசிக்கிறோம்.

“உன்னை மிகவும் அதிகமாய்ப் பலுகப்பண்ணி, உன்னிலே ஜாதிகளை உண்டாக்குவேன்; உன்னிடத்திலிருந்து **ராஜாக்கள்** தோன்றுவார்கள்” (ஆதியாகமம் 17:6) என்றும், “**சமாதான கர்த்தர் வருமளவும் செங்கோல் யூதாவைவிட்டு நீங்குவதும் இல்லை, நியாயப்பிரமாணிக்கன் அவன் பாதங்களை விட்டு ஒழிவதும் இல்லை; ஜனங்கள் அவரிடத்தில் சேருவார்கள்**” (ஆதி 49:10) என்றும்,

“ஆசேருடைய ஆகாரம் கொழுமையாயிருக்கும்; **ராஜாக்களுக்கு** வேண்டிய ருசிவர்க்கங்களை அவன் தருவான்” (ஆதி 49:20) என்றும் வாசிக்கின்றோமே.

தேவன் இருமனமுள்ளவரா?

இரண்டு கருப்பொருட்களை மனதில் கொண்டவாறு, இப்புத்தகங்களைக் கற்றுக்கொள்வது நல்லது. “நானே ராஜாவாயிருப்பது எனது சித்தம்” என்று கர்த்தர் சொன்னார். அத்துடன், “ராஜ பதவியும், வம்சமும் ஏற்படுத்தப்படவும் வாய்ப்பு உண்டு” என்றும் தேவன் எழுதிவைத்தார்.

தேவன் இருமனமுள்ளவரா? அல்லவே. வேதாகமத்திலே, குழப்பமோ, முரண்பாடோ இல்லையென முதலில் நாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும்; வேதாகமம் தெளிவாகவே இருக்கிறது. தேவனையே மக்கள் ராஜாவாக ஏற்றுக்கொண்டு, **அவரது சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும் என்பதே தேவனது பூரணச் சித்தம்** (perfect will) மற்றும் அவரது முழுமுதல் நோக்கம்.

ஆனால், சுயசித்தத்தைச் செயற்படுத்துகிற தேவசாயல் (free will) மனிதனுக்குள் அமைந்திருப்பதால், எவ்விதத்திலும் மனிதனை தேவன் கட்டாயப்படுத்துவதில்லை. ஒருபோதும் தேவன் மனிதனின் சுயசித்தத்திற்குள் ஊடுருவுவதுமில்லை. நமது சுயசித்தத்தைப் பலிபீடத்தின் மேல் வைத்து, “என் சித்தமல்ல, உமது சித்தமாகட்டும்” என்று நாம் அறிக்கையிடும் வரைக்கும், ஒருபோதும் தேவன் நமது வாழ்க்கையில் குறுக்கிடுவதுமில்லை.

இங்கே நமக்கு சில நேரங்களில் குழப்பம் ஏற்படலாம். நமது வாழ்விலே பல நேரங்களிலே எழுகிற போராட்டத்திற்குக் காரணம்

இதுவே. தேவன் நமக்கு சுயசித்தத்தையும், சுயசெயல்பாட்டையும் (freedom) முழுமையாகத் தந்திருக்கிறார். அவற்றிலே அவர் தலையிடுகிறதில்லை. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை தேவன் அப்படியே திகழ்கிறார். இஸ்ரவேலர் வழிவிலகிப் போவார்கள் என்று அறிந்திருந்தும், தேவன் அவர்களுக்கு ராஜாவாகத் திகழ விருப்பம் கொண்டது வீணானதா? ராஜ பதவியை ஏற்படுத்துவதற்கு, அவர்களை தேவன் அனுமதித்தது ஏன்?

பூரணச் சித்தமும், அனுமதிச் சித்தமும்

“பூரணச் சித்தம்” என்று ஒன்று உண்டு, அப்படியே, “அனுமதிச் சித்தம்” (permissive will) என்பதும் உண்டு. தேவ திட்டத்திற்கும், தேவ சித்தத்திற்கும் மாறாக நாம் செயல்பட்டாலும், தேவன் நம்மைக் கைவிடுவதில்லை. ஆழமாகவும், அதிகமாகவும் அவர் நம்மை நேசிக்கிறபடியால், அதற்கும் ஒரு வழியை உண்டுபண்ணுகிறார்; அதுதான் “அனுமதிச் சித்தம்” (permissive will).

முதன்மையானதும், சிறந்ததுமான ஒன்றை தேவன் நமக்காக வைத்திருக்க, நாமோ, சுயவிருப்பத்தினாலே இழுக்கப்பட்டு, முரண்பட்ட ஒரு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும், அவர் அப்படியே நம்மை விட்டுவிடுகிறவர் அல்ல. ஒரு தேசத்திலோ, ஒரு மக்கள் கூட்டத்திலோ “அனுமதிச் சித்தம்” செயல்படுவதற்கு தேவன் இடங்கொடுக்கிறார். பல நேரங்களில் பூரணச் சித்தத்தைச் செய்கிறதற்கு நாம் ஆயத்தமில்லாமல், அனுமதிச் சித்தத்தைத்தான் செய்கிறவர்களாக இருக்கின்றோம். நமக்கு நலமாகத் தோன்றுகிறதைச் செய்வதற்குத் தீர்மானித்தாலும், அவருடைய அன்பு நம்மைக் கைவிடுகிறதில்லை. அவர் நம்மைக் கைவிடாமலிருப்பதற்கு அவரது அன்பு ஒன்றே காரணம். ஆனாலும், “பூரண சித்தத்தை” நிறைவேற்றும்போது மாத்திரமே அவரது பூரண ஆசீர்வாதத்தையும் நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அதை விட்டு விட்டு, “அனுமதிச் சித்தத்தைச்” செய்தால், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களும் (limited blessings), மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சமாதானமும் (limited peace), உபத்திரவங்களோடும், பாடுகளோடும் கூட நமது வாழ்வில் வந்து சேரும்.

ஜெபம்: ஆண்டவரே! இதுவரை நான் அனுமதிச் சித்தத்தில் நடந்து, மட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களையே கண்டது போதும், இனிமேல் பூரணச் சித்தத்தைச் செயல்படுத்தி, பூரண ஆசீர்வாதங்களைச் சுதந்தரிக்க உதவிசெய்யும்; ஆமென்.

வருமுன் காப்போம்

நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய இன்னொரு பாடம் இது. வாழ்க்கையின் சில பகுதிகளில் நாம் அனுமதிச் சித்தத்திலே நடந்துகொண்டிருந்தாலும், பூரணச் சித்தத்தை வந்தடைந்துவிட இயலும். ஆனால், வாழ்வின் மற்றப் பகுதிகளிலே அப்படி வந்தடைய இயலாது. இஸ்ரவேலர் ராஜபதவியை ஏற்படுத்தியதும், அப்படி வந்தடைய இயலாத பகுதிதான்.

ஓர் இளம் சகோதரிக்கு திருமணம் நடந்தது. ஆவிக்குரிய ரீதியாகவும், மற்ற நிலைகளிலும் மிகவும் நல்லவள் அவள். திருமணத்திற்குப் பின் மூன்றாவது நாள், நான் பிரசங்கித்த முகாம் ஒன்றில் கலந்துகொண்ட புதுமணத் தம்பதியினர் என்னிடம் ஜெபிக்கவந்தபோது, இருவரும் மனம் திறந்து பேசத்தொடங்கினர். மனைவி சொன்னாள், “இவரை நான் மணந்துகொண்டது தேவசித்தம்தானா என்று நான் சந்தேகிக்கிறேன்; அறியாமையினால் இவரைக் கணவனாகப் பெற்றுவிட்டேன் என்பது போலத் தோன்றுகிறது; நான் என்ன செய்யவேண்டும்?” என்று கேட்டாள். நீங்கள் திருமணப் பகுதியில் இவ்வாறு அதிகமாகச் சிந்தியாமலிருந்தாலும், இந்தப் பகுதி கடினமான ஒன்றுதான். தேவகிருபையினால் அவர்களோடே பேசி, ஆலோசனை வழங்கி, அவர்களைப் பெலப்படுத்தினேன். நான் ஊர் திரும்பும்போது, விமான நிலையத்திற்கு வந்து என்னை மகிழ்வோடு வழியனுப்பினார்கள். அந்த சகோதரி, தனது கணவர் தனக்குப் பிரியத்தோடு பரிசளித்த தங்கச் சங்கிலியை பீஹார் ஊழியத்திற்காகக் கொடுத்தாள். குடும்பப் பகுதிகளில் பலர் குழம்புகிறார்கள். நீங்கள் உங்கள் குடும்பப் பாதையை மாற்ற இயலாது; அதைப்போலவே, இஸ்ரவேலர் ராஜ பதவியை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள்; இனி மாற்றவும் முடியாது, பழைய நிலைக்குத் திரும்பவும் முடியாது.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! ஒன்றைத் தீர்மானிப்பதற்கு முன்பே, என் சுயசித்தத்தை உமது பலிபீடத்திலே முற்றிலும் அர்ப்பணிப்பதற்கு உதவுவீராக! ஒன்றைத் தீர்மானித்த பிறகு, அதிலிருந்து பின்வாங்க இயலாத நிலைகளும் உண்டு; எனவே, தீர்மானிப்பதற்கு முன்பே எனக்கு உதவிடும். சுயசித்தத்தைச் சிலுவையில் அறைவதற்கு அர்ப்பணிக்க எனக்கு அருள்புரியும். கடந்த காலத்தில் நான் தீர்மானிப்பதிலே தவறுசெய்திருந்தாலும், வருங்காலத்தில் நீர் முன்குறித்த பாதைகளில் ஓடுவதற்கு உதவிசெய்யும்; ஆமென்!

இந்த அர்ப்பணிப்பைத்தான் தேவன் விரும்புகிறார். ஒருவேளை, அன்றைக்கு தேவசித்தத்தைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறிவிட்டு, இன்றைக்கு அதை உணர்வோமென்றால், அவரது கிருபையையும், அன்பையும் நினைவுகூருவோம், அவற்றிற்கு நம்மை பூரணமாக அர்ப்பணிப்போம், நலமானதைச் செய்வோம், அப்பொழுது தாங்குகின்ற, ஏந்துகின்ற, தப்புவிக்கின்ற தேவனை நாம் காணமுடியும்.

**திருக்கரத்தால் தாங்கி என்னை
திருச்சித்தம் போல் நடத்திடுமே
சூயவன் கையில் களிமண் நான்
அனுதினம் நீர் வணைந்திடுமே**

ஆண்டவரின் ஆயத்தங்களில் அன்னாள்

“இஸ்ரவேலிலே ராஜாவை ஏற்படுத்துவதற்காக, தேவன் செய்த ஆயத்தங்கள்” என்ற கண்ணோட்டத்திலே இப்பகுதியை நாம் தியானிப்போம். அன்னாளின் வாழ்விலிருந்து ஐந்து முக்கியமான கருப்பொருட்களைக் கற்றுக்கொள்ள தேவன் அருள்புரிவாராக! இக்கருப்பொருட்கள் நமக்கு மிகவும் இன்றியமையாதவை. அன்னாள் நேசிக்கப்படத்தக்கவளாய் இருந்தாலும், அவள் தேவன் தெரிந்துகொண்ட ஓர் பாத்திரம் என்ற நிலையிலே, எப்படிப்பட்ட வழியில் நடத்தப்பட்டாள் என்று உங்களுக்குக் காண்பிக்க விரும்புகிறேன்.

“அன்னாளைச் சிநேகித்தபடியினால், அவளுக்கு இரட்டிப்பான பங்கு கொடுப்பான்.” (1சாமு. 1:5)

எல்க்கானாவுக்கு இரண்டு மனைவிகள். இருவரிலே, அன்னாளை அவன் அதிகமாக நேசித்ததற்கு முக்கியமான காரணங்களை உங்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன். இன்னொரு மனைவியான பெனின்னாளுக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களாலே அவனது வம்சம் அழியாமல் காக்கப்பட்டது, அவனது குடும்பம் கட்டப்பட்டது. பிற்காலத்திலே, அவனது முதிர் வயதிலே, அப்பிள்ளைகள் அவனுக்கு உதவியாய் நிற்பார்கள். ஆனால், அன்னாளினால் அவளது கணவனுக்கு அப்படிப்பட்ட உபயோகம் எதுவுமில்லை. அவள் ஒரு மலடியைப் போல் காட்சியளித்தாள். என்றாலும், அன்னாளை எல்க்கானா அதிகமாக நேசித்து அவளுக்கு இரட்டிப்பான பங்கு கொடுத்தான். அன்னாளிடத்தில் காணப்பட்ட குணநலன்கள் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

1. மனித அன்பை விட, புனிதரின் சமூகமே நிறைவானது

தனது வெறுமையை மனித அன்பினாலே திருப்தி செய்வது இயலாதது என்று அன்னாள் அறிந்திருந்தாள். எலக்கானா அவளை நேசித்ததோடு, ஆறுதலின் மொழிகளையும் அவள் மீது பொழிந்தான். “அன்னாளே, ஏன் அழுகிறாய்? ஏன் சாப்பிடாதிருக்கிறாய்? ஏன் சஞ்சலப்படுகிறாய்? பத்துக் குமாரரைப் பார்க்கிலும் நான் உனக்கு அதிகமல்லவா? (1சாமு. 1:8) என்று எலக்கானா சொன்னபோதிலும், அந்த வார்த்தைகளினாலே அவள் நிறைவு கொள்ளவில்லை. தேவசமூகத்தில்தான் தனக்கு திருப்தி உண்டு என்று ஓடினாள். உங்கள் மன ஏக்கங்களை மனித அன்பினால் திருப்திப்படுத்த இயலும் என்று எதிர்பார்த்தால், நீங்கள் ஏமாந்துபோக வாய்ப்பு உண்டு. உங்கள் மன வெறுமையை யாராவது நிரப்புவார்கள் என நீங்கள் எதிர்பார்த்தால், ஏமாற்றமே உண்டாகும்.

இளைஞன் ஒருவனை அறிவேன். அழகும், அறிவும் படைத்தவன்; தன் முயற்சியினால் மேற்கத்திய மாநகர் ஒன்றில் நல்ல வேலையில் அமர்ந்திருப்பவன். ஆனால், இவனது குழந்தைப் பருவம் சோகமயமானது. இவனது பெற்றோருக்கு இவன் கடைசி மகனாகப் பிறந்தபோது, இவனது தாய் பெலவீனப்பட்டிருந்தபடியால், தனது பாட்டி வீட்டிலே வளரவேண்டியதாயிற்று. ஐந்து வயதிலே பெற்றோரின் வீட்டிற்கு இவன் வந்தபோது, தந்தை இவனை மகனாக நடத்தவில்லை; இவனைப் பற்றி எப்போதும் தகாதவைகளையே பேசிக்கொண்டிருப்பார். மற்ற பிள்ளைகளை நேசித்து, அவர்களுக்கு பொருட்கள் வாங்கிக்கொடுப்பார், இவனுக்கோ ஒன்றும் கொடுக்கமாட்டார். தனது சொந்த தந்தையால் வெறுக்கப்பட்டான். இதைப்போலவே, நமது வாழ்க்கையிலும் மனித அன்பு மறுக்கப்படுகிற நிலைமைகளும் வருவது உண்டு.

நீங்கள் உங்கள் குடும்பத்திற்காக ஏராளமாகச் செய்திருக்கலாம்; ஆனால், அவர்களால் உங்கள் மனதின் வெறுமையை நிரப்ப இயலாது. நீங்கள் இருக்கிற வண்ணமாகவே உங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு ஒரே ஒருவர்தான் இருக்கிறார். குறைகளோடும், கோளாறுகளோடும் உங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு, கர்த்தரால் மட்டும் தான்

முடியும்; உலகத்திலே வேறு எந்த மனிதனாலும் முடியாது. ஒரு பக்குவப்பட்ட பரிசுத்தவான்கூட, தன்னால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத ஒன்றை உங்களில் கண்டால், உங்களை வெறுப்பதற்கு வாய்ப்புகள் உண்டு.

தனது கணவன் எல்க்கானா நல்லவன், அன்பைத் தாராளமாக ஏராளமாகப் பொழிபவன், சிறந்த கணவன் என்று அன்னாள் அறிந்திருந்தாள். ஆனால், தேவசமூகத்தைத் தவிர வேறெதுவும் தன்னைத் திருப்தி செய்யக்கூடியதாக இருக்கமுடியாது என்பதில் அவள் தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் இருந்தாள்.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! நான் மனித அன்புக்காக ஏங்கி, எங்கேயோ ஓடி, என் பாரத்தைக் கொட்டி, அதன் மூலம் திருப்தியடைய முயல்கிறேனா? அல்லது தேவசமூகத்திற்கு ஓடிவருகிறேனா? எனக்குள் வெறுமையை உணரும்போது, நீர் எப்படிப்பட்ட மனப்பான்மையோடு என்னைக் காண்கிறீர் என்று அறிய உதவிசெய்யும்; ஆமென்.

2. தவறாகப் புரிந்த தலைவனையும் தகுதியோடு நடத்துதல்

“அவள் கர்த்தருடைய சந்நிதியில் வெகுநேரம் விண்ணப்பம் பண்ணுகிறபோது, ஏலி அவள் வாயைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். அன்னாள் தன் இருதயத்திலே பேசினாள்; அவள் உதடுகள் மாத்திரம் அசைந்தது; அவள் சத்தமோ கேட்கப்படவில்லை; ஆகையால், அவள் வெறித்திருக்கிறாள் என்று ஏலி நினைத்து, அவளை நோக்கி: “நீ எதுவரைக்கும் வெறித்திருப்பாய்? உன் குடியை உன்னை விட்டு விலக்கு என்றான். அதற்கு அன்னாள் பிரதியுத்தரமாக: அப்படியல்ல, என் ஆண்டவனே நான் மனக்கிலேசமுள்ள ஸ்திரீ. நான் திராட்சரசமாகிலும் மதுவாகிலும் குடிக்கவில்லை; நான் கர்த்தருடைய சந்நிதியில் என் இருதயத்தை ஊற்றிவிட்டேன்” என்றாள். (1 சாமு. 1:12-15)

அன்னாள் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டபோது, எவ்வாறு பிரதிபலித்தாள்? (reacted); அவளது குணலட்சணத்தைப் பாருங்கள். முழு இஸ்ரவேலுக்கும் தலைவனான பிரதான ஆசாரியனோ, அவளைப் புரிந்துகொள்ள இயலாமல், தவறாகப் புரிந்துகொண்டான், அதை வெளியிட்டும் விட்டான். ஆனால்

அன்னாளோ, ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தாள்; இந்தச் சூழ்நிலையில் உங்களைப் பொருத்திப் பாருங்கள்.

உங்கள் மேல் வைக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய அதிகாரி, தலைவன் அல்லது தலைவி, நீங்கள் செய்யாத ஒன்றைச் செய்ததாகப் பழிசுமத்தினால், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? உங்கள் பிரதிபலிப்பு (reaction) எவ்வாறு இருக்கும்? அன்னாளோ, “அப்படியல்ல, ஆண்டவனே!” என்றாள். என்னே அருமையான சொற்றொடர்! தலைவன் தன்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டாலும், தலைவனுக்குரிய மரியாதையை அவள் ஒரு அங்குலம் கூட குறைத்துவிடவில்லை. “பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டோர்” என்று மார்தட்டிக்கொள்கிறோம், “ஆவியின் வரங்களைப் பெற்றோர்” என்று அழைக்கப்படுகிறோம்; ஆண்டவரைப் பற்றிய அறிவு இன்று நமக்கு இருக்கும் அளவுக்கு அன்று அவளுக்கு இல்லை. ஆவியானவரைப் பற்றியோ, அவளுக்கு சிறிதளவு அறிவும் இல்லாமலிருந்தது. ஆனால், அவளது குணநலன்களைப் பாருங்கள்.

உலகம் நம்மைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளும்போது, நாம் சரியாகப் பிரதிபலிப்பது பெரிய காரியமல்ல; நாம் செய்யாததைச் செய்துவிட்டதாக எண்ணி, நம்மைக் கண்டித்தால், தண்டித்தால், நாம் எப்படி பிரதிபலிப்போம் என்பதுதான் முக்கியம்.

நாமாக இருந்தால், “ஜெபித்துக்கொண்டிருப்பவளை மதுபானம் குடித்திருக்கிறாள் என்கிறீர், நீர் ஆசாரியனாக இருப்பதற்கே தகுதியில்லை, நீரெல்லாம் ஒரு பிரதான ஆசாரியனா?” என்று வெடித்திருப்போம். “இவனுக்கு ஒன்றும் தெரியவுமில்லை, புரியவுமில்லை, இவனைப்போய் பெரிய தலைவனாக வைத்திருக்கிறார்களே” என்று அங்கு மட்டுமல்ல, வெளியிடங்களிலும் பரப்பியிருப்போம். தலைவன் தவறு செய்துவிட்டான் என்று நிரூபிக்கவோ, தன்னை நியாயப்படுத்தவோ அன்னாள் முயற்சிக்கவில்லை. வரப்போகிற ராஜாவை இவ்வுலகிற்கு அடையாளங்காட்ட தேவனுக்கு ஆட்கள் தேவை, அதற்காகவே தேவன் உங்களையும், என்னையும் ஆயத்தப்படுத்துகிறார்.

ஜெபம்: ஆண்டவரே! இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் தள்ளப்படும்போது, நான் எப்படி இருக்கிறேன்? எங்களைக் கொண்டுதான் பெரிய

காரியங்கள் செய்ய நீர் விரும்புகிறீர், எங்களை ஆயத்தப்படுத்தும். நாங்கள் பரிசுத்த ஆவியால் நிரப்பப்பட்டிருந்தாலும், எங்களது செயல்கள் பரிசுத்த ஆவியின் அனுபவத்தை அறியாத பழைய ஏற்பாட்டுப் பக்தர்களின் செயல்களுக்கு இணையாகவில்லையே, எங்களை வணைந்தருளும்; ஆமென்!

3. பிறர் புரிந்துகொள்ளும் திறந்த புத்தகமாக வாழுதல்

“அவள் கர்த்தருடைய சந்நிதியில் வெகுநேரம் விண்ணப்பம் பண்ணுகிறபோது. ஏலி அவள் வாயைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான்.”
(1 சாமு. 1:12)

பலர் நம்மைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கொஞ்சம் நமது உடல் பருமனாகிவிட்டால், அதைக் கவனித்து நம்மிடம் சொல்லுவார்கள்; தலைமுடியைச் சரியாகச் சீவாத நிலையில் வெளியே போனால், அதையும் கவனித்து நம்மிடம் கூறுவார்கள்; கவனிக்கிறவர்களில் சிலர் வெளியிடமாட்டார்கள்; ஆனால், மனதில் வைத்துக்கொள்வார்கள். எல்லாவற்றையும் விட மனிதன் அதிகமாய்க் கவனிக்கிற ஒன்று நமது வாயே.

நமது உடை போன்றவைகளினாலே மற்றவர்களை அவ்வளவாக இடறச் செய்யாமலிருக்கலாம்; ஆனால், 99.9 சதவீதம் மற்றவர்களுக்கு இடறல் உண்டாக்குவது நமது வாய். ஆகவேதான், நமது தலைவர்கள் நமது வாயை உற்றுக் கவனிக்கிறார்கள்.

“சொற்களின் மிகுதியில் பாவமில்லாமற் போகாது” என்று வேதாகமம் கூறுகிறது (நீதி. 10:19). எனவே, எச்சரிக்கையின்றி, அலட்சியமாக வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிடாதடி தேவன் காப்பாராக!

“அன்னாள் தன் இருதயத்திலே பேசினாள்; அவளுடைய உதடுகள் மாத்திரம் அசைந்தது; அவள் சத்தமோ கேட்கப்படவில்லை; ஆகையால், அவள் வெறித்திருக்கிறாள் என்று ஏலி நினைத்து...” (1 சாமு. 1:13)

வெகுநேரமாக சத்தமில்லாமல், உதடுகளை மட்டும் அன்னாள் அசைத்துக்கொண்டிருக்கிறதை வைத்து, ஏலி தவறாகப் புரிந்துகொண்டான். **உள்ளத்திலிருப்பதை உதடுகள்**

பேசிக்கொண்டிருந்தாலும், உள்ளத்துக்கும், உதட்டுக்கும் இணைப்பிருப்பதைக் கவனிக்க முடியாதோர், உங்களைத் தவறாக எண்ண முடியும்.

“அதை அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை” என்பர் சிலர். நாம் எதை எண்ணுகிறோமோ, அதையே கூறவேண்டும். நாம் என்ன கூறுகிறோமோ அதுவே அதன் பொருளாய் இருக்கவேண்டும். “நான் சும்மா சொன்னேன், நான் நினைத்தது வேறு” என்பது சரியல்ல.

“சும்மா” என்ற சொல் மிக மோசமானது. ஒருவன் நினையாமல் வில்லை நானேற்றி எய்தான். அது ஆகாப் ராஜாவின் கவச சந்துகளுக்குள் நுழைந்து, அந்த ராஜாவையே கொன்றுபோட்டது (1 இராஜா. 22:34,35). பல வேளைகளில், நமது இருதயத்தையும், உதடுகளையும் நாம் ஒருங்கிணைக்கத் தவறிவிடுகிறோம். எனவே, கவனிப்போர் நம்மை தவறாகப் புரிந்துவிடுகிறார்கள்.

குடிகாரர்கள் இப்படித்தான் சத்தமில்லாமல் உதடுகளை அசைப்பார்கள், ஆலயத்திற்கு வந்தாலும், அவ்வாறே நடந்துகொள்வார்கள் என்று ஏலி எவ்வாறு முடிவுக்கு வந்தான்? அதற்கு முன்பு யாராவது அப்படி நடந்துகொண்டிருந்ததை ஏலி கண்டிருப்பான். எனவே, அவன் அன்னாளை அந்தப் பட்டியலில் சேர்த்துவிட்டான். ஒரு தவறான நபர் உன்னைப் போலவே நடந்துகொண்டிருக்கலாம், எனவே உன் தலைவர்களும் உன்னுடைய சகாக்களும் உன்னைத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள நேரிடுகிறது. உன்னையும் அந்த நபரைப் போன்றவன் என்று முத்திரை குத்திவிடுகிறார்கள்.

குடுகண்ட பூனைக்கு முன்னால், குளிர் பதனம் செய்யப்பட்ட பாலை வைத்தாலும், அது அருந்துவதற்குத் தயங்கும். மனிதன் சந்தேகக் குணத்தால் நிறைந்திருக்கிறான். எதையும் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளும் இவ்வுலகிலே, எவ்வாறு நடந்துகொள்வது? இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலும், தன்னைநியாயப்படுத்த முற்படவில்லை; தாழ்மையாகவும் மென்மையாகவும் நடந்துகொண்டாள்.

4. தேவனோடு உன்னதத்தில் - மனிதனோடு மனத்தாழ்மையில்

ஏலி அவளை நோக்கி, “நீ எதுவரைக்கும் வெறித்திருப்பாய்? உன் குடியை உன்னை விட்டு விலக்கு” என்றான். அதற்கு அன்னாள் பிரதியுத்தரமாக, “அப்படியல்ல, என் ஆண்டவனே, நான் மனக்கிலேசமுள்ள ஸ்திரீ, நான் திராட்சரசமாகிலும், மதுவாகிலும் குடிக்கவில்லை, நான் கர்த்தருடைய சந்நிதியில் என் இருதயத்தை ஊற்றிவிட்டேன்.” என்றாள்.

அன்னாள் தன் நிலையைத் தெளிவாக விளக்குகிறாள். தனது மனவேதனையையும், தனது இருதயத்தை ஊற்றுகிறதையும் எடுத்துச் சொல்லி, ஏலிக்குப் புரியவைக்க முயற்சிக்கிறாள். துக்கத்தினால் நொறுங்கிய என் இருதயத்தை ஊற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன். என்னைப் பற்றி தப்புக் கணக்குப் போட்டுவிட்டீர்களே” என்று கூற முற்பட்டாள். உனது துக்கத்தைப் பிறர் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளலாம்; உனது மகிழ்ச்சியும் தவறாக எடுக்கப்படலாம். எனவே வேதம், “சந்தோஷப்படுகிறவர்களுடனே சந்தோஷப்படுங்கள், அழுகிறவர்களுடனே அழுங்கள்.” (ரோமர் 12:15) என்று கூறுகிறது.

நீ மற்றவர்களைவிட வித்தியாசமாக விளங்கினால், நிச்சயமாக தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுவாய். அதுவரைக்கும் இருதயத்தை ஊற்றுகிற அனுபவமுடைய எவரையும் ஏலி அறிந்ததில்லை. தாவீது சொன்னதுபோல, “நொறுங்குண்டதும் நருங்குண்டதுமான இருதயத்தை தேவரீர் புறக்கணியீர்” (சங்கீதம் 51:17) என்ற அனுபவம் மட்டுமே ஏலி அறிந்த ஒன்றாக இருந்திருக்கலாம். நீ மற்றவர்களை விட உயரமான ஆவிக்குரிய நிலையிலிருந்தாலும், தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுவாய். நீ ஆவிக்குரிய உன்னத நிலையை அடையும்போது, அந்நிலையை அறியாதோராலே தவறாக எடுத்துக்கொள்ளப்படலாம். ஏலிக்கு தன் இருதயத்தை ஊற்றுகிற அனுபவம் இருந்ததில்லை. ஆகவே, தனக்கு இல்லாத அனுபவம் இன்னொரு நபருக்கு இருக்கும்போது, அந்நபரைச் சந்தேகிப்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

நான் பெற்றுள்ள அனுபவங்களைப் பிறர் பெறாத நிலையில், அவர்கள் என்னைச் சந்தேகிப்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. இதைப் புரிந்துகொள்ளாது, நம்முடைய அனுபவம் பிறருக்கு இருந்தே ஆகவேண்டும் என நாம்

எண்ணினால், நாம் அறிவிலிகளாக இருப்போம். நமக்கு இல்லாத ஒரு சரியான அனுபவம் இன்னொருவருக்கு ஏற்படும்போது, நாம் அவரை ஏளனம் செய்கிறோம், சந்தேகப்படுகிறோம். சிலருக்கு அழாமல் ஜெபிக்க முடியாது. அவர்களது ஏக்கமும் ஆவிக்குரிய தாகமும் வந்து அவர்களது தொண்டையை அடைத்து, அவர்களது ஜெபத்தை நிறுத்திவிடும். அவர்கள் ஜெபத்தை முடிக்க முடியாமல் எப்போதுமே பாதியிலே நிறுத்திவிடுவார்கள். மூன்று முறை ஒருவர் இவ்வாறு செய்துவிட்டால், அடுத்த முறை அவர் ஜெபிக்கத் தொடங்கும்போதே, நாம் முன்னறிவித்துவிடுவோம். “வண்டி பாதியிலேயே நிற்கப்போகிறது, இந்தச் சகோதரி அழாமல் ஜெபிக்கப்போவதில்லை” என்று, ஏனென்றால் நமக்கு அந்த அனுபவம் கிடையாது.

ஒருவரைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டால், அவர் மீது எந்தக் குற்றத்தையும் சுமத்திவிடுவோம். “குடிகாரி” “வெறிகொண்டவள்” என்ற ஏலியின் குற்றச்சாட்டுகளைக் கவனியுங்கள். மற்றவர்களைப் புரிந்துகொள்ள இயலாதவர்கள், அவர்கள் மீது தவறான புகார்களைச் சொல்லுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. என் மீது ஒருவர் தவறாக புகார் கூறினால், அவர் என்னைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றே பொருள்.

ஆனால், பொறாமைமினால்தான் இப்படி நடந்துகொள்கிறார்கள் என்று நாம் பொதுவாக முடிவுசெய்துவிடுகிறோம். ஏலிக்கு அன்னாள் மீது என்ன பொறாமை? பெரும்பாலான வேளைகளில், நம்மைப் பற்றி யாராவது தவறாகப் பேசினால் நாம் கோபமடைந்து, “என்னைக் கண்டாலே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்று எண்ணி அப்படியே பிரதிபலிக்கத் தொடங்கிவிடுகிறோம். **என்னிடத்தில் மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்ளத் தவறியதை, அவர்களுக்குப் புரியவைக்க, நான் செய்த முயற்சி என்ன?** அன்னாள் மற்றவர்கள் தன்னைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய நிலைக்கு இறங்கி வந்தாள். அவள் வாக்குவாதம் செய்யவில்லை. தன் மனதைத் திறந்து, “என்னைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்” என்று காண்பித்தாள்.

நீ புரிந்துகொள்ளப்படவேண்டுமானால், திறந்த புத்தகமாக உன் வாழ்வை நடத்து. தனது வாழ்வை திறந்து காட்டாமல்

அடைத்துவைத்துள்ள எவரையும் பிறர் சந்தேகிப்பார்கள். “ஊமையை நம்பாதே” என்ற ஒரு பழமொழி உண்டு. அதன் பொருள் என்ன? தன் உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தாதவர்கள், சந்தேகத்துக்குரியவர்கள்; அவர்களுக்குள்ளே எது வேண்டுமானாலும் மறைந்திருக்கலாம். ஆனால், ஓட்டைவாயர்கள், எப்படியாவது தாங்கள் உள்ளடக்கியவைகளை உளறிவிடுவார்கள்.

நீங்கள் அமைதியாக இருந்தால், மற்றவர்கள் உங்களைச் சந்தேகப்பட வாய்ப்புகள் மிகுதி. சந்தேகப்படுகிறார்கள் என்று தெரியவந்தால், “இதுதான் என் நிலைமை, இவைதான் என் எண்ணங்கள்” என்று உங்கள் மனதைத் திறந்து காண்பியுங்கள். இவற்றை அவர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள் என்றால் உங்களைத் தவறாகப் பேசமாட்டார்கள். இந்த ரகசியத்தை அன்னாள் நன்றாக அறிந்திருந்தாள். ஆகவே, தவறாகப் புரிந்துகொண்டோர் மீது அவளுக்கு எந்த எரிச்சலும் இருக்கவில்லை. “அப்பொழுது அவள்: என் ஆண்டவனே, இங்கே உம்மண்டையிலே நின்று கர்த்தரை நோக்கி விண்ணப்பம் பண்ணின ஸ்திரீ நான்தான் என்று என் ஆண்டவனாகிய உம்முடைய ஜீவனைக் கொண்டு சொல்கிறேன்” (1 சாமு. 1:26) என்றாள்.

சாமுவேல் பிறந்த பிறகு, ஏலியைச் சந்திக்கும் அன்னாள், அவனை இரண்டு முறை “என் ஆண்டவனே” என்று அழைத்தாள். தவறாகப் புரிந்தவர்களிடம், இன்னும் தன்னைத் தாழ்த்தி, தனது மனதைத் திறந்து காண்பித்தாள் அன்னாள்.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் எல்லோருடைய வாழ்விலும் வரலாம். நான் ஆவிக்குரிய உன்னத நிலைக்குப் போனதினாலே மற்றவர்கள் என்னைப் புரிந்துகொள்ளாமலிருக்கலாம். நான் இறங்கி வருகிறேன்; என் மனதைத் திறந்து காண்பிக்கிறேன்.

என்னைத் தாழ்த்துவதினாலே, நான் குறைந்துபோகமாட்டேன். ஆண்டவரே! இந்த ரகசியத்தைப் புரிந்துகொள்ள எனக்கு உதவி செய்யும். எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் நான் மோசமாகப் பிரதிபலித்திருக்கிறேன். என்னையே நான் நியாயப்படுத்த முயன்றிருக்கிறேன். பரிசுத்தவான்களின் பாதச்சுவடுகளைப் பின்பற்ற எனக்கு உதவி செய்யும்; ஆமென்.

5. பழித்தோரை, பணிவோராய் மாற்றும் ஜெபம்

ஜெபிக்கிறவர்கள் எப்படி மாறுதலுக்குட்படுவர் என்பதற்கு அன்னாள் நல்லதோர் அடையாளம். ஆண்டவர் ஒரு புதிய காரியத்தைச் செய்வதற்கு, ஜெப வாஞ்சையால் நிரப்பப்பட்டோரைத்தான் அடித்தளமாகப் பயன்படுத்துகிறார்.

GEMS போன்ற எந்த ஊழிய நிறுவனத்துக்கும், எந்த சபைக்கும் ஆரம்பம் என்பது ஆழமான ஜெபபாரம்தான் என்பதை உற்றுக் கவனித்தால் கண்டுகொள்ள இயலும். ஜெப பாரத்தைக் கொண்டுதான் தேவன் புதிய காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குவார்.

இஸ்ரவேலிலே ராஜாவை உருவாக்குவதற்கு, தேவன் முதலாவது அன்னானை ஜெபிக்கிறவளாக மாற்றுகிறார். அவளது கண்ணீர் ஜெபத்தின் மீதுதான் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை, தேவன் எழுதத் தொடங்கினார்.

“கர்த்தரோ அவள் கர்ப்பத்தை அடைத்திருந்தார். (1சாமு. 1:5,6)

கர்த்தர் அவள் கர்ப்பத்தை அடைத்தபடியினால், அவளுடைய சக்களத்தி, அவள் துக்கப்படும்படியாக அவளை மிகவும் விசனப்படுத்துவான்.”

பல வேளைகளிலே, தேவன் நம்மை இப்படிப்பட்ட நிலையில் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார். சாமுவேல் என்ற “ராஜகருவை” (King maker) ஜெபம் என்ற கருப்பையில்தான் உருவாக்கமுடியும் என்பதினாலே, அன்னாளுக்கு அந்த நிலைமை வந்தது. அவளை ஜெபிக்கத் தூண்டுவதற்கு தேவன் இரண்டு காரியங்களைச் செய்யவேண்டியதாயிற்று. ஒன்று, அவளுடைய கர்ப்பத்தை அடைத்தார், இரண்டாவது அவளைக் கேலிப்பொருளாக்கி, கண்ணீருக்குள் விட்டுவிட்டார்.

பல வேளைகளிலே நமக்கும் வழிகள் அடைக்கப்படலாம்; அதினிமித்தம், மற்றவர்கள் நம்மைக் கேலி பேசி வேதனைப்படுத்தலாம். மற்றவர்கள் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய ஒன்று, நாம் கடினமாக முயன்றாலும் இயலாததாகப் போய்விடலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, தமிழகத்திலிருந்து பீஹாருக்கு மிஷனரியாக வருவோரில் சிலர், ஒரே மாதத்தில் ஹிந்தி மொழியைக் கற்றுக்கொள்வார்கள். சிலருக்கோ, ஆறு மாதங்களாக முட்டி மோதினாலும் ஹிந்தி வராது. அவர்கள் எவ்வளவோ ஜெபித்தும், முயன்றும், கற்க இயலவில்லையே என்று வருந்துவார்கள். அவர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் தலைவர்களும், அவர்களிடம் அதைப் பற்றிக் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுக்க நேரிடும்.

சிலர் பணித்தளத்திலே தங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட பணியிலே, ஆறுமாதங்களிலே வெற்றிபெற்றுவிடுவர்; சிலருக்கோ, ஐந்து ஆண்டுகளானாலும் ஒன்றும் நடக்காது. அவ்வாறு நீங்கள் விசனப்படும்படியான நிலைகளைத் தேவன் அனுமதிக்கிறார். பென்னிளாளுக்கோ பிள்ளைகள் அதிக எண்ணிக்கையில் பிறந்தார்கள். எண்ணிக்கை குறிப்பிடப்படாததினால், ஏராளமாகப் பிறந்திருக்கலாம். ஆண்டுக்கு ஒரு பிள்ளையை எளிதாக அவள் பெற்றிருக்கலாம். அன்னாளுக்கோ ஒரு பிள்ளையைப் பெறுவது கூட இயலாததாக இருந்தது; அதற்குக் காரணர் தேவன். அவரல்லவா அவளது கர்ப்பத்தை அடைத்திருந்தார். பல வேளைகளில், நாம் இதைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறிவிடுகிறோம். தேவன் நமக்குள்ளிருந்து ஏதோ ஒரு புதிய காரியத்தை முளைக்கச் செய்யப்போகிறார் என்று நாம் உணர்ந்தால், அவரைத் துதிக்கத் தொடங்கிவிடுவோம்.

“ஆகையால், அவன் கர்த்தருக்கென்று கேட்கப்பட்டபடியினால், அவன் உயிரோடிருக்கும் சகல நாளும், அவனைக் கர்த்தருக்கே ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்” என்றான். அவன் அங்கே கர்த்தரைப் பணிந்துகொண்டான். (1சாமு. 1:28)

அவள் (அன்னாள்) அல்ல, அவன் (ஏலி) அங்கே தேவனைத் தொழுதுகொண்டான். தன்னைப் பழித்தவனையே, தன் நிமித்தம் தேவனைப் பணிவோனாய் மாற்றிவிட்டாள் அன்னாள். அவளது தாழ்மையும், ஜெபமும் மட்டுமல்ல, இன்னொன்றும் இணைந்து இந்த வல்லமையை அவளிடத்தில் செயற்படுத்தியது.

6. வாக்கை நிறைவேற்றினால் வாசல்கள் திறந்துவிடும்

“அவள் அவனைப் பால்மறக்கப் பண்ணினபின்பு, மூன்று காளையையும், ஒரு மரக்கால் மாவையும், ஒரு துருத்தி திராட்சரசத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு, சீலோவிலிருக்கிற கர்த்தருடைய ஆலயத்துக்குப் போனாள்; பிள்ளை இன்னும் குழந்தையாயிருந்தது.” (1 சாமு. 1:24)

பால் மறந்த பச்சைக் குழந்தையைக் கொண்டுவந்து அன்னாள் ஆலயத்தில் ஒப்படைத்தபோது, பொருத்தனையை நிறைவேற்றுவதிலே அவளுக்கிருந்த உண்மையையும், வைராக்கியத்தையும் கண்ட ஏலிக்கு, அவள் நிமித்தம் தேவனைத் தொழுதுகொள்வதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றுவதிலே நீங்கள் கவனமாக இருந்து, தாழ்மையும், ஜெபமும் இணையாக வருமென்றால், உங்களைப் பழித்தோர், உங்கள் நிமித்தமாக தேவனைப் பணிவோராக மாறுவது உறுதி.

“நீண்ட நெடுங்காலம் பிள்ளையற்றிருந்து, நிந்தையைச் சகித்து, இப்போதுதான் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றிருக்கிறேன்; வாலிப வயது வரை என் மகன் என்னோடே இருக்கட்டும், இருபது வயதுதானே ஆலயத்தில் ஆசாரிய ஊழியம் செய்வதற்கான தகுதியுள்ள வயது, இப்போதே ஊழியத்திற்குப் போய் அவன் என்ன செய்யப்போகிறான்? இவனால் முதிர்வயதுள்ள ஏலிக்கும் இடையூறு வரலாம். அவர் இவனைக் கவனிப்பாரா அல்லது ஊழியம் செய்வாரா?” என்று நாமாக இருந்தால் அநேகக் காரணங்களை அடுக்கியிருப்போம்.

“ஐந்து வயதுக்குப் பிறகு என் பிள்ளை நண்பர்களைத் தேடிப் போய்விடும், இப்போதுதான் அம்மா, அம்மா என்று என்னையே சுற்றிவரும். என் பிள்ளையின் மழலை மொழியையும், அவனது அழகு நடையையும் ரசிக்கிற நாட்கள் இதுதான்; ஆகவே, அதுவரைக்குமாவது பிள்ளை என்னோடிருக்கட்டும்” என்று எந்தத் தாயின் உள்ளமும் துடிக்கும் வாய்ப்பு உண்டு.

அன்னாள் தனது வாக்கை நிறைவேற்றுவதற்கு, ஒரு பெரிய விலைக்கிரயத்தைச் செலுத்தவேண்டியிருந்தது. ஆனாலும், தனது

தேவனோடு பண்ணின உடன்படிக்கையிலே அவள் மாறாதவளாக விளங்கினாள்.

“ஊர் வாயை உலை வாயால் மூடமுடியுமோ” என்றொரு பழமொழி உண்டு. உங்களைக் குறைசொல்வோரின் வாய்களுக்கெல்லாம் பூட்டுபோடும்படி, தேவன் ஒரு வரத்தை நமக்குக் கொடுத்தால் எப்படியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். எவ்வளவு வாய்களைத்தான் பூட்டமுடியும்? ஆனால், நாம் ஒன்று செய்யமுடியும், ஜெபத்தையும், தாழ்மையையும் கடைப்பிடித்து, வாக்கை நிறைவேற்றுவதில் கவனமாக இருந்தால், நம் விமர்சகர்களும் நம்மை முன்னிட்டு, விண்ணவரைப் பணிவோராய் மாறுதலடைந்துவிடுவார்கள்.

7. பகையுணர்வு, பரிதாப உணர்வாக மாறும்

“கர்த்தரோடே வழக்காடுகிறவர்கள் நொறுக்கப்படுவார்கள். வானத்திலிருந்து அவர்கள் மேல் முழங்குவார். கர்த்தர் பூமியின் கடையாந்திரங்களை நியாயந்தீர்த்து, தாம் ஏற்படுத்தின ராஜாவுக்குப் பெலனளித்து, தாம் அபிஷேகம் பண்ணினவரின் கொம்பை உயர்ப்பண்ணுவார்” என்று துதித்தான். (1 சாமு. 2:10)

(அன்னாளின் நன்றியறிவிப்பு ஜெபம், ஒன்பது முதல் பத்து வசனங்களில் அடங்கியுள்ளது) அன்னாள் ஒரு பெரிய சத்தியத்தைக் கற்றுக்கொண்டாள்.

இதுவரை, பென்னிள்ளன் என்னோடுதான் வழக்காடிக்கொண்டிருந்தாள் என்று நினைத்திருந்தேன். ஜெபித்த பிறகுதான் புரிந்துகொண்டேன், அவள் கர்த்தரோடு வழக்காடிக்கொண்டிருந்தாள் என்று. ஏனென்றால், என் கர்ப்பத்தை அடைத்துவைத்திருந்தவர் கர்த்தரே; என்னைப் பரியாசம் பண்ணினவள் என்னோடு அல்ல, கர்த்தரோடு அல்லவா வழக்காடியிருக்கிறாள். ஒரு “சுண்டைக்காய் பயல்” உங்களோடு சண்டையிட்டால், அவனை நீங்கள் வெறுக்க நேரிடலாம், ஆனால், அந்தப் பயன் உங்கள் “பயில்வான் தந்தை” யிடம் சண்டைக்குப் போனால் என்ன

சொல்லுவீர்கள்? அவரிடத்தில் போய் மல்லுக்கு நிற்கிறானே, நசுங்கிவிடப்போகிறான் என்று அவனுக்காகப் பரிதவிப்பீர்கள்.

பென்னிள்ளான் மீதிருந்த வெறுப்பு, இப்போது பரிதாப உணர்வாக மாறிவிட்டது. கர்த்தரோடு வழக்காடுவோர்கள் நொறுங்கிப்போய்விடுவார்களே! அப்படித்தானே இவன் செய்துகொண்டிருந்தான். அன்னாளுக்குள் ஒரு பெரிய வெளிச்சம் உதித்துவிட்டது. அவளது நோக்கத்திலே ஒரு மாறுதல் நிகழ்ந்துவிட்டது.

8. தீர்க்கமான ஜெபம் - தீர்க்கதரிசனமாக அமையும்

“கர்த்தரோடே வழக்காடுகிறவர்கள் நொறுக்கப்படுவார்கள்; வானத்திலிருந்து அவர்கள்மேல் முழங்குவார்; கர்த்தர் பூமியின் கடையாந்தரங்களை நியாயந்தீர்த்து, தாம் ஏற்படுத்தின ராஜாவுக்குப் பெலன் அளித்து, தாம் அபிஷேகம் பண்ணினவரின் கொம்பை உயர்ப்பண்ணுவார் என்று துதித்தான். (1சாமு 2:10)

இஸ்ரவேலிலே “ராஜ பதவியை” தேவன் உருவாக்கப்போகிறார் என்று யாருக்கும் தெரியாது. அந்நாட்களிலே, மக்களுக்கும் ராஜபதவியைப்பற்றிய கோரிக்கையோ எதிர்பார்ப்போ இருக்கவில்லை. இத்தகைய சூழலில், அன்னாள் ஒரு தீர்க்கதரிசினியாக மாறிவிட்டாள். நீங்கள் ஆத்துமாவை ஊற்றி, அழுது ஆழமாக ஜெபித்தால், உங்களது ஜெபம் தீர்க்கதரிசனமாக உருமாறிவிடும். அன்னாளது ஜெபத்திலே, தீர்க்கதரிசனச் சொற்களாக, “தாம் ஏற்படுத்தின ராஜா” “தாம் அபிஷேகம் பண்ணினவர்” போன்ற வார்த்தைகள் பொங்கிப் பிரவாகித்துச் சரளமாக ஓடிவருகின்றன.

சிலர் தீர்க்கதரிசன வரத்திற்காக உபவாசித்து ஜெபிக்கின்றனர். “அவ்வரம் கிடைக்கும்வரை, 40 நாட்களானாலும் உண்ணமாட்டேன், உடை மாற்றமாட்டேன், தரையில்தான் உட்காருவேன், குளிக்கமாட்டேன்” என்றெல்லாம் கர்த்தரிடத்தில் பிடிவாதம் கொள்கின்றனர். ஆனால், வரத்தைப் பெறுவதற்கான வழி இதுவல்ல என்று வேதாகமத்திலிருந்து அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

“அதைத் தாரும், இதைத் தாரும்” என எதையுமே வேதாகம மக்கள் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டதாக எங்குமே எழுதப்படவில்லை.

“ஆகையால் நீ கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்ட வகையை நினைவுகூர்ந்து, அதைக் கைக்கொண்டு மனந்திரும்பு. நீ விழித்திராவிட்டால், திருடனைப்போல் உன்மேல் வருவேன்; நான் உன்மேல் வரும்வேளையை அறியாதிருப்பாய்.” (வெளி. 3:3)

நீகேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டால், அதினிமித்தம் வழிவிலகிப்போகவும், பின்வாங்கிப்போகவும் வாய்ப்பு உண்டு. நீ கேட்காமலேயே அவராகவே கொடுக்கிற நிலைக்கு நீ இறங்கிவருவதிலேதான் மேன்மை அடங்கியுள்ளது.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! இப்படிப்பட்ட அனுபவத்தை எனக்குத் தாரும். ஜெபம் எப்பொழுதும் எங்களையும், எங்கள் பகைவரையும், எங்கள் சூழ்நிலைகளையும் மாற்ற வல்லது என்று நாங்கள் அறிகிறோம். ஆனால், பல வேளைகளில் எங்களது பகைவர்கள் உம்மோடு போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அறியாது, நாங்கள் அவர்களோடு போராட முயல்கிறோம். உமது திட்டங்களைத் தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள எங்களுக்கு உதவுவீராக; ஆமென்.

‘பெட்டி’யைப் பற்றி ‘பெரியவரை’ விட்டுவிட்ட ஏல்

3

ஏலியின் தன்மைகள் சிலவற்றை முதலில் சிந்தித்துவிட்டால், எல்க்கானாவின் தன்மைகளைப் புரிந்துகொள்ளுதல் எளிதாக இருக்கும்.

ஏலி இஸ்ரவேலை ஆளுகை செய்த நல்லதொரு நியாயாதிபதி மற்றும் ஆசாரியன். ஆனால், அவன் தனது வாழ்விலே முக்கியமல்லாத சிலவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளித்திருந்தான். ஏலியின் இறுதிநாட்களில் யுத்தம் ஒன்று மூண்டாலும் கூட, அவனது மற்ற நாட்கள் பெரும்பாலும் பாதிப்பு அதிகமில்லாத நாட்கள். ஏலி தீர்க்கதரிசனம் சொன்னால், அது அப்படியே நிறைவேறியது. “உன் விண்ணப்பம் கேட்கப்பட்டது” என்றான்; அது அன்னாளுக்குப் பலித்து, சாமுவேல் பிறந்தான். பொதுவாக, ஏலி நாற்பது ஆண்டு கால வெற்றிகரமான ஊழியத்திற்குச் சொந்தக்காரன் என்றால் மிகையாகாது.

“... இஸ்ரவேலர் பெலிஸ்தருக்கு முன்பாக முறிந்தோடிப் போனார்கள்; ஜனங்களுக்குள்ளே பெரிய சங்காரம் உண்டாயிற்று; உம்முடைய குமாரனாகிய ஒப்னி, பினெகாஸ் என்னும் இருவரும் இறந்துபோனார்கள்; தேவனுடைய பெட்டியும் பிடிபட்டுப் போயிற்று” என்றான்.

அவன் தேவனுடைய பெட்டியைக் குறித்துச் சொன்னவுடனே, ஏலி ஆசனத்திலிருந்து வாசலின் பக்கமாய் மல்லாக்க விழுந்தான். அவன் கிழவனும், ஸ்தூலித்தவனுமாயிருந்தபடியால், அவன் பிடரி முறிந்து செத்துப்போனான். அவன் இஸ்ரவேலை நாற்பது வருஷம் நியாயம்விசாரித்தான். (1 சாமு. 4:17,18)

தேவசத்தத்தைக் கேட்கிற அனுபவம் ஏலிக்கு இல்லாவிட்டாலும், தேவசத்தம் இதுதான் என்று அடையாளம் கண்டுகொள்கிற

திறன் இருந்தது. இதை, நீங்கள் தெளிவாக மனதில் நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

“சாமுவேல் என்னும் பிள்ளையாண்டான் ஏலிக்கு முன்பாகக் கர்த்தருக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தான்; அந்நாட்களிலே, கர்த்தருடைய வசனம் அபூர்வமாயிருந்தது; பிரத்தியட்சமான தரிசனம் இருந்ததில்லை.” (1 சாமு. 3:1)

தேவ தரிசனமோ, தேவ வசனமோ இல்லாத காலகட்டத்திலே, ஏலி ஆசாரியனாக இருந்தான். கர்த்தர் சாமுவேலைக் கூப்பிட்டபோது, மூன்றாவது தடவைக்குப் பிறகு, கூப்பிடுவது கர்த்தரே எனப் பகுத்தறியக் கூடியவனாகவும், சாமுவேலை வழிநடத்தக்கூடியவனாகவும் ஏலி விளங்கினான்.

உதவியாளரல்ல, பங்காளர் நாம்

“சாமுவேல் கர்த்தரை இன்னும் அறியாதிருந்தான். கர்த்தருடைய வார்த்தை அவனுக்கு இன்னும் வெளிப்படவில்லை.” (1 சாமு. 3:7)

ஏலியின் கைகளுக்குக் கீழே சாமுவேல் பணிவிட செய்துகொண்டிருந்தான். ஏலி சாமுவேலுக்குப் பயிற்சியளித்தான், முன்னோடியாக விளங்கினான்; ஆனால், சாமுவேலுக்குக் கர்த்தரையோ, அவரது வசனத்தையோ கற்பிக்கவில்லை.

நமது கைகளிலே கொடுக்கப்பட்ட உதவியாளர்களை நாம் உபயோகித்துவிட்டு, அவர்களுக்கு வசனத்தைக் கற்பிக்காவிட்டால், நாம் எவ்வளவு பெரிய சுயநலவாதிகளாய் இருப்போம்!

நான் ஒருமுறை GEMS ஊழியத் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் பேசும்போது, தேவன் நமக்கு உதவியாளர்களையல்ல (helpers), பங்காளர்களையே (partners) தந்திருக்கிறார் என்ற கருத்தை அவர்களுக்கு வலியுறுத்தினேன். ஊழியத்திலே, உதவியாளனாக அல்ல உதவிசெய்யக்கூடிய நிலையில் மட்டும் அல்ல பங்காளர்களாகவே நாம் இணைக்கப்படுகிறோம்.

ஊழியத்தில் ஈடுபாடு கொள்கிற ஒருவர், “நான் ஏதோ அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறேன்” என்ற மனப்பான்மையோடு செயல்பட்டால்,

அத்தகையோரை உபயோகப்படுத்த மட்டுமே இயலும். “பங்காளிகள்” எனக் கருதினால், “லாபமோ, நஷ்டமோ, என்னையும் பாதிக்கும்” என்ற மனப்பான்மை ஏற்பட்டுவிடும். பலருக்குள்ளே தெளிவான தரிசனமும், தீர்க்கமான விளக்கமும் இல்லாததினாலேயே ஊழியங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. உதவியாளன் தனக்குக் கடினமாகத் தோன்றினால், விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவான்; ஆனால், பங்காளன் போய்விட இயலுமா?

“உணவகத்திலே (hotel) சாப்பிட்டேன். உடலுக்கு ஒத்துவரவில்லை; ஆகவே, திருமணம் செய்துகொண்டேன் என்பவன், தன் மனைவியை “சமையல்காரி”யாகவே பார்ப்பான். அவளுக்கும் கடினமாய்த் தோன்றினால், விட்டுவிட்டுப் போய்க்கொண்டேயிருப்பான். ஏனென்றால், கணவன் அவளை “வாழ்வின் பங்காளியாகக்” (life partner) கருதாது. வெறும் உதவியாளியாகக் கருதியதே.

உலக நியமத்தின்படி மட்டுமல்ல, தேவ ஏற்பாட்டின்படியும் “பங்காளன்” என்று நம்மைக் நாம் கருதினால், “ஏற்றத் தாழ்வுகள் நம்மைப் பாதிக்கும்” என்ற மனப்பான்மை உருவாகும்.

எத்தகைய மனப்பான்மையோடு நான் பிறரை அணுகுகிறேன்? பிறரை நான் உதவியாளராக நடத்துகிறேனா அல்லது பங்காளராக நடத்துகிறேனா? உங்கள் கணவனை அல்லது மனைவியை “வாழ்வின் பங்காளியாகக்” கருதத் தொடங்குங்கள்; அவர்கள் “உடன் சுதந்தரர்கள்.” அப்போது முழு நிலைமையும் பெரும் மாற்றத்துக்குள்ளாகும்.

இவ்வுண்மையை ஏலி உணரத் தவறியதால்தான், அவனது கண்கள் தேவன் மீது வைக்கப்படாமல், தேவனுடைய உடன்படிக்கைப் பெட்டியின் மீது பதிக்கப்பட்டிருந்தன.

தேவனுடைய பெட்டி, விளக்கு, மேஜை, சமூகத்தப்பம் போன்ற தேவாலயத்துப் பொருட்களைப் பராமரிப்பது பற்றியும், கையாளுவது பற்றியும்தான் சாமுவேலுக்கு ஏலி பயிற்சி கொடுத்தான். குறிப்பாக, தேவனுடைய பெட்டியிலேதான் அவனது மனம் லயித்திருந்தது. எனவே, தேவனுடைய பெட்டி பிடிபட்டது என்ற செய்தியைக் கேட்டதும், தாங்க இயலாமல் விழுந்து உயிரைவிட்டான்.

யாருக்கு ஊழியம் செய்கிறோம் என்பதைவிட, ஊழியத்தில்

என்ன செய்கிறோம் என்பதைத்தான் சில நேரங்களில் நாம் முக்கியப்படுத்திவிடுகிறோம். தேவனை மறந்துவிட்டு, தேவ ஊழியத்திற்கு முழுமுதல் முக்கியத்துவம் கொடுப்போர் உண்டு. அவர்கள் ஊழியம் செய்வது எப்படி? என கற்பிப்பார்கள்; ஆனால், தேவனோடு உறவாடுவதைப் பற்றியோ துளியும் கவலைப்படார்கள்.

படைத்துவரைப் பணியாது, படைப்புகளைப் பணிவாயோ?

“ஏலி தன் கண்களைத் தவறான இடத்தில் பதித்துவிட்டான் விக்கிரக ஆராதனையாளனுக்கும் ஏலிக்கும் என்ன வேறுபாடு? அவன் சிருஷ்டிகரைத் தொழுது சேவியாமல், “சிருஷ்டியைத்” தொழுது சேவிக்கிறான். அதற்கு ஒத்தவாறே, ஏலியும் தேவனைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாது, தேவனால் உண்டாக்கப்பட்ட உடன்படிக்கைப் பெட்டியைப் பற்றி அக்கறை கொள்கிறான்.

தேவன் மீது செலுத்தவேண்டிய அன்பை தேவனிடம் நம்மை நடத்துவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட முறைமைகள், கருவிகள், அமைப்புகள் போன்றவற்றின் மீது செலுத்தும்படி நாம் திசைதிருப்பப்பட வாய்ப்புகள் அதிகம். இந்த இடமாற்றம், கொஞ்சங் கொஞ்சமாகவும் நடைபெறலாம்; இது தேவ சித்தத்திற்கு முரணானது.

“தேவனுடைய சத்தியத்தை அவர்கள் பொய்யாக மாற்றி, சிருஷ்டிகரைத் தொழுது சேவியாமல் சிருஷ்டியைத் தொழுது சேவித்தார்கள், அவரே என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டவர். ஆமென்.” (ரோமர் 1:25)

உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு மனதோடும், உன் முழு பெலத்தோடும் முதலாவது அன்புகூர்ந்துவிட்டு, பின்பு, உன்னிடத்தில் அன்புகூருவதுபோல பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக.

மேலானவைகளைப் பற்றிய சரியான கண்ணோட்டம் இல்லாததினாலேயே, மற்றவற்றைப் பற்றிய தெளிவு அவனுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது.

ஓர் உதவியாளனாகத் திகழ்வதை விட்டு, ஒரு பங்காளனாகச் செயல்படத் தொடங்குங்கள். “உங்களுக்கு உதவி செய்யும்படி மட்டுமே அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகவே, அதை மட்டுமே செய்வேன்; வேண்டுமானால் என்னை வைத்துக்கொள்ளுங்கள், இல்லையென்றால் என்னை அனுப்பிவிடுங்கள், நான் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறேன். நான் இல்லையெனில், இன்னொருவர் வரப்போகிறார்; அவ்வளவுதான்” என்ற மனப்பான்மை தவறானது. அத்தகைய மனதுடன் நாம் ஊழியத்தில் இணைந்திருந்தால், நாம் இன்னும் “உலக வேலைக்குரிய (secular Job) மனப்போக்கு” உடையோராகவே இருந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

கைகளைத் தாங்குதல், தேவதிட்டத்தின் உருவகமல்ல

மோசேக்கு கை வலித்ததினால், அவனது கைகளைத் தாங்குவதற்கு இருவர் முன்வந்தனர். அவனது கைகள் கீழே இறங்கினால் தோல்வி விளைந்தது, அவை உயர்த்தப்பட்டால், வெற்றி கிடைத்தது. இந்தக் காட்சி நாம் அநேகர் விரும்புகிற ஒன்று. ஆனால், இது தேவ திட்டத்தின் உருவகமல்ல. தேவன் எனக்கு “ஊர்” மற்றும் “ஆரோன்” செய்த ஊழியத்தைத் தந்துள்ளார் (யாத். 17:8-13) என்று பலர் மனநிறைவுடன் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். கைகளைத் தாங்குகிற ஊழியம், தேவ சித்தத்திற்கு உகந்ததல்ல, அவர்கள் “உதவியாளர்கள்”, ஆனால், கர்த்தர் மோசேக்கு “பங்காளர்களை” எப்படிக் கொடுத்தார் என காண்பிக்கிறேன்.

“ஆண்டவரே! நான் தனியாக இவ்வளவு பொறுப்புகளையும் சுமக்க இயலவில்லை; இது எனக்கு மிஞ்சின பாரம்” என்று ஒருநாள் மோசே கதறினான். ஆண்டவர் எழுபது பேரைத் தெரிந்தெடுத்து, மோசேக்குள்ளிருந்த அதே ஆவியை அவர்களுக்குள்ளும் வைத்தார். (எண். 11:11-25)

கைவலிக்கிறது, தாங்குங்கள் என்பது மனித முறைமையின்படியான உதவி. தேவனுடைய பாணியோ தலைவனுக்குள்ளிருக்கும் அதே ஆவியை அவர்களுக்குள்ளே வைப்பது. அப்போது அவர்கள் பங்காளர்களாக, உடன் சுதந்திரர்களாக மாற்றப்படுகிறார்கள்.

உயர்த்தப்படும், உன்னதரின் உறவின்றி பயன் என்ன?

தேவனுடைய மனுஷன் ஒருவன் ஏலியினிடத்தில் வந்து, “கர்த்தர் உரைக்கிறது என்னவென்றால்...” (1 சாமுவேல் 2:27)

தீர்க்கதரிசியாகவும், ஆசாரியனாகவும், நியாயாதிபதியாகவுமிருந்த ஏலியிடம், தேவன் இன்னொரு தீர்க்கதரிசியை அனுப்பவேண்டியதாயிருந்தது.

தேவனால் ஏலியிடம் நேரிடையாகத் தொடர்புகொள்ள இயலவில்லை. தேவன் தன்னோடு நேரடியாக இடைபட இயலாத நிலைமைக்கு ஏலி வந்துவிட்டான். வேறு யாரையாவது அனுப்பி ஏலியோடு தொடர்புகொள்ளவேண்டிய நிலை. சிறுவனாகிய சாமுவேல் மூலம் ஏலியோடு பேசவேண்டிய கட்டாயம் ஆண்டவருக்கு, என்னே பரிதாபம்!

உயர்த்தப்பட்ட இடத்திலே நாற்பதாண்டு காலம் நியாயாதிபதியாக இருப்பவன், அனுபவத்தில் முதிர்ந்த ஆசாரியன், அப்படிப்பட்டவனால் தேவசத்தத்தை நேரிடையாகக் கேட்க இயலவில்லை. காரணம், அவன் தேவனோடு நேரிடையான உறவு அற்றவனாக இருந்தான். கர்த்தர் ஏதாவது ஏலியோடே பேச விரும்பினால், ஒரு பெயர் குறிப்பிடப்படாத தேவ மனிதனை அனுப்பவேண்டியதாயிற்று.

இஸ்ரவேலுக்கே, நீதிநியாயங்களைக் கற்பிப்பதற்காக, தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட தலைவனோடு தேவன் தொடர்புகொள்வதற்கு மற்றவர்களை நாடவேண்டிய மோசமான நிலையே ஏலியின் நிலை. தான் ஊழியம் செய்கிற தேவ வாசஸ்தலத்தில் எழுந்தருளும் தேவனைப் பற்றி அவனுக்கு கவனமில்லை. ஊழியத்திலே நமக்கு இப்படிப்பட்ட அபாயங்கள் எப்போதும் உண்டு. ஊழியம், ஊழியம் என்று ஓடுகிற சிலரோடு சபையில் மிக மிகச் சாதாரண ஆவிக்குரிய நிலையிலுள்ள ஒருவருடைய தீர்க்கதரிசனத்தின் மூலம்தான் கர்த்தர் பேசவேண்டிய வெட்கக்கேடான நிலை. ஒருபோதும் இந்நிலைக்கு நாம் தள்ளப்படக்கூடாது. அதற்கு மூலகாரணம், ஏலியின் புரிந்துகொள்ளுதல் (understanding) தடம்புரண்டு போய்விட்டது.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! உம்மை நேசிக்கிற நேசத்திலிருந்து நான் இம்மியளவாகிலும் கீழிறங்கிவிடக் கூடாது. அதுதான் எல்லா ஈடுகளுக்கும் முழுமுதல் முக்கிய காரணம் என்பதை நான் புரிந்துகொள்ளக் கிருபை தாரும்.

நாற்பதாண்டு காலம் உம்மால் உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்பட்ட ஏலியோடு, நீர் நேரடியாகத் தொடர்புகொள்ள இயலாதது போன்ற நிலை எனக்கு வரவே வேண்டாம். நான் எந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும், சகோதர சகோதரிகளை வெறும் உதவியாளராக அல்ல பங்காளராகக் கருத உதவிடும். என்னையும் உதவியாளனாக எண்ணாது, “உடன் சுதந்தரவாளியாகப்” பாவிக்க அருள்செய்யும், ஆமென்.

**என்னை நேசிக்கின்றாயா
கல்வாரிக் காட்சியைக் கண்டபின்னும்
நேசியாமலிருப்பாயா?
உம்மை நேசிக்கின்றேன் நான்
கல்வாரிக் காட்சியைக் கண்டபின்னும்
நேசியாமல் இருப்பேனோ?**

குறிக்கோள் தவறானால், குடும்பம் சிதறிவிடும்

ஏலியின் தவறுகள், அவனது குடும்பத்தை எவ்வாறு பாதித்தன என அலசிப்பார்க்கலாம். நமது குறிக்கோள் சரியாக அமையாவிட்டால், நமது கண்கள் தவறான இடத்தை நோக்குமானால், அதன் பாதிப்பு நமது குடும்பம் வரை பாய்வதற்குப் போதுமானது.

“ஏலியின் குமாரர் பேலியானின் மக்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் கர்த்தரை அறியவில்லை” (1 சாமு. 2:12)

தனது கையில் ஒப்படைக்கப்பட்ட சாமுவேலுக்கு மட்டுமல்ல, தேவ ஊழியத்தில் ஆசாரியர்களாக அமர்த்தப்பட்ட தனது சொந்த மகன்களுக்கும் ஏலி கர்த்தரை அறிவிக்கவில்லை. ஆராதனைக்குரிய முறைகள், கருவிகள், இடம் போன்றவை மீதுதான் கவனம்

வைத்தானேயொழிய, ஆராதனைக்குரியவரை மறந்துவிட்டான். தேவனை அறியும் அறிவை அவன் கற்பிக்கத் தவறியதால், அவனது குடும்பத்திலே பெரிய விளைவுகள் ஏற்பட்டன.

அறிவு நடைமுறையாக, அரிதான விலையுண்டு

“ஏலி மிகுந்த கிழவனாயிருந்தான்... அவர்களோ தங்கள் தகப்பன் சொல்லைக் கேளாமற்போனார்கள். அவர்களைச் சங்கரிக்கக் கர்த்தர் சித்தமாயிருந்தார்.” (1 சாமு. 2:22,25)

ஏலி தன் பிள்ளைகளின் தவறான போக்கை அறிந்திருந்தான். ஒருவராலும் பரிந்துபேச இயலாத நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டுவிட்டதையும் அவன் அறிவான். தாங்கள் கெடுவதோடு, மக்களும் கெடுவதற்குத் தூண்டுகோலாக இருப்பதை அவர்களுக்குக் காண்பித்தான். அவர்களைத் தடுக்க முயன்றான், வேண்டாமென்றான்; ஆனால், ஏலியிடம் பிள்ளைகளைத் தடுத்து நிறுத்துகிற வல்லமையோ, திராணியோ இல்லை. அவனது ஆலோசனையின் வார்த்தைகளுக்கு அவர்களிடம் கொஞ்சமேனும் செல்வாக்கு இருக்கவில்லை. அவனது கண்கள் சரியான இடத்தில் பதிக்கப்படாததினால், தனது வல்லமையை இழந்த நிலையில் காட்சியளித்தான்.

நிலைமைகளைப் பற்றிய அறிவு (knowledge) மட்டும் போதாது, நடைமுறைப்படுத்துதல் (practice) மிக முக்கியமானது. ஏலிக்கு தேவன் செய்தியை அனுப்பியபோதெல்லாம் (பிறர் மூலமாக), அவற்றை அவன் துல்லியமாகப் புரிந்துகொண்டான்.

இது ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரியுமே என்பார்கள் பலர். அறிந்ததை நடைமுறைப்படுத்தாதது ஏன்? என வினவினால், இயலவில்லையே என்பார்கள். அறிவுக்கும், நடைமுறைக்கும் இடையே பெரிய இடைவெளி. அறிந்ததை நடைமுறைப்படுத்த சில தியாகங்கள் தேவைப்படும். அதற்கொரு விலைக்கிரயத்தைச் செலுத்தியே தீரவேண்டும். தேவபிள்ளைகள் மட்டுமல்ல, பல ஆவிக்குரிய தலைவர்களும் இப்பகுதியில் போராடுகின்றனர். அறிவும், தெளிவும் இருப்பினும் நடைமுறைப்படுத்தாமைக்குக் காரணம், தியாகம் எனும் விலையைச் செலுத்தத் தயாராகாததே.

“முக்கியத்துவ வரிசை” முரணானால், முழு வாழ்வும் முள்ளாகும்

“...நீ என்னைப் பார்க்கிலும் உன் குமாரரை மதிப்பானேன்.”
(1 சாமு. 2:29)

இதுதான் ஏலியின் பிரச்சனை; இங்குதான் அபாயமே இருந்தது. தேவனைக் காட்டிலும், தன் குமாரரைக் கூடுதலாக மதித்ததினாலே, தன்னோடிருந்தவர்களுக்கு ஏற்ற பயிற்சியை அளிக்க ஏலியினால் இயலவில்லை. நமது “முக்கியத்துவ வரிசை” (priorities) முரண்பட்டு நின்றால், நம்மால் சூழ்நிலையில் எந்த மாற்றத்தையும் கொண்டுவர இயலாது.

பிறர் இடறிவிடுவர், சிலர் குதறிவிடுவர் என்று ஒத்துப்போக முற்பட்டால், “முக்கியத்துவ வரிசை” முரண்பட்டுப்போய்விடும். வருகின்ற கேட்டை அறிந்திருந்தும், தடுக்க இயலாமல்போய்விடும்.

அறிந்ததை நடைமுறைப்படுத்தத் தேவையான விலைக்கிரயத்தைச் செலுத்தத் தவறினால், வல்லமையற்றவர்களாய், தடுக்க இயலாதோராய், செயலற்றோராய் மாறி நிற்போம். பிறருக்கு இடறல்லாது, பிறரது மனம் புண்படாது செயல்படுதல் சிறந்ததே. ஆனால், பிறருக்கு வருகின்ற அபாயத்தை, அவர்களது மனம் புண்படுமே என்பதற்காகச் சுட்டிக்காட்டத் தவறினால், அவர்களுக்கும் நாம் கேடுவிளைவிப்போராய் இருப்போம். கண்டும் காணாமலும் போனால், நாம் பிறருக்குக் கண்ணியாக மாறிவிடுவோம்.

“உன் வீட்டில் ஒரு கிழவனும் இராதபடி, உன் புயத்தையும், உன் பிதாவின் வீட்டாருடைய புயத்தையும் நான் தறித்துப்போடும் நாட்கள் வரும்.

...ஒருபோதும் உன் வீட்டில் ஒரு கிழவனும் இருப்பதில்லை.

...உன் வம்சத்திலுள்ள யாவரும் வாலவயதிலே சாவார்கள்.

..அப்பொழுது உன் வீட்டாரில் மீதியாயிருப்பவன் எவனும் ஒரு வெள்ளிப்பணத்துக்காகவும், ஒரு அப்பத்துணிக்கைக்காகவும் அவனிடத்தில் வந்து பணிந்து, நான் கொஞ்சம் அப்பம் சாப்பிட யாதொரு ஆசாரிய ஊழியத்தில் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளும் என்று கெஞ்சுவான் என்று சொல்லுகிறார் என்றான்.” (1 சாமு. 2:31-36)

ஏலியினால் எத்தனையோ தலைமுறைகள் பாதிக்கப்படுகின்றன, என்னே பயங்கரமான விளைவுகள்!

1. உன் சந்ததியிலே யாவரும் அற்ப ஆயுளில் சாவார்கள்.
2. யாவரும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக, ஊழிய வாய்ப்புகளுக்காகக் கெஞ்சுவர்.

கர்த்தரை விட தன் குமாரரைக் கூடுதலாய் மதித்ததினால் அவர்களைத் தடுக்க இயலாதுபோய், அவனது தலைமுறைகள் பாதிக்கப்பட்டதை எண்ணி நான் அழுதது உண்டு. “ஆண்டவரே! அவனது காலத்திலேயே, அதுவும் அவனது காதுகள் இந்த வார்த்தையையெல்லாம் கேட்கும்படிச் செய்துவிட்டீரே!”

பிள்ளைகளே! கேளுங்கள், உங்கள் பெற்றோர் நல்லவர்களாக இருக்கலாம், உங்களைக் கர்த்தருக்கென்று அர்ப்பணித்து வளர்த்திருக்கலாம், ஆனால், அவர்கள் உங்களைத் தடுக்கவோ, கண்டிக்கவோ, ஒழுங்குபடுத்தவோ இயலாத நிலைக்கு நீங்கள் சென்றுவிட்டால், அவர்கள் கண்கள் காண உங்களுக்குச் சில பயங்கரங்கள் சம்பவித்துவிட வாய்ப்புகள் உண்டு, எச்சரிக்கையாயிருங்கள்.

இன்று செய்யாவிடில், ஒருபோதும் இயலாது (Now or Never)

“அப்பொழுது சாமுவேல், ஒன்றையும் அவனுக்கு மறைக்காமல், அந்தக் காரியங்களையெல்லாம் அவனுக்கு அறிவித்தான். அதற்கு அவன்: அவர் கர்த்தர். அவர் தமது பார்வைக்கு நலமானதைச் செய்வாராக என்றான்.” (1 சாமு. 3:18)

இப்போது ஏலியால் ஒன்றும் இயலாத நிலை, கர்த்தர் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளட்டும் என்று அவன் கைகழுவிவிட்டான். ஆகவே, ஏலி நல்லவனே. பெரிய தண்டனையை குடும்பம், இனம், தேசம் இவற்றின் மீது அனுப்பப்போகிறேன் என கர்த்தர் உரைத்தார். ஆனால், ஏலியோ செயல்படாத நிலைக்கு வந்துவிட்டான்.

முதல் முறை, கர்த்தரும், மக்களும் புகார் கூறும்போது, மகன்களை அழைத்தனுப்பி, அவர்களைக் கண்டித்தான். இரண்டாவது முறை, புகார் வந்தபோது, அமைதலாகிவிட்டான். கடைசி முறையின்போது, தன்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது என்ற நிலைக்கு வந்துசேர்ந்துவிட்டான். முதல் முறை, ஒரு குறை சுட்டிக்காட்டப்படும்போது நாம் துடிப்போடு செயல்படுவோம். இரண்டாவது முறையின்போது, குழப்பத்துக்குள்ளாவோம், அடுத்த முறைகளில், நடக்கிறதுதான் நடக்கும், நடந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்ற நிலையை எட்டிவிடுகிறோம்.

மூன்று நிலைகள்

1) துடிப்போடு செயல்படல் (Active)

2) நடுநிலை வகித்தல் (Neutral)

3) செயலற்ற நிலை (Passive)

முதல் நிலைகளில் செயல்படக்கூடிய துடிப்பு எழும்போதே, குறைகளைச் சரிசெய்துவிடவேண்டும். அப்போது, செய்யத் தவறினால், அடுத்த நிலைகளில் நீங்கள் ஒன்றுமே செய்ய இயலாது. இறுதியாக நடப்பது நடக்கட்டும் என்ற விரக்தி நிலைக்கு வந்துவிடுவீர்கள். வேதாகமத்திலே, எச்சரிக்கை மணிகள் பல நமக்காக முழங்குகின்றன.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! எனக்காக எச்சரிக்கைகளை வைத்திருக்கிறீர். அவற்றை நான் அற்பமாக எண்ணிவிடாதபடி எனக்கு கிருபை செய்யும். எனது “முக்கியத்துவ வரிசையிலே” முரண்கள் வேண்டாம். பிறர் இடறிவிடுவர் என்று அவர்களது தவறுகளைக் கண்டும் காணாது போகாதபடிக்குக் காத்தருளும். அவர்களுக்கு ஒத்துப்போய், தாளம் போடாதபடி என்னைக் காத்தருளும். உமது வார்த்தைகளைவிட, வேறு எவரது வார்த்தைகளாவது என்னைப் பாதிக்கிறதா? அவ்வாறு பாதித்தால், உம்மைவிட அவர்களை நான் அதிகம் மதிக்கிறேன் என்று பொருள். உமது குரலைவிட குடும்பத்தாரின் குரலுக்கோ, நண்பரின் குரலுக்கோ முக்கியத்துவம் தராதபடித் தடுத்தருளும். நீர் வைராக்கிய வாஞ்சையுள்ள தேவனல்லவா! என்னை விடுவியும் ஆமென்.

தேவசித்தம் நிறைவேற என்னையும் ஒப்படைக்கிறேன்
தேவசத்தம் என்னுள்ளம் பலமாகத் தொனிக்குதே
கஷ்டம் எல்லாம் தொலையும் ஓர் நாள்
கண்ணீர் கவலையும் நீங்கும் அந்நாள்
இரட்டிப்பான பங்கைப் பெற ரட்சகர் அழைத்திருவார்.

இளமையில் வளையாதது முதுமையில் வளையுமா?

“ஏலி மிகுந்த கிழவனாயிருந்தான்...”

“அவன் குமாரர் தங்கள் மேல் சாபத்தை வரப்பண்ணுகிறதை, அவன் அறிந்திருந்தும், அவர்களை அடக்காமற்போன பாவத்தினிமித்தம்...”
(1சாமு. 2:22; 3:13)

துவக்கத்திலே ஏலி தன் குடும்பத்தைப் பற்றி கவலையீனமாக இருந்ததினால், பிற்காலத்திலே அவர்களைக் கண்டிக்க அவனால் இயலவில்லை. இளமையிலே சாத்தியமாகிற திருத்தங்கள், முதுமையிலே இயலாததாக மாறிவிடலாம். தனது குமாரருக்கு வரவிருக்கும் சாபங்களைப் பற்றி அவனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால், அவர்களை அவனால் அடக்க இயலாதுபோயிற்று. இளமையிலே, சில ஒழுங்குகளை நாம் கடைப்பிடிக்காவிட்டால், முதுமையிலே வளைந்துகொடுப்பது அசாத்தியமாகிவிடும். வயதானால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்று சில வேளைகளில் எண்ணுகிறோம். “நாற்பது வயதைக் கடந்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்று சிலர் தங்களைத் தாங்களே தேற்றிக்கொள்வதுண்டு. “வயதானால் அவர்களுக்கு மனப்பக்குவம் (Maturity) வந்துவிடும்” என்று சிலரைப் பற்றிக் கூறப்படுவதுண்டு. ஆனால்,

“... வீட்டுக்காவலாளிகள் (கால்கள்) தள்ளாடி... எந்திரம் அரைக்கிறவர்கள் (பற்கள்) கொஞ்சமானதினால் ஓய்ந்து... போகாததற்கு முன்னும்... அவரை உன் வாலிப்பிராயத்திலே நினை.” (பிரசங்கி 12:3,7)

ஒன்றை அறிந்தும், விரும்பியும் அதை நடைமுறைப்படுத்த இயலாத காலம் முதுமைக் காலமே.

நான் அறிந்தவரை 20 வயது முதல் 40 வயது வரையுள்ள காலத்தில் நாம் மேற்கொள்கிற தீர்மானங்கள் மற்றும் மனோபாவனைகள் (formation) உள்ளிட்டவையே ஆயுள் முழுவதும் உள்ள நமது ஈடுபாடுகளைப் பெரிதும் பாதிக்கின்றன. அந்தக் காலக்கட்டத்தில் உங்கள் நோக்கம், உங்கள் அர்ப்பணம், உங்கள் உண்மைத்தன்மை, உங்கள் தனிப்பட்ட கொள்கைகள் (Principles) போன்றவற்றை நீங்கள் நிர்ணயித்துக்கொண்டுவிடவேண்டும். அந்தக் காலக்கட்டத்திலே இரட்சிக்கப்பட்டுவிடவேண்டும். (அதற்கு முன்னதாகவே ரட்சிக்கப்படுவது மிகவும் நல்லதே). நீங்கள் இப்போது இழந்துவிட்டால், எப்போதும் இழந்தோராகிவிடுவீர்கள். இருபது வயது முதல் நாற்பது வயது வரையுள்ள அக்காலத்தை நான் “பொற்காலம்” (prime time) என்று அழைக்கிறேன்.

60 -வது வயதிலே ஒருவர் இரட்சிக்கப்பட்டு, பெரிய ஊழியம் செய்ததை யாராவது சுட்டிக்காட்டலாம். அந்த நபர் ஒரு “விதிவிலக்காக” இருக்கலாமே தவிர, “விதி”யாக (general Rule) இருக்கமுடியாது. “மோசே 80 -வது வயதில்தான் ஆண்டவரிடம் வந்தான், நானும் அப்படியே செய்கிறேன்” என்று எண்ணினால், அதற்குள் நீ கல்லறைக்குப் போய்விடுவாய்.

மூவரின் பாவம், முப்பதாயிரங்களுக்கு “சாபம்”

“அப்பொழுது, பெலிஸ்தர் யுத்தம் பண்ணினார்கள். இஸ்ரவேலர் முறிந்து அவரவர் தங்கள் கூடாரங்களுக்கு ஓடிப்போனார்கள். மகா பெரிய சங்காரம் உண்டாயிற்று. இஸ்ரவேலிலே முப்பதினாயிரம் காலாட்கள் விழுந்தார்கள்.” (1 சாமு. 4:10)

இருவர் அக்கிரமம் செய்தனர், ஒருவன் அதை அடக்காமற்போனான், முப்பதினாயிரம் பேர் மடிந்துபோயினர். பத்தாயிரம் மடங்கு விளைவுகள் ஏற்பட்டுவிட்டது. வேறு விதத்தில் கூறினால், குறைந்த பட்சம், முப்பதினாயிரம் விதவைகள் இஸ்ரவேலிலே உருவாகிவிட்டார்கள். குறைந்தபட்சம் அறுபதினாயிரம் குழந்தைகள் திக்கற்றோராக (fatherless) மாறிவிட்டனர். ஒரு மனிதன் முழு

குடும்பத்திற்கு, முழு கூட்டத்திற்குத் தடையாக மாறி, பெரிய அபாயத்தை அவர்களுக்கு விளைவித்துவிட முடியும்.

பல வேளைகளில், தேவ கிருபையை நாம் ருசிக்கிறபடியால், பாவத்தின் விளைவுகளை மெத்தனமாக எடுத்துக்கொள்கிறோம். எனவே பிறர் தவறு செய்யும்போது, அதை கண்டிக்காமல், கண்டும் காணாது போய்விடுகிறோம். பாவம் பயங்கரமான முடிவுரைகளை எழுத வல்லது. பாவத்தின் விளைவுகளைப் பற்றிய தெளிவை தேவன் நமக்குத் தருவாராக. மடிந்துபோன 30000 பேர் என்ன தவறு செய்தார்கள்? பாவத்தைப் பற்றி மெத்தனமாக இராதபடி பாவத்தின் தீவிரத்தை (seriousness of sin) உணர கர்த்தர் உதவி செய்யட்டும்.

மணவாழ்வு “பாவமற்ற வாழ்வுக்கு” உத்திரவாதம்

“பினெகாசின் மனைவியாகிய அவன் மருமகள், நிறைகர்ப்பிணியாயிருந்தாள்...” (1 சாமு. 4:19)

“திருமணமாகிவிட்டால், அபாய எல்லைகளிலிருந்து (danger zone) வெளியே வந்துவிடுகிறோம் என்று பலர் எண்ணுகிறார்கள். ஏலியின் குமாரர் திருமணமானவர்கள்தான். ஆனாலும், பாவத்தை இலேசாக எடுத்துக்கொண்டார்கள். “திருமணமானால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்” எனக் கூறுவோரும் உண்டு. “வயதானால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்ற கூற்று எவ்வளவு தவறானதோ, அதே அளவு தவறானது மேற்சொன்ன கூற்று. நாம் எப்போதும் பாவத்தில் விழக்கூடிய அபாய எல்லைகளிலேயே இருக்கிறோம். ஒப்பிக்கும், பினெகாசுக்கும் மனைவியர் இருந்தும் பாவத்தை மெத்தனமாகக் கருதியதால் சிக்கிக்கொண்டனர்.

திறமை அல்ல, உண்மையே “தலைமை”க்குத் தகுதி

“நான் என் உள்ளத்துக்கும், என் சித்தத்துக்கும் ஏற்றபடி செய்யத்தக்க உண்மையுள்ள ஒரு ஆசாரியனை எழும்பப்பண்ணி, அவனுக்கு நிலையான வீட்டைக் கட்டுவேன். அவன் என்னால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவனுக்கு முன்பாக சகல நாளும் நடந்துகொள்ளுவான்” (1 சாமு. 2:35)

நான் ஏலியின் குடும்பத்தை அகற்றிவிட்டு, அந்த இடத்தை என் உள்ளத்துக்கு ஏற்ற ஒருவனுக்குத் தருவேன் என்று கர்த்தர் உரைத்தார்.

தேவன் உண்மையுள்ளோரையும், தமது சித்தத்தைச் செய்யத் துடிப்புள்ளோரையும் தேடுகிறார். சவுலை விலக்கிவிட்டு, தாவீதை உயர்த்தும்போதும் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளையே தேவன் திருவுளம்பற்றினார். தேவன் தேடுகிற மனிதன் பெலவானாக, பணக்காரனாக, பட்டதாரியாக, இறையியல் கற்றோராக, திறமைசாலியாக இருக்கவேண்டியதில்லை, உண்மையுள்ளவனையே தேவன் தெரிந்துகொள்கிறார்.

கல்வியையோ, திறனையோ அல்ல, உண்மையுள்ள இதயத்தையே கர்த்தருடைய கண்கள் பூமியெங்கும் தேடியலைகின்றன.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! தகுதிக்கல்ல, உண்மைக்கு என் வாழ்வில் முதலிடம் கொடுக்க உதவும். உமது சித்தத்தைச் செய்வோனாக, என்னை மாற்றும். ஏலியைத் தள்ளிவிட்டு நீர் சாமுவேலைத் தெரிந்துகொண்டீர். இன்றும் அப்படிப்பட்டவர்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறீர். என்னையும் அப்படிப்பட்ட ஒருவனாக மாற்றும். நான் ஏதாவது சாக்குப்போக்குச் சொல்லி, பாவத்தின் விளைவுகளை மெத்தனமாக எடுக்காதபடி என்னைக் காத்தருளும்.

உம் வசனம், அறிவுரைகளையும் எச்சரிக்கையையும் மட்டுமல்ல, உற்சாகமுட்டுதலையும் அருளுகிறதற்காக ஸ்தோத்திரம். உம்மைக் கிட்டிச் சேர்ந்து, உண்மையாய்த் திகழ அருள்புரியும். இச்சத்தியத்தைப் புரிந்துகொள்ள உதவிடும்; ஆமென்.

எல்க்கானா நல்லதொரு தேவ மனிதன். இரு மனைவியரை உடையவன் என்றாலும், அக்காலச் சமுதாயச் சூழலும், சட்டங்களும், பண்பாடும், அதை அங்கீகரித்திருந்தன. எனவே, இந்நிலையில் நாம் அவனைக் குற்றப்படுத்த முடியாது.

அவனது வாழ்வை நாம் முற்றிலும் மாறுபட்டக் கோணத்திலும், கண்ணோட்டத்திலும் ஆராயலாம். குடும்பத் தலைவனேயானாலும், “இரண்டு சாராருக்குத் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தவன்” என்ற கண்ணாடியை அணிந்துகொண்டு, அவனது வாழ்க்கைப் புத்தகத்தைப் புரட்டிப் படிக்கலாம்.

இருவரையுமே (அன்னாள், பெனின்னாள்) அவன் புறக்கணிக்கவோ, தவிர்க்கவோ இயலாது, நல்லதொரு நீதிமானாக, இருவரையுமே அழகாக சமநிலைப்படுத்திச் செல்கிற (balance) பாங்கு சிறப்பானது. இரு மனைவியரில் ஒருத்தி இன்னொருத்தியைக் கேலி செய்தாள், கேலி செய்யப்பட்டவளோ, பாதிக்கப்பட்டவளாகக் காட்சியளித்தாள்.

இருவித சாராரின் மீது ஒரு தலைவன் நியமிக்கப்பட்டிருப்பான் என்றால், அவனது நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு எல்க்கானா ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

ஒரு சாரார் இன்னொரு சாராரைக் கேலி செய்வோர், அலட்சியமாக எண்ணுவோர். அவர்கள் கனியற்றோர் என்பதை முன்னிட்டு அவர்களைத் துக்கப்படுத்துவதோடு, அவர்களது உணர்வுகளையும் காயப்படுத்துவோர்.

இன்னொரு சாராரோ பாதிக்கப்பட்டோர். அன்னாள் பாதிக்கப்பட்ட பிரிவினருக்கும், பெனின்னாள் பாதிக்கிற பிரிவினருக்கும் அடையாளங்கள். இருவரையுமே தவிர்க்கவோ, தள்ளவோ இயலாது. சமநிலைப்படுத்தித்தான் (balance) தீரவேண்டும்.

“அன்னாளைச் சிநேகித்தபடியினால், அவளுக்கு இரட்டிப்பான பங்கு கொடுப்பான்... அவளுடைய சக்களத்தி அவள் துக்கப்படும்படியாக அவளை மிகவும் விசனப்படுத்துவாள்.” (1 சாமு. 1:5,6)

குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் பலியைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தாலும், பாதிக்கப்பட்டவள் மீது ஒரு சிறப்பான அலாதியான பிரியத்தை எலக்கானா வெளிப்படுத்தினாள். காயப்பட்டும், பாதிக்கப்பட்டும் கிடக்கிற சாராரின் மீது எலக்கானா தனிக்கவனத்தைச் சிறப்பாகச் செலுத்துகிறதைக் காணலாம். ஒரு நல்ல மேய்ப்பன், தலைவன் காயப்பட்ட ஆட்டைத் தோளின் மீது சுமந்து வருவான். அந்த ஆடு மேய்ப்பனின் சொல்லை மீறிச் சென்று எங்கேயோ விழுந்து காயப்பட்டிருக்கலாம்; ஆனால், அந்த ஆட்டின் மீதே தலைவன் அதிகக் கவனம் செலுத்துகிறான்.

நல்ல நிலையிலுள்ளோரை நடத்திக்கொண்டு வருகிற தலைவன், புண்பட்டோரையும் பெலவீனப்பட்டோரையும் சுமந்துகொண்டு வருகிறான். நல்ல தலைவன், காயப்பட்டோர் மீது கூடுதல் அன்பைப் பொழிகிறான். **“...பத்துக் குமாரரைப் பார்க்கிலும் நான் உனக்கு அதிகமல்லவா என்றான்.”** (1 சாமு. 1:8)

இரட்டிப்பான ஈடுகளால் அன்னாள் சமாதானமடையவில்லை, எனவே தனது அருகாமை (presence) அவளுக்குத் தேவையென்று உணர்ந்து, தன்னையே ஒப்புக்கொடுத்தான் எலக்கானா. அழுதுகொண்டிருந்த அன்னாளை “உனக்குத்தான் இரு பங்குகள் கொடுத்துவிட்டேனே, இன்னும் ஏன் அழுகிறாய்?” என்று அவன் எரிச்சலோ, சலிப்போ அடையவில்லை. எலக்கானா எவ்வளவு கண்ணியமானவன்! (gentle). ஒரு பிரச்சனையை எவ்வளவு இனிதாகக் கையாண்டான்.

உம் வசனம் எனக்குப் போதும்

“அன்னாள் கூடப்போகவில்லை. அவள் பிள்ளை பால் மறந்தபின்பு அவன் கர்த்தரின் சந்நிதியிலே காணப்படவும், அங்கே எப்போதும் இருக்கவும் நான் அவனைக் கொண்டுபோய் விடுவேன்” என்று தன் புருஷனிடத்தில் சொன்னாள்.

அப்பொழுது அவள் புருஷனாகிய எல்க்கானா அவளை நோக்கி: நீ உன் இஷ்டப்படி செய்து, அவனைப் பால் மறக்கப்பண்ணும் மட்டும் இரு; கர்த்தர் தம்முடைய வார்த்தையை மாத்திரம் நிறைவேற்றுவாராக என்றான். அப்படியே அந்த ஸ்திரீ தன் பிள்ளையைப் பால்மறக்கப்பண்ணும்மட்டும் அதற்கு முலை கொடுத்தாள். (1 சாமு. 1:22:23)

மேற்கண்ட வசனங்கள் எல்க்கானாவை ஆழமான ஆவிக்குரிய மனிதனாக படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. தமிழில் “உன் இஷ்டப்படி செய்து” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள சொற்றொடர், ஓர் ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பில், “உனக்கு நன்மையாகத் தோன்றுகிறபடிச் செய்து” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

எல்க்கானா பாதிக்கப்பட்டோருக்கு இன்னமும் சலுகை அளிக்கிறான். “உனக்கு எது நன்மையாகத் தோன்றுகிறதோ, அதைச் செய்” என்று, சுயமாகச் செயல்படுகிற உரிமையைக் (freedom) கொடுக்கிறான்.

பிறரைத் துச்சமாகவும், அற்பமாகவும், தீட்டாகவும் எண்ணுகிற ஒரு சாராருக்கும், உணர்வுகள் புண்பட்ட மற்றும் பாதிக்கப்பட்ட இன்னொரு சாராருக்கும் இடையே ஒரு தலைவன் எப்படி நடந்துகொள்கிறான் என்பது முக்கியமானது. குடும்பத்திலோ, பள்ளியிலோ, விடுதியிலோ பிள்ளைகளை நடத்துதலை உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். படிக்காத, கீழ்ப்படியாத, சுத்தமாக இல்லாத ஒரு பிள்ளையை, நல்ல நிலைமையிலுள்ள இன்னொரு பிள்ளை துச்சமாக எண்ணலாம். அந்த நிலைமையை நாம் எப்படிக் கையாளுகிறோம்?

சிறந்த நிலையிலுள்ளோரிடம் ஈர்க்கப்படுவது மனித சுபாவம், சிறந்த நிலை என்றால் திறமைகளிலே, கிருபைகளிலே, பலவிதமான நடவடிக்கைகளிலே எனக் கொள்ளலாம்.

துரு துருவென்றிருந்து மணி மணியாகப் பேசும் பிள்ளையிடம் எவரும் கவரப்படுவர். ஆனால், சோம்பிப்போய் அமைதலாயுள்ள பிள்ளையை எவரும் சீண்டமாட்டார்கள்.

நீங்கள் அப்படிப்பட்ட நிலையில் வைக்கப்பட்டால், உங்களது அணுகுமுறை எவ்வாறு அமையும்?

தமிழில் “கர்த்தர் தனது வார்த்தையை மாத்திரம் நிறைவேற்றுவாராக” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட வாக்கியம், ஓர் ‘ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பில், “கர்த்தருடைய வார்த்தை நிறைவேறுவதே போதுமானது என்று அமைந்துள்ளது.

“கர்த்தர் தமது வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதை மட்டுமே காண விரும்புகிறேன்” என்னே வாஞ்சை!

நாமாக இருந்தால், “எப்படியோ உனக்குக் குழந்தை பிறந்துவிட்டது, இனி உனக்குப் பிரச்சனையில்லை, இதுவரை பிள்ளையில்லையே என்றுதானே அழுதுகொண்டிருந்தாய், இனி நீ அழுதால் உனக்கு உதை கொடுப்பேன்” என்று அன்னாளிடம் கூறியிருப்போம்.

எல்க்கானாவோ, சமநிலையான மனிதன் (balanced Man) ஆழமான புரிந்துகொள்ளுதலை உடையவன். எல்க்கானாவின் ஒரே வாஞ்சை, ஒரே தாகம், அவனது வாழ்விலே, குடும்பத்திலே தேவ வார்த்தை நிறைவேறுவது மட்டுமே. அதே தாகம், நமக்குள் இருக்குமானால், மற்ற அனைத்தையும் பார்த்துக்கொள்வதற்குக் கர்த்தர் நல்லவராகவே இருக்கிறார். ஒரு சுமுகமான வாழ்வை நோக்கி நாம் நடைபோட இயலும்.

ஜெபம் : கர்த்தாவே, முதலாவது உமது வசனம் நிறைவேறுதலை மட்டுமே வாஞ்சித்து, மற்றவை அனைத்தையும் தானாக வாழ்விலே பெற்றுக்கொள்ள அருள்புரிவீராக; ஆமென்.

“...இஸ்ரவேலின் மூப்பரானவர்கள்... சீலோவிலிருக்கிற (தேவாலயத்திலிருக்கிற) கர்த்தருடைய உடன்படிக்கைப் பெட்டியைக் கொண்டுவருவோம்... என்றார்கள்.

கர்த்தருடைய உடன்படிக்கைப் பெட்டி பானையத்திலே (பெலிஸ்தர்களிடத்திலே) வருகிறபோது...

அப்பொழுது, பெலிஸ்தர் யுத்தம் பண்ணினார்கள். இஸ்ரவேலர் முறிந்து, அவரவர் தங்கள் கூடாரங்களுக்கு ஓடிப்போனார்கள். மகா பெரிய சங்காரம் உண்டாயிற்று. இஸ்ரவேலிலே முப்பதினாயிரம் காலாட்கள் விழுந்தார்கள்.” (1 சாமு. 4:3,5,10)

தேவனுடைய பெட்டி, தேவப் பிரசன்னத்திற்கு அடையாளமாக இருக்கிறது. ஏனெனில், தேவன் அங்கிருந்து மக்களோடே பேசினார். அப்பெட்டியிலே, மன்னா அடங்கிய பொற்பாத்திரமும், ஆரோனின் துளிர்த்த கோலும், உடன்படிக்கையின் கற்பலகைகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பெட்டியின் மேலே, கிருபாசனமும், அதனோடே இணைந்த இரு கேருபீன்களும் அடங்கிய அமைப்பு இருந்தது. இப்பெட்டி, ஆண்டுக்கொருமுறை பிரதான ஆசாரியன் மட்டுமே பிரவேசிக்கக்கூடிய மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திலே வைக்கப்பட்டிருந்தது. (எபி. 9:3-5, யாத். 25:10-22)

உடன்படிக்கைப் பெட்டி, தேவன் தமது மக்களைச் சந்திப்பதற்கும், அவர்களோடே பேசுவதற்கும் நிழலாட்டமாயிருக்கிறது. தேவனுக்காகப் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட ஒன்றை, தேவனுக்காகப் பிரித்தெடுக்கப்பட்ட ஒன்றை, விருத்தசேதனமில்லாதோரின் நடுவிலே இஸ்ரவேலர் கொண்டு சென்றனர்.

சத்துருக்களுக்கு முன்பாக நமக்கு ஒரு பந்தியை தேவன் ஆயத்தப்படுத்தி, நம் தலையை எண்ணெயால் அபிஷேகம் பண்ணுவது உண்மையே (சங்கீதம் 23:5). ஆனால், அவர்களோடு நாம் கலந்துவிடுவது நமக்கும் நம்மோடிருப்போருக்கும் அழிவை உண்டாக்கிவிடலாம். பலர் இந்த உண்மையை உணராததால், தங்களது அர்ப்பணிப்பை அற்பமாக எண்ணுகிறார்கள்.

“பரிசுத்தமானதை விழுங்குகிறதும், பொருத்தனை செய்தபின்பு யோசிப்பதும் மனுஷனுக்குக் கண்ணியாயிருக்கும்.” (நீதி. 20:25)

பரிசுத்தமானது, பொருத்தனை செய்யப்பட்டது என்றால், தேவனுக்காகப் பிரித்தெடுக்கப்பட்டது, தேவனுக்காகப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது எனப் பொருள். அவற்றை விழுங்குவது (தேவனுக்கு உரியதாகக் கையாளாமல், சுயவிருப்பப்படி பயன்படுத்துவது) இடறல்களையும், சிக்கல்களையும் உண்டாக்க வல்லது என வேதம் நம்மை எச்சரிக்கிறது.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! இப்படிப்பட்ட தவறுகளினாலே, நாங்கள் பிறருக்கு அழிவைக் கொண்டுவர முடியும். பரிசுத்தத்தை எங்கிருந்தாலும் காத்துக்கொள்ள உதவுவீராக. உமது மக்களின் மத்தியில் வாசம்பண்ணி, அவர்களைக்கொண்டு வெற்றிகளையும், ஆசீர்வாதங்களையும் பிறப்பிக்க விரும்பும் தேவன் நீர் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, அதற்கேற்றபடி நடக்க எங்களுக்கு உதவுவீராக; ஆமென்!

புனிதரின் பெட்டிக்குப் புறத்தியாரின் முறைகளா?

“அவர்கள் பெலிஸ்தரின் அதிபதிகளையெல்லாம் கூடிவரும்படி அழைத்து: இஸ்ரவேலின் தேவன் எங்களையும், எங்கள் ஜனங்களையும் கொன்றுபோடாதபடிக்கு, அவருடைய பெட்டியை அதின் ஸ்தானத்திற்குத் திரும்ப அனுப்பிவிடுங்கள் என்றார்கள். அந்தப் பட்டணம் எங்கும் சாவு மும்முரமாயிருந்தது; தேவனுடைய கை அங்கே மகா பாரமாயிருந்தது.

செத்துப்போகாதிருந்தவர்கள் மூலவியாதியினால் வாதிக்கப்பட்டதினால், அந்தப் பட்டணத்தின் கூக்குரல் வானபரியந்தம் எழும்பிற்று.” (1 சாமு. 5:11,12)

தேவனுடைய பெட்டியை பெலிஸ்தர் எடுத்துக்கொண்டுபோனதினால், அங்கு தலைவிரித்தாடிய மகா பெரிய வாதையைப் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

நம்முடைய தேவர்களைக் காட்டிலும், இஸ்ரவேலின் தேவன் பெரியவர், உயர்ந்தவர் என பெலிஸ்தியர்கள் புரிந்துகொண்டனர். அக்காலத்திய சிந்தனை என்னவெனில், “ஒவ்வொரு இனத்துக்கும் ஒரு தெய்வமுண்டு; மக்களே தெய்வத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள்.”

“பின்பு பெலிஸ்தர் பூசாரிகளையும் குறிசொல்லுகிறவர்களையும் அழைப்பித்து, கர்த்தருடைய பெட்டியைப் பற்றி நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்? அதை நாங்கள் எவ்விதமாய் அதின் ஸ்தானத்திற்கு அனுப்பிவிடலாம் என்று எங்களுக்குச் சொல்லுங்கள் என்றார்கள்.” (1 சாமு. 6:2)

இவ்வாதை தற்செயலாய் நடந்ததா அல்லது கர்த்தரால் நடந்ததா எனக் கண்டுபிடிப்பதற்கு, பூசாரிகள் பெலிஸ்தருக்கு ஒரு முறையைக் கற்பித்தனர். மூலவியாதியின் சாயலான சுருபங்களையும், சுண்டெலி சுருபங்களையும் உண்டாக்கி, தேவனுடைய பெட்டியோடு வைத்து, கறவைப் பசுக்கள் பூட்டப்பட்ட வண்டியிலே அனுப்பிவிடுங்கள். அவ்வண்டி தானாகவே இஸ்ரவேல் தேசத்திற்குச் சென்றுவிட்டால், அது கர்த்தருடைய செயல் என உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என ஆலோசனை வழங்கினர். (1 சாமு. 6:3-9)

பெலிஸ்தருக்கு தேவனுடைய பெட்டி, தேவ கட்டளைகள், தேவ சமூகம் இவற்றைக் குறித்து எந்த அறிவும் இருந்ததில்லை. ஏனென்றால், இவற்றின் தெளிவான விவரங்களை இஸ்ரவேல் மக்களுக்கே தேவன் மோசே மூலம் விளக்கமாக வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

அவ்வண்டியில் பூட்டப்பட்ட பசுக்கள் கூப்பிட்டுக்கொண்டே இஸ்ரவேலின் எல்லைக்குள் நுழைந்தன (1 சாமு. 6:1-8). பல்வேறு ஆண்டுகளாகத் தேவன் கற்பித்ததைக் கைக்கொண்டுவந்த மக்கள், ஒரு பெலிஸ்தரால் பின்பற்றப்பட்ட ஒரு முறைமையை உடனடியாகப் பிடித்துக்கொண்டனர். தாவிதின் காலத்திலே, தேவனுடைய பெட்டியைக் கொண்டுவரத் தீர்மானித்தபோது, பெலிஸ்தரின் முறையின்படியே மாடுகளை வண்டியில் பூட்டி, உடன்படிக்கைப் பெட்டியைக் கொண்டுவந்தனர். நீண்ட நெடுங்காலமாக தேவ கற்பனையைக் கடைப்பிடித்தோருக்கு, ஒரே ஒரு முறை

புறவினத்தார் செய்த ஒன்றைக் கண்டபோது, அதைக் கிரகிப்பதும், பற்றிக்கொள்வதும், பிடித்துக்கொள்வதும் எளிதாக ஆகிவிட்டது. பல வேளைகளில் நாம் உள்ளார்ந்த சத்தத்தைவிட, வெளிப்புற சக்திகளால் தாக்கத்துக்குள்ளாகிறோம். அந்நிலைக்குக் காரணம், தேவவார்த்தைகளைக் குறித்த ஆழமின்மையும், தெளிவின்மையும் ஆகும்.

தேவனுடைய பெட்டி திரும்பவும் வந்து சேர்ந்துவிட்டது என உற்சாகமடைந்து உணர்ச்சிவசப்பட்டனர். ஆனால், தேவ நியமங்கள் எல்லாம் மறந்துபோய், பெலிஸ்தருடைய முறைமை மட்டுமே நினைவுக்கு வந்தது.

ஆனந்தம் எல்லாம் ஆண்டவருடையது அல்ல ஆபத்திலும் முடியலாம்

“ஆனாலும் பெத்ஷிமேசின் மனுஷர் கர்த்தருடைய பெட்டிக்குள் பார்த்தபடியினால், கர்த்தர் ஜனங்களில் ஐம்பதினாயிரத்து எழுபது பேரை அடித்தார். அப்பொழுது கர்த்தர் ஜனங்களைப் பெரிய சங்காரமாக அடித்ததினிமித்தம், ஜனங்கள் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.”

(1 சாமு. 6:19)

அவர்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டார்கள்; ஆனால், உணர்ச்சிவசப்பாட்டின் காரணமாகவும், தேவ கட்டளைகள் மறந்துவிடக்கூடிய அபாயம் உண்டு. எவ்வாறு கையாளவேண்டும், எவ்வாறு கொண்டுவரவேண்டும் என்பன அனைத்தும் அவர்களுக்கு மறந்தேவிட்டன. எப்போதும் தேவகட்டளைகளை மறக்க இரண்டு அபாயங்கள் உண்டு. 1) துக்கத்தின் மிகுதியால் தேவகட்டளைகளை மறந்துவிடலாம். 2) உணர்ச்சிவசப்பாட்டின் மிகுதியாலும் மறக்க நேரிடும். எனவே, மனிதன் சமநிலையாக இருப்பது இன்றியமையாதது.

50,000 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 50,070 என ஏன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்றால், வழிநடத்தினவர்கள் 70 பேர். தமிழ் மொழிபெயர்ப்பிலே, இவ்விபரம் தெளிவாக இல்லை. ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பிலே தெளிவாக உள்ளது.

தேவனுடைய பெட்டிக்குள்ளே எவை இருக்கின்றன எனக் காணக்கூடிய முந்திரிக்கொட்டைத்தனம் கொண்டோராய் அந்த 70 பேர் இருந்தனர். அவர்கள் துடிப்புள்ளோர்; ஆனால், பெரிய இழப்பு! அவர்களைத் தேவன் அடித்தார்; அவ்வடிகள் 50,000 பேர் மேலும் தொடர்ந்தது.

வாழ்விலே மகிழ்ச்சி பொங்குவது நல்லது. இழந்துபோன ஒன்றைப் பெறுவது நல்லது. ஒன்றை இழந்தேன், மறுபடியும் பெறுகிறேன், மகிழ்கிறேன், இது இயல்பே. ஆனால், மகிழ்ச்சிவயப்பாடு என்னை வழிவிலகச் செய்யாவண்ணம் நான் கவனமாயிருக்கவேண்டும். மகிழ்ச்சிவயப்பாடு பெரிய இழப்பை விளைவிக்கும் அளவுக்குப் போய்விடக்கூடாது.

மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது என்றால், அதன் அடிப்படை எது? என ஆராயவேண்டும். தேவபிரசன்னம் எங்கள் நடுவில் வந்துவிட்டதே என்ற உணர்ச்சிவயப்பாடா? தேவன் தன்னைப் பெரியவர் என நிரூபித்துவிட்டார் என்ற மகிழ்ச்சிவயப்பாடா? எதனால் விளைந்த மகிழ்ச்சி? அது ஓர் அடிப்படையில்லாத களிகூறல். அதுவே அவர்களது பிரச்சனை. எதற்காக நாம் மகிழ்ச்சிவயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது அவர்களுக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

அடிகள் விழுந்த பிறகு என்ன கூறினர்? “எங்களுக்கு இது வேண்டாம்” (1 சாமு. 6:20,21) தேவபிரசன்னத்திலே அவர்களுக்கு ஆர்வம் இல்லை; தேவனுக்கடுத்தவைகளிலே ஈடுபாடு இல்லை. வெறும் உணர்ச்சிவயப்பாடே அவர்களுக்கு இருந்தது. எங்களது ஊருக்குத் தேவனுடைய பெட்டி வந்துவிட்டது என்ற பெருமை. தேவனைச் சார்ந்திராத பெருமை. பெலிஸ்தியாவிலிருந்து ஓட்டுநர் இல்லாது சேருமிடம் நியமிக்கப்படாது அனுப்பப்பட்ட வண்டி, வேறெங்கும் போகாது எங்கள் ஊருக்கன்றோ வந்தது! நாங்கள் சிறப்பானவர்கள், நாங்கள் சாதாரணமானவர்கள் அல்ல என்ற தவறான அடிப்படையில் எழும்பும் உணர்ச்சிவயப்பாடு தண்டனையை விளைவிக்கிறது. தேவையற்றவற்றிலே மகிழ்ந்து களிகூருவது ஆசீர்வாதமானது அல்ல, ஆனந்தப்படுவதிலே கூட எவ்வளவு அபாயம் உண்டு என்பதை அறிவோமாக. இஸ்ரவேல் மக்கள் மீது தேவனுடைய அடிகள் விழும்படிச் செய்துவிட்டதே.

தேவவார்த்தைகளிலே போதிய ஆழமின்மையும்,
தேவனுக்கடுத்தவற்றைப் பற்றிய தெளிவின்மையுமே மக்களுக்கு
அடிகள் மேல் அடிகளை வரவழைத்துக்கொண்டிருந்தன.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! உமக்கடுத்தவைகளைப் புரிந்துகொள்ளுகிற,
போதிய ஞானத்தைத் தாரும், ஆழமாக வேருன்ற கிருபை செய்யும்.
வெளிப்புற சக்திகள் என்னில் தாக்கம் ஏற்படுத்தாது காத்தருளும்.
வெளிப்புற சக்திகளால் நான் சுலபமாகத் தாக்கம் அடைய
சாத்தியம் உண்டே! நான் வசனத்திலே வேருன்ற உதவும். பிறரது
அனுபவங்களும், செயல்களும் என்னில் தாக்கம் ஏற்படுத்தாது
இருக்க அருள்செய்யும். உமது வசனங்களும், நியமங்களும்
என்னில் தாக்கம் ஏற்படுத்தட்டும். உணர்ச்சிவயப்பாட்டின் காரணம்
எது என ஆராய உதவிடும். உமக்கடுத்தவைகளைச் சரியாகப்
புரிந்துகொள்ள உதவுவீராக! ஆமென்.

“அப்பொழுது சாமுவேல் இஸ்ரவேல் குடும்பத்தார் யாவரையும் நோக்கி: நீங்கள் முழு இருதயத்தோடும் கர்த்தரிடத்தில் திரும்புகிறவர்களானால், அந்நிய தேவர்களையும், அஸ்திரோத்தையும் உங்கள் நடுவிலிருந்து விலக்கி, உங்கள் இருதயத்தை கர்த்தருக்கு நேராக்கி, அவர் ஒருவருக்கே ஆராதனை செய்யுங்கள்; அப்பொழுது அவர் உங்களைப் பெலிஸ்தருடைய கைக்கு நீங்கலாக்கிவிடுவார் என்றான்.” (1 சாமு. 7:3)

இன்றுவரை யாசர் அராபத்தின் தலைமையிலுள்ள பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தால் இஸ்ரவேலுக்குத் தொல்லைகள் உண்டு. சமாதான ஒப்பந்தங்கள் கையெழுத்தாகியிருந்தாலும், பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருந்தாலும், இன்னொரு பக்கம் ஒருவரையொருவர் தாக்கிக்கொள்வதில் மும்முரமாகவே உள்ளனர்.

சாமுவேலின் நாட்களில், பெலிஸ்தரின் யுத்தத்தை அனுமதித்ததற்கு தேவன் கூறும் காரணம் என்ன? இஸ்ரவேலரின் இருதயங்களை தேவனுக்கு நேராகத் திருப்புவதற்காக, அவர்கள் விக்கிரகங்களை விட்டு விலகுவதற்காக.

“தேவனுக்கு மட்டுமே ஆராதனை செய்தால் வெற்றி உங்களுடையதாகும்.” இன்றும் அதே நிபந்தனை உண்டு; நாம் வீணான காரியங்களிலே சிதறிவிடக்கூடாது. இஸ்ரவேலர் தங்களை சுத்திகரிக்கத் துவங்கிய பின்பு, சாமுவேல் அவர்களை மிஸ்பாவிலே கூட்டுகிறான். “இம்மட்டும் உதவின எபிநேசரே, இனியும் எங்களுக்கு உதவிடும்” என வேண்டிக்கொள்கின்றனர். அங்கே கர்த்தர் அவர்கள் பட்சத்தில் நின்று அவர்களுக்காக யுத்தம்பண்ணினார்.

பெலிஸ்தியரிடமிருந்து நாங்கள் தப்பிக்கப்பட, எங்களுக்காக ஓயாமல் வேண்டிக்கொள்ளும் என்றனர். கர்த்தரையும் சாமுவேலையும் சார்ந்துகொள்கிற ஒரு அனுபவத்திற்குள்ளாக தேவன் இஸ்ரவேலை நடத்தினார். சாமுவேல் அவர்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளாவிட்டால், தேவன் அவர்களுக்கு உதவாவிட்டால், ஒன்றுமே இயலாது என்கிற இக்கட்டான நிலையிலேயே அவர்கள் நடத்தப்பட்டனர்.

“நான் யுத்தங்களை நடத்துகிறவர், சாமுவேல் எனது பிரதிநிதி” என்று காண்பிக்கிறதற்காகவே, தேவன் யுத்தத்தைக் கட்டளையிட்டார்.

உபத்திரவங்கள், நெருக்கங்கள், யுத்தங்கள் ஏன்? கர்த்தரே நமக்கு உதவியென்றும், கர்த்தரது பிரதிநிதியே நமக்காக வேண்டிக்கொள்ள இயலுமென்றும் நமக்கு உணர்த்தவே, நெருக்கங்கள் நமக்கு வருகிறது.

நெருக்கங்கள் விருப்பங்களை மாற்றுமா?

“அப்பொழுது இஸ்ரவேலின் மூப்பர் எல்லாரும் கூட்டங்கூடி, ராமாவிலிருந்து சாமுவேலினிடத்தில் வந்து, இதோ நீர் முதிர்வயதுள்ளவரானீர்; உம்முடைய குமாரர் உம்முடைய வழிகளில் நடக்கிறதில்லை; ஆகையால், சகல ஜாதிகளுக்குள்ளும் இருக்கிறபடி எங்களை நியாயம் விசாரிக்கிறதற்கு ஒரு ராஜாவை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்றார்கள்.” (1 சாமு. 8:4,5)

கர்த்தர் தம்மை அவர்களது ராஜாவென நிரூபித்துக் காண்பித்தபோதிலும், சாமுவேலே தேவனுடைய பிரதிநிதியாக, தேவனிடமிருந்து செய்திகளைக் கொண்டுவருவான் என வெளிப்படுத்தினபோதிலும், இஸ்ரவேலருக்கு திருப்தியில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் புறஜாதியினரைக் கண்டு, அவர்களை நகலெடுக்க (duplicate) விரும்பினர். மற்றவர்களுக்குள்ளே இருக்கிறது போல, எங்களுக்கொரு ராஜா வேண்டும், மறைமுக ராஜா இருந்தால் போதாது, நேர்முக ராஜா வேண்டும். கர்த்தர் ராஜாதான் எனினும் எங்களுக்கு மற்றவர்களுக்கு இருப்பதுபோல இருக்கவேண்டும்.

கர்த்தர் அதற்காகவே ஏழாவது அதிகாரத்திலுள்ள சம்பவங்களை எழுதிவிட்டு, எட்டாவது அதிகாரத்திலுள்ள சம்பவங்களை இடம்பெறச் செய்கிறார். இந்தச் சூழ்நிலையிலும், அவர்களது விருப்பங்களிலே மாற்றம் ஏற்பட வாய்ப்பு குறைவு என கர்த்தர் நமக்குக் கற்பிக்க முற்படுகிறார்.

அனுமதிச் சித்தத்திற்கு, வலிமிசு விலையுண்டு

“எங்களை நியாயம் விசாரிக்க ஒரு ராஜாவை ஏற்படுத்தும் என்று அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை, சாமுவேலுக்குத் தகாததாகக் காணப்பட்டது. ஆகையால், சாமுவேல் கர்த்தரை நோக்கி விண்ணப்பம் பண்ணினான்.

அப்பொழுது கர்த்தர் சாமுவேலை நோக்கி, ஜனங்கள் உன்னிடத்தில் சொல்வதெல்லாவற்றிலும் அவர்கள் சொல்லைக் கேள், அவர்கள் உன்னைத் தள்ளவில்லை, நான் அவர்களை ஆளாதபடிக்கு, என்னைத்தான் தள்ளினார்கள்.” (1 சாமு. 8:6,7)

“ராஜா” வேண்டும் என்ற அவர்களது கோரிக்கை, சாமுவேலுக்குத் தகாததாகக் காணப்படுகிறது. “ஐயா! கேளும், மக்கள் என்னைத் துரத்தவும், தள்ளவும் முற்படுகிறார்கள், ராஜா கோருகிறார்கள். அதன் பொருள், தலைமையிலே மாறுதல். எனது தலைமையை நிராகரிக்கிறார்கள்; ஆண்டவரே! என்னைத் தள்ளுகின்றனரே.”

கர்த்தர் கூறினார், “உன்னைத் தள்ளவில்லை; என்னையே தள்ளுகின்றனர். சாமுவேல், அவர்கள் சொல்லுகிறதை எல்லாம் கேள்; ஆனால், ஒன்று மட்டும் நிச்சயம், அவர்கள் விரும்புகிறதைத் தருவேன், ஆனால், அவர்கள் அதற்கொரு விலைக்கிரயத்தைச் (price) செலுத்தவேண்டியது வரும்.” பல வேளைகளிலே, நாம் கேட்பதை அனுமதி சித்தத்தின்படி தேவன் தரமுடியும்; தேவனது “பூரண சித்தம்” என ஒன்றுண்டு. அனுமதி சித்தமும் உண்டு (God's perfect will & God's permissive will) என ஏற்கனவே நாம் கற்றுள்ளோம். தேவனின் அனுமதிச் சித்தத்தின் கீழ் நாம் வரும்போது, அதற்கொரு விலையைச் செலுத்தியாகவேண்டும்.

சில வேளைகளில், நமது கண்ணோட்டத்தை மாற்றுவதற்குப் பதிலாக, ஒரு விலையைச் செலுத்துவதிலேயே பிடிவாதமாக இருக்கிறோம். பூரணச்சித்தத்தைக் கைக்கொள்வதை விட, அனுமதிச் சித்தத்திலே நடந்து, செலுத்தவேண்டிய விலையைச் செலுத்த ஆயத்தமான கூட்டமொன்று எப்போதும் உண்டு.

சிறந்ததை இழந்திட, அனுமதிச் சித்தம்

“உங்களை ஆளும் ராஜாவின் காரியம் என்னவென்றால்:

1. தன் ரதத்திற்கு முன் ஓடும்படி, அவன் உங்கள் குமாரரை எடுத்து, தன் ரதசாரதிகளாகவும், தன் குதிரை வீரராகவும் வைத்துக்கொள்ளுவான். ஆயிரம் பேருக்கும், ஐம்பது பேருக்கும் தலைவராகவும், தன் நிலத்தை உழுகிறவர்களாகவும், தன் விளைச்சலை அறுக்கிறவர்களாகவும், தன் யுத்த ஆயுதங்களையும், தன் ரதங்களின் பணிமுட்டுகளையும் பண்ணுகிறவர்களாகவும் அவர்களை வைத்துக்கொள்ளுவான்.

2. உங்கள் குமாரத்திகளை பரிமளத்தைலம் செய்கிறவர்களாகவும், சமையல் பண்ணுகிறவர்களாகவும், அப்பம் சுடுகிறவர்களாகவும் வைத்துக்கொள்ளுவான்.

3. உங்கள் வயல்களிலும், உங்கள் திராட்சத் தோட்டங்களிலும், உங்கள் ஒலிவத் தோப்புகளிலும் நல்லவைகளை எடுத்துக்கொண்டு, தன் ஊழியக்காரருக்குக் கொடுப்பான்.

4. உங்கள் தானியத்திலும், உங்கள் திராட்சப்பலனிலும், தசம்பாகம் வாங்கி, தன் பிரதானிகளுக்கும், தன் சேவகர்களுக்கும் கொடுப்பான்.

5. உங்கள் வேலைக்காரர்களையும், உங்கள் வேலைக்காரிகளையும், உங்களில் திறமையான வாலிபரையும், உங்கள் கழுதைகளையும் எடுத்து, தன்னுடைய வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளுவான்.

6. உங்கள் ஆடுகளிலே பத்தில் ஒன்று எடுத்துக்கொள்ளுவான்.

7. நீங்கள் அவனுக்கு வேலையாட்களாவீர்கள்.”

இவ்வளவு விலையை செலுத்தவேண்டும் என்றாலும் ராஜா வேண்டுமென்றே கேட்டார்கள். ஆனால், குமாரர்களை,

குமாரத்திகளை, உடமைகளில் நல்லவற்றை, தசம்பாகத்தை, திறமையானோரை, கழுதைகளை, ஆடுகளை, அவர்களது உழைப்பை என எல்லாவற்றையும் ராஜா எடுத்துக்கொள்ளுவான். இவ்வளவையும் இழந்து ராஜாவை அடையவேண்டுமா என கர்த்தர் வினவினார்.

இந்நாட்களிலும், ராஜாக்களைப் போல நடக்கும் சில ஊழியரின் நிலையும் இதுவே.

இச்சித்தவை பட்சித்திட, இதயமோ இளைப்படைய

தேவன், நாம் கேட்பதெல்லாம் தருவார்; ஆனால், நாம் அதற்கொரு விலைக்கிரயம் செலுத்தவேண்டும் என உறுதிப்படுத்துகிற இரண்டு வேதபகுதிகள் இதோ,

“அவர்கள் புசித்துத் திருப்தியடைந்தார்கள்; அவர்கள் இச்சித்ததை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார்.

அவர்கள் தங்கள் இச்சையை வெறுக்கவில்லை. அவர்களுடைய போஜனம் அவர்கள் வாயில் இருக்கும்போதே, தேவகோபம் அவர்கள் மேல் எழும்பி, அவர்களில் கொழுத்தவர்களைச் சங்கரித்து, இஸ்ரவேலில் விசேஷித்தவர்களை மடியப்பண்ணிற்று.” (சங்கீதம் 78:29-31)

“ஆனாலும், சீக்கிரமாய் அவருடைய கிரியைகளை மறந்தார்கள். அவருடைய ஆலோசனைக்கு அவர்கள் காத்திராமல், வனாந்தரத்திலே இச்சையுள்ளவர்களாகி, அவாந்தரவெளியிலே தேவனைப் பரீசைபார்த்தார்கள்.

அப்பொழுது அவர்கள் கேட்டதை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவர்கள் ஆத்துமாக்களிலோ இளைப்பை அனுப்பினார். (சங்கீதம் 106:13-15)

இளைப்பாறுதல் (rest) அல்ல இளைப்பையே (restlessness) கொடுத்தார்.

தேவன் அவர்கள் கேட்டதைக் கொடுத்தார்; ஆனால், அவர்களிடமிருந்து பெரிய விலையை எதிர்பார்த்தார். நாம் இச்சிப்பதை, வாஞ்சிப்பதை தேவன் கொடுக்கிறார். பின்னாலே, ஒரு பிரம்பும் வைத்துக்கொள்கிறார்.

பூரணச் சித்தத்தை நிறைவேற்றினால் இளைப்பாறுதல் (மன அமைதி). அனுமதிச் சித்தத்தைக் கைக்கொண்டால் இளைப்பு (அமைதியின்மை).

இஸ்ரவேலர் “ராஜா” விவகாரத்திலே, பூரணச்சித்தத்தை விட்டுவிட்டு, அனுமதிச் சித்தத்திற்குத் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்துவிடுகின்றனர்.

நீ பூரணச் சித்தத்தைப் பற்றிக்கொள்ளப்போகிறாயா? அல்லது பெரிய விலையைச் செலுத்தப்போகிறாயா?

ஜெபம் : பிதாவே! பல வேளைகளிலே, உமது பூரணச் சித்தத்தை ஏற்பது எங்களுக்குக் கடினமாக உள்ளது; ஏனெனில், எங்களது எண்ணம் “பூரணச் சித்தத்தை நிறைவேற்ற, பெரிய விலையைச் செலுத்தவேண்டும்.”

ஆனால், அனுமதிச் சித்தத்திற்குரிய விலையோ, பூரணச் சித்தத்திற்குரிய விலையை விடப் பெரியது மட்டுமல்ல, அபாயகரமானது, வலி நிறைந்தது. இச்சத்தியத்தைப் புரிந்து, உமது பூரணச் சித்தத்திலே நிலைத்திருக்க உதவுவீராக. ஏனெனில், அதில்தான் வேதனையில்லை; ஆமென்!

உணர்வின் கூர்மை மழுங்கிய ஊழியன்

“சவுல் வர ஒரு நாளைக்கு முன்னே, கர்த்தர் சாமுவேலின் காது கேட்க... என்று வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.” (1 சாமு. 9:15-16)

சாமுவேல் கர்த்தரை அறியாதிருந்த காலத்திலே, அவனை ஆண்டவர் பெயரிட்டு அழைத்தபோது, புரியாத நிலையில் அவன் ஏலியினிடத்தில் ஓடினவன்தான். தேவன் சிறுவயதிலே, அவனோடே “காது கேட்க” (audible voice) பேச வேண்டியதிருந்தது. பின்பு, நாட்கள் செல்லச் செல்ல, தேவனது உள்ளார்ந்த சத்தமே (inner voice) போதும் என்ற நிலைக்கு சாமுவேல் பக்குவமும், உணர்வுக் கூர்மையும் பெற்றுவிட்டான். வெளிப்புறச் சத்தத்தின் மூலம் தேவன் பேசுவதற்கு அவசியமில்லாமலேயே, தேவ திட்டங்களை சாமுவேல் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கினான். முதிர்வயதான நிலையில் சாமுவேல், இன்னும் உணர்வுக் கூர்மை (sensitiveness) அடைந்திருக்கவேண்டும்; மாறாக, “காது கேட்க” தேவன் பேசவேண்டிய நிலைக்கு சாமுவேல் பின்தள்ளப்பட்டான்.

அனுபவம் மிக்கவன்தான், தேவ பார்வையிலே சுத்தமான கைகளை உடையவன்தான், தேவனோடு நடந்தவன்தான், சத்தியத்தைப் பேசுகிற உண்மையுள்ள ஆசாரியன் என்று இஸ்ரவேலிலே பேர்பெற்றவன்தான், தேவன் எண்ணுவதை செயலாக்கம் செய்பவன்தான், முகம் பாராது நியாயம் செய்பவன்தான்; ஆனால், தனிப்பட்ட கவலைகள், குடும்பத்தைப் பற்றிய கவலைகள், தேசத்தைப் பற்றிய கவலைகள், தேவனின் சாதாரண அசைவுகளை உணர முடியாத நிலைக்கு இறங்கிவிட்ட சாமுவேலோடு, தேவன் காது கேட்கப் பேசவேண்டியதாயிற்று.

நாம் தேவனில் வளர வளர, தேவனுக்குள் உணர்வுக் கூர்மை அதிகரித்துக்கொண்டே போகவேண்டும். துவக்கத்தில் கர்த்தருக்குள் நாம் அவ்வளவு பெலமடையாததினால், நமது உணர்வுக் கூர்மை மிகக் குறைவாகவே இருக்கும். ஆனால், இங்கே சாமுவேல் என்றொரு அனுபவமிக்க மனிதன் உணர்வுக் கூர்மை மழுங்கின நிலையை அடைவதைப் பார்க்கிறோம்.

மனக்கவலை, உணர்வுக் கூர்மையை மழுங்கச் செய்யும்

“சாமுவேல் முதிர்வயதானபோது, தன் குமாரரை இஸ்ரவேலின் மேல் நியாயாதிபதிகளாக வைத்தான்.

அவனுடைய மூத்தக் குமாரனுக்குப் பெயர் யோவேல், இளையவனுக்குப் பெயர் அபியா. அவர்கள் பெயர்செய்பாவிலே நியாயாதிபதிகளாயிருந்தார்கள்.

ஆனாலும், அவனுடைய குமாரர் அவன் வழிகளில் நடவாமல், பொருளாசைக்குச் சாய்ந்து, பரிதானம் வாங்கி நியாயத்தைப் புரட்டினார்கள். அப்பொழுது, இஸ்ரவேலின் மூப்பர் எல்லாரும் கூட்டங் கூடி, ராமாவிலிருந்த சாமுவேலினிடத்தில் வந்து,

இதோ, நீர் முதிர்வயதுள்ளவரானீர், உம்முடைய குமாரர் உம்முடைய வழிகளில் நடக்கிறதில்லை. ஆகையால், சகல ஜாதிகளுக்கும் இருக்கிறபடி, எங்களை நியாயம் விசாரிக்கிறதற்கு ஒரு ராஜாவை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்றார்கள்.” (1 சாமு. 8:1-5)

சாமுவேலின் பிள்ளைகளை மக்கள் புறக்கணித்துவிட்டார்கள். பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் இப்போது கேள்விக்குறியாகிவிட்ட கவலை, இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவனை தங்களுக்கு ராஜாவாயிராமல் புறக்கணித்து, மற்ற மக்களைப் போல தங்களுக்கு மனித ராஜாவைக் கோருகிறார்களே என்ற கவலை. தன்னை வயதாகிவிட்டதினால் ஒதுக்கிவிட எண்ணுகிறார்களே என்ற கவலை. கவலைகள் பலரது உணர்வுக்கூர்மையை அரித்துத் தின்றுவிடும் அபாயம் உண்டு.

மெல்லிய சத்தத்தில் பேசுகிறதாதான் தேவனது இயல்பான குணம். வேதம் வாசிக்கையிலோ, பிரசங்கம் கேட்கையிலோ, தியானித்துக்கொண்டிருக்கையிலோ, தேவனுடைய மெல்லிய சத்தம்

நமது ஆவியிலே தொனிக்கும். காது கேட்க தேவன் பேசவேண்டிய நிலைக்கு நாம் தள்ளப்படக்கூடாது. நமது கவலை நம்மை மேற்கொள்ள வாய்ப்பு உண்டு.

பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய கவலை, உன்னை ஒரு ஸ்தானத்திலிருந்து இறக்கிவிடுவார்களோ என்ற கலக்கம் உன்னை ஆட்கொள்ளும்போது, தேவசத்தத்தைக் கேட்கக் கூடாதபடி உன் உணர்வுக் கூர்மை மந்தமடையலாம். மக்களைப் பற்றிய கவலையும் அவ்வாறே செய்துவிட வாய்ப்பு உண்டு. சாமுவேல், தனது பிள்ளைகளை சரியாக வளர்க்கவில்லை என சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. நீர் எங்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாய் இருக்கவில்லை. உமது பிள்ளைகளை நீர் வளர்த்த முறையும் சரியில்லை.

ஆகவே, தனது பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்திற்கு சாமுவேல் வேறெந்த ஏற்பாடும் செய்திருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. தனக்குப் பின் அவர்கள்தானே “பொறுப்பு”க்கு வரப்போகிறார்கள் என்றெண்ணி வாளாவிருந்தான். இப்போது, அவனது கனவுகள் கலைக்கப்படுகின்றன. அவனது ஆசைகளில் மண் விழுகிறது, அவனும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட நிலையில் நிற்கிறான். “நீர் நல்லவர்தான், ஆனால் உமது குடும்பத்தார்?” இத்தகைய பிரச்சனைகள் நமக்கும் எழும்ப வாய்ப்பு உண்டு. தேவன் நம்மை எச்சரிக்க விரும்புகிறார்.

எதிர்காலம் பற்றிய பயம், நம் எதிரியே

எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கவலை எழுமானால், தேவசமூகத்திற்கு ஓடிப்போய், “ஆண்டவரே, என் காலங்கள் உமது கரத்திலிருக்கிறது” என்று சொல்வோமாக.

தேவ ஊழியர் பலர், ஊழியத்தலைவர் பலர் தங்களது எதிர்கால உத்திரவாதத்தைப் பற்றி பயந்து, அதை தங்கள் நடவடிக்கைகளில் பிரதிபலிக்கின்றனர், மாறுபாடாக உணரத் தொடங்குகின்றனர். தங்களிடத்திலிருந்து ஒன்றும் இன்னொருவருக்குப் போய்விடக்கூடாது என்பதிலேயே கவனமாக இருக்கின்றனர். தங்களுக்கு

உரியவைகளுக்குள்ளே வேறு எவரும் நுழைந்துவிடக்கூடாது என்று அஞ்சி செயல்படுகிறார்கள். அதற்காக, பல உபாயத் தந்திரங்களைக் கைக்கொள்கின்றனர்.

அதனிமித்தம், அவர்கள் தேவசத்தத்தை இழப்பது மட்டுமல்ல, தேவ திட்டத்தையும் இழந்துவிடுகிறார்கள்.

எனது பொறுப்பை வேறு எவரிடமாவது நான் அளித்தால், நாளை நான் இருக்கிற இடம் தெரியாது போய்விடுவேன் என ஊழியத் தலைவர்கள் எண்ணுகிறார்கள்.

சாமுவேலுக்கு எல்லாம் ஆட்டம் காண்கிறது. வாழ்வின் பாதுகாப்பற்ற உணர்வு (insecurity feeling), தேவசத்தத்துக்கான உணர்வுக் கூர்மையை விலக்கிவைக்கிறது.

வருங்காலம், வல்லவரின் வலக்கையில்

உன்னைக் குறித்த ஒரு பாதுகாப்பற்ற நிலையை நீ உணரும்போது, “நான் கர்த்தரின் கரத்தில் இருக்கிற நட்சத்திரம். இதோ, என்னை அவர் உள்ளங்கையிலே வரைந்திருக்கிறார், எனக்கென்ன பயம்” என்று எண்ணி அறிக்கையிட்டால், ஒரு பாதுகாப்பின் உணர்வு உனக்குள் எழும்பும், நீ தேவையற்ற பயத்துக்கு உன்னை விட்டுக்கொடுத்து இத்தகைய நிலையை அடையமாட்டாய்.

நான் தேவனுடைய கரத்திலிருக்கும்போது, ஏன் பயப்படவேண்டும்? பாதுகாப்பற்ற உணர்வு ஏன் என்னைப் பிடிக்கவேண்டும்? தேவகரம் என்னை ஏந்தியிருக்கிறது. அவருக்குத் தெரியும் என்னை எப்படி வைக்கவேண்டும் என்று. இந்த நம்பிக்கையே நம்மைக் காத்துக்கொள்ளும்.

இத்தகைய நிலை எவ்வளவு முதிர்ந்த ஊழியருக்கும் வரலாம், தேவமனிதனுக்கும் இது நேரிடலாம். தேவனோடு நீண்ட நெடுங்காலம் நடந்து பழகியவர்களுக்கும் இது சம்பவிக்கலாம்.

எனவேதான், “ஆகையால், நாளைக்காகக் கவலைப்படாதிருங்கள்; நாளையத்தினம் தன்னுடையவைகளுக்காகக் கவலைப்படும். அந்தந்த நாளுக்கு அதினதின் பாடுபோதும்.” (மத்தேயு 6:34)

ஜெபம் : ஆண்டவரே! என்னைப் பற்றிய, குடும்பத்தைப் பற்றிய, எதிர்காலத்தைப் பற்றிய, ஜனங்களைப் பற்றிய பயங்கள் என்னை ஆட்கொண்டு, இந்த மழுங்கின நிலைக்குத் தள்ளிவிடாதபடி காத்தருளும்.

நீண்ட காலம் உம்மோடு நடந்த பிறகும், பயத்தின் வலையில் நான் சிக்கிவிட இயலும். ஒவ்வொருவரும் இப்பயத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுவார்களாக. உமது சத்தத்தைக் கேட்கிற உணர்வுக்கூர்மையை இழக்காதபடி காத்தருளும். நீர் என்னோடு காது கேட்கப் பேசவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகாதபடி காத்தருளும். உமது மென்மையான உணர்த்துதலும், எனக்குத் துல்லியமாகக் கேட்கிற நிலையில் நான் காக்கப்படட்டும், எனது உணர்வுக் கூர்மையை மழுங்கடிக்கும் உலகக் கவலை, என்னைப் பிடிக்காதபடி காத்தருளும் ஆண்டவரே; ஆமென்.

சவுலின் மூன்று எதிர்மறைத் தன்மைகள்

8

1. ஊழியரை மட்டமாக எடைபோடுதல்
2. தாழ்வுமனப்பான்மையும் தன்னிரக்கமும்
3. பொறுப்பற்றத் தன்மை

1. மகிபரையும், தேவ மனிதரையும் மலிவாக எடைபோட்டவன்

“அப்பொழுது சவுல் வேலைக்காரனைப் பார்த்து, நாம் போனாலும், அந்த மனுஷனுக்கு என்னத்தைக் கொண்டுபோவோம். நம்முடைய பைகளில் இருந்த திண்பண்டங்கள் செலவழிந்துபோயிற்று; தேவனுடைய மனுஷனாகிய அவருக்குக் கொண்டுபோகத்தக்க காணிக்கை நம்மிடத்தில் ஒன்றும் இல்லையே என்றான்” (1 சாமு. 9:7)

சவுலுக்கு ஊழியக்காரரைப் பற்றி சரியான தெளிவில்லாதிருந்தது. காரணம் தேவனைப் பற்றி அவனுக்கு சரியான அறிவிருந்ததாக வேதாகமத்தில் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை.

ஊழியக்காரரைப் பற்றிய சவுலின் கருத்து, அவர்களிடம் சென்றால் காணிக்கையுடன்தான் செல்லவேண்டும் என்பதே. அவனது முழு வாழ்விலும் அவன் ஊழியரை தேடினதாகவோ, மதித்ததாகவோ எங்கும் காண இயலவில்லை. இறுதிக்காலத்திலே கர்த்தர் விலகிய பிறகுதான், ஊழியன் மறைந்த பிறகுதான் தேடினான்.

சவுல் தேவனைப் பற்றிய தாகம் உடையவனாய் இருக்கவில்லை. அவன் ஒருபோதும் தேவமக்கள் மீது மதிப்பும் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகவேதான், அவன் கூறினான், கையிலே

ஏதாவது கொண்டுபோனால்தான் தேவமனிதர்கள் பேசுவார்கள் என்று. என்னே கீழ்த்தரமான எண்ணம்! தவறான அபிப்பிராயம் அவனுக்குள் தலைவிரித்தாடிக்கொண்டிருந்தது.

காணிக்கை பரிதானமல்ல, பரிசுத்தரை ஆராதித்தலே

“அப்பொழுது ராஜாவாகிய நேபுகாத்நேச்சார் முகங்குப்புற விழுந்து, தானியேலை வணங்கி, அவனுக்குக் காணிக்கை செலுத்தவும், தூ பங்காட்டவும் கட்டளையிட்டான்.” (தானியேல் 2:46)

“அப்பொழுது தானியேல் ராஜசமூகத்தில் பிரதியுத்தரமாக, உம்முடைய வெகுமானங்கள் உம்மிடத்திலேயே இருக்கட்டும்; உம்முடைய பரிசுகளை வேறொருவனுக்குக் கொடும்; இந்த எழுத்தை நான் ராஜாவுக்கு வாசித்து, இதின் அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பேன்.” (தானியேல் 5:17)

காணிக்கை கொடுத்து அவரிடத்தில் எதையாகிலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்றால் அது துர்ப்போதனை, தவறான ஒழுக்கம். அந்த ஊழியர் எனக்காக ஜெபித்தார், நான் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டேன் என்று நன்றியறிதலான காணிக்கை செலுத்துவது வேறு; ஆனால், காணிக்கை செலுத்தி கர்த்தரிடமிருந்து ஒன்றைப் பெறலாம் என எந்த ஊழியன் முயன்றாலும் அல்லது ஊழியரைப் பிறர் அத்தகைய சோதனைக்கு உட்படுத்தினாலும் இரண்டுமே தேவசமூகத்தில் தீழ்ப்பானவை.

நாம் காணிக்கை செலுத்துவது இன்றியமையாதது. அதே சமயத்தில், காணிக்கையின் மூலம் எந்த ஊழியரையும் விலைக்கு வாங்கமுடியாது, எச்சரிக்கையடைவோமாக!

ஊழியக்காரனைச் சந்திக்கும்போது, காணிக்கையோடு செல்வது நல்லது; ஆனால், எனக்குத் தேவன் பதிலளிக்கும்படியாக நான் காணிக்கை செலுத்துவேன் என்பது தவறான மனப்போக்கே.

உலகமெங்கும் இது நடக்கிறது. மேற்கத்திய நாடொன்றிலே ஒரு சகோதரியைச் சந்தித்தேன். அந்தச் சகோதரிக்கு அமெரிக்காவிலிருந்து ஓர் ஊழியர் கடிதம் எழுதியிருந்தார். “சகோதரியே, உனக்காகவும், உனது குடும்பத்திற்காகவும் இரவும் பகலும் ஜெபிக்கிறேன். நான்

ஜெபித்ததினால், கடன்பட்டிருந்த ஒருவருக்கு இவ்வளவு பணம் கிடைத்துள்ளது, “கார் வாங்கியுள்ளார், இன்னொருவர் வீடு வாங்கியுள்ளார், உனக்கும் கூட கர்த்தர் ஏராளமாகத் தருவேன் என்கிறார். ஆனால், அதற்குமுன்பு நீ எனக்கு 1000 டாலர் (சுமார் 45,000 ரூபாய்) அனுப்பிவை” என்று.

இப்படிப்பட்டவர்கள் மூடர்கள் மட்டுமல்ல, மற்றவர்களையும் மூடராக்குகின்றவர்கள்; இது தவறான மனப்போக்கு. சவுலை ஏன்தான் தேவன் தெரிந்தெடுத்தாரோ? சவுலின் தரம் குறைந்த குணங்களில் இதுவும் ஒன்று.

அறிவின்மையை, அலட்சியமும் அழிவும் தொடரும்.

ஊழியரை மதிக்கிறதிலே சவுலுக்கு சரியான அறிவில்லாததே, கில்காலிலே, சர்வாங்க தகனபலி விவகாரத்தில், சாழுவேல் வரும்வரை காத்திருக்க இயலாதபடி செய்துவிட்டது. (1 சாமு. 13:8-14)

சாதாரண நிலையிலிருக்கும்போது, தேவ மனிதர்களையும் ஆவிக்குரிய தலைவர்களையும் மதிக்கவோ, அவர்களை அணுகவோ உனக்குத் தெரியவில்லை என்றால், பிற்காலத்தில் உனக்குப் பெரிய பொறுப்பு அளிக்கப்படும் போதும், நீ அவர்களது நிலைக்கு உயர்த்தப்படும்போதும் அவ்வாறே நடந்துகொள்வாய்.

சாதாரண நபராக இருக்கும்போதே உனக்கு பிறர் மீது மரியாதை வராவிட்டால், உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்படும்போதும், உனது நிலையில் இருப்போருக்கு நீ மரியாதை அளிக்க இயலாமல் போய்விடும். எனவேதான், சவுலினால் சாழுவேலுக்காகக் காத்திருக்க இயலவில்லை, உடனே பலியிடத் துணிந்துவிட்டான். அதன் விளைவாக, கர்த்தர் அவனை விட்டும், அவனது சந்ததியை விட்டும் ராஜ்யபாரத்தைப் பிடுங்கிப்போட்டார். மற்றவர்களைக் கணம்பண்ணுவதிலே முந்திக்கொள்வோம், மற்றவர்களை மதிப்போம், அனைவர் மீதும் மனதிலே மரியாதை வைப்போம், பிறரை அலட்சியப்படுத்துவோர் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட வாய்ப்பு உண்டு.

எனக்கு அறிமுகமான ஒருவர், எனது தயவு ஏதாவது ஒன்றிலே தனக்குத் தேவையென்றால், தூரத்திலிருந்து வரும்போதே வந்தனம் சொல்லுவார்; மற்ற சமயங்களிலே, அருகாமையில் சந்திக்க நேர்ந்தாலும், கண் தெரியாதவர் போலப் போய்விடுவார். ஏனெனில், அடிப்படை மரியாதை அல்ல, “காரியம் ஆகவேண்டுமென்றால் மரியாதை கொடுப்பேன்” என்ற மனப்பான்மை நம்மிலே பலருக்கு உண்டு. ஆவிக்குரிய வாழ்விலே கூட, இப்படிப்பட்ட மனப்பான்மை கொள்ள வாய்ப்பு உண்டு. அந்த மனப்பான்மை சவுலுக்குள் இருந்தது. காரியம் ஆகவேண்டுமென்றால் அவர்களை மதிப்பேன் என்பதே அது.

2. தாழ்வு மனப்பான்மை, தன்னிரக்கத்தின் தாய்

“அவர்கள் சூப் என்னும் நாட்டிற்கு வந்தபோது, சவுல் தன்னோடிருந்த வேலைக்காரனை நோக்கி, என் தகப்பன் கழுதைகளின் மேலுள்ள கவலையை விட்டு, நமக்காகக் கவலைப்படாதபடிக்குத் திரும்பிப்போவோம் வா, என்றான்.” (1 சாமு. 9:5)

கழுதைகளைத் தேடுவதற்காக, வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு இரண்டு நாட்கள்தான் ஆகியுள்ளது; அதற்குள்ளாக தகப்பன் தனக்காகக் கவலைகொள்வார் என்ற சவுலின் மனப்பான்மைதான் பிரச்சனைக்குரியது.

“மூன்று நாளைக்கு முன்னே காணாமற்போன கழுதைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம்.” (1 சாமு. 9:20) என்று அடுத்த நாள்தான் சாமுவேல் கூறினான். எனவே, இரண்டு நாட்கள்தான் ஆகியிருந்தது; அதற்குள்ளாக தகப்பன் கவலைகொள்வாரே என்ற வீண் பிரமை, தேவையற்ற ஒரு பிரமை எழும்பிவிட்டது. எனக்கு அளிக்கப்பட்ட பொறுப்பு எக்கேடும் கெட்டும் சவுலுக்குள் எப்போதும் ஒரு தன்னிரக்கம் (சுயபரிதாபம்) இருந்தது.

தன்னிரக்கமுடையோர் (self pity) தாழ்மையுள்ளோர் போலக் காட்சியளித்தாலும், தாழ்மை மனப்பான்மையுடையோராகத்தான் (inferiority complex) விளங்குவார்கள். தாழ்மை (humility) வேறு,

தாழ்வு மனப்பான்மை என்பது வேறு, இரண்டையும் போட்டு பல வேளைகளில் நாம் குழப்பிக்கொள்கிறோம்.

“எனது கோத்திரம், பென்யமீன் கோத்திரம், சிறிய கோத்திரம்; எங்கள் குடும்பம் சிறிய குடும்பம், நாங்கள் சிறியவர்கள்” என்னைப் பற்றிய தேவனது பார்வை இதுதானா? என்று சவுல் கேட்டிருக்கவேண்டும். தாழ்வு மனப்பான்மை அவனைப் பிடித்து அரித்துக்கொண்டிருந்தது. காரணம், தன்னிரக்கம் என்ற ஒன்று அவனை ஆட்கொண்டிருந்தது.

“நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன், எல்லாரும் எனக்கு வருத்தத்தையே உண்டுபண்ணுகிறார்கள். உலகத்திலே நான் ஒருவன்தான் இவ்வளவு வருத்தப்படுகிறேன், வேறு எவருக்கும் இவ்வளவு வருத்தமில்லை.” இத்தகைய எண்ணங்களே, தங்களுக்காகவே பரிதபித்துக்கொண்டிருப்பவர்களது மனதில் சுழன்றுகொண்டிருக்கும். உலகத்திலே வேறு எவருக்கும் பிரச்சனைகளோ, வியாதியோ வராதது போலவும், தனக்கு மட்டும்தான் அவை வருவது போலவும் ஒரு பிரமை அவர்களை ஆட்கொள்ளும்.

அவர்களே கற்பனை செய்துகொள்வார்கள். “எனது தகப்பன் எனக்காக கவலைகொள்வார், நான் மிஷனரியாகிவிட்டேன் என்று யாவரும் அழுதுகொண்டிருக்கின்றனர்.” அப்படி ஒன்றும் கிடையாது; தாய் வேண்டுமானால் கண்டவுடன் இரண்டு துளிகள் கண்ணீர் சிந்துவார்கள். சில வேளைகளில், “என் மகன் மிஷனரியாகப் போவது நல்லதுதான், இங்கிருந்தால் சண்டைபோட்டுக்கொண்டேயிருப்பான்” என்று எண்ணுகிறவர்களும் உண்டு.

நமது வீட்டார் கவலை கொள்கின்றனர் என்று நாம் எண்ணுகிறோம். 24 மணி நேரமும் அழுதுகொண்டா இருக்கின்றனர்? இல்லவேயில்லை, அதுவே தாழ்வு மனப்பான்மை. தாழ்வு மனப்பான்மை, தன்னிரக்கத்தைப் பிறப்பிக்கும். தன்னிரக்கத்தின் மனப்பான்மை, யாவரும் தனக்காக அனுதாபப்படவேண்டும் என எதிர்பார்க்கும்.

தாழ்மை தேவை, தாழ்வு மனப்பான்மையை விலக்கி வை

தாழ்மையைத் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும், தாழ்வு மனப்பான்மையைக் களைந்தெறிய வேண்டும். கர்த்தர் உங்களை எத்தகைய நிலையில் உண்டாக்கியிருக்கிறாரோ, அத்தகைய நிலைக்காக, ஸ்தோத்திரம் பண்ணுங்கள்.

தேவன் பெரிய தேக்குமரத்தையும் படைத்திருக்கிறார், சின்னஞ்சிறு புல், பூண்டு வகைகளையும் படைத்திருக்கிறார். புல் பூண்டுகளில்தான் மருத்துவ பயன்பாடுகள் மிகுதி. தேக்கு மரத்திலிருந்து மருந்து தயாரிக்கிறோமா? அதற்கொரு பயன்பாடு உண்டு, இதற்கு வேறு பயன்பாடு உண்டு.

ஒரு சிறிய தாவரம், வீட்டுக் கூரைகள் மீது கூட தானாக முளைக்கும். அதுதான் மஞ்சள்காமாலை நோய்க்கு மருந்தாகப் பயன்படுகிறது. தேக்குமரத்தை மஞ்சள்காமாலைக்கு மருந்தாகப் பயன்படுத்த இயலுமா?

ஒவ்வொரு படைப்புக்கும் தனித்தன்மைகள் உண்டு. எனவே நான் ஏன் தாழ்வு மனப்பான்மை கொள்ளவேண்டும்? “யாவரும் தனக்காக அனுதாபங்கொள்ளவேண்டும்” என்ற எதிர்பார்ப்பு, வீணான கற்பனையே.

3. பொறுப்பதனைப் பொன்னெனப் போற்றிடு

சவுலின் வேலைக்காரனுக்கு இருந்த பொறுப்புணர்வு கூட, சவுலுக்குக் காணப்படவில்லை. இன்னொருவருடைய கழுதைகளின் மீது மிகவும் அக்கறைகொண்ட வேலைக்காரன் பாராட்டுக்குரியவன்.

தனக்கு அளிக்கப்பட்ட பொறுப்பிலிருந்து தவறுவதற்கான வாய்ப்புகளை தன்னிரக்கமும் தாழ்வுமனப்பான்மையும் உருவாக்கலாம்.

“என்னை நம்பி அவர் தந்த பொறுப்பதனை அவர் வரும்வரைக் காத்துக்கொள்ளுவேன்”

“என்ன வந்தாலும் கழுதைகளைத் தேடலாம், இன்னும் தேடலாம்” என்ற வேலைக்காரனின் மனப்பான்மைதான் பொறுப்புணர்வின் உந்துதலுக்குச் சரியான எடுத்துக்காட்டு.

என்னையே நான் குறைத்து மதிப்பிட்டதால், தன்னிரக்கத்தால் தாக்கப்பட்டு, அளிக்கப்பட்டப் பொறுப்பை விட்டுவிட எண்ணுகிறேனா? இல்லையெனில்லை. “கர்த்தர் உருவாக்கினது நல்லதே; கர்த்தர் இன்று எந்த நிலையில் என்னை வைத்திருக்கிறாரோ அதுவும் நல்லதே. அவரது பார்வையில் நான் விலையேறப்பெற்றவன்” போன்ற சிந்தனைகளால் நான் நிரம்ப கர்த்தர் எனக்கு உதவுவாராக.

தேவனுடைய பார்வையில் நான் எப்படிக் காணப்படுகிறேன் என்பது புரிந்துகொள்வதே தாழ்வு மனப்பான்மையிலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஒரே வழியாகும். தேவன் என்னை எப்படி காண்கிறாரோ, அவ்வாறே நானும் என்னைக் காண்பேன்.

எனது பள்ளிப் பருவத்தில் ஒரு நண்பன் இருந்தான். அவன் அடிக்கடி பள்ளிக்கு மட்டம் போடுவான்; காய்ச்சலே காரணம் என்பான். “நன்றாகத்தானே இருக்கிறாய்” என்று கேட்டால் “நோய்வாய்ப்பட்டதுபோல நடித்தால்தான் எனது தாய் என் மீது அன்பு செலுத்துகிறார்கள்” என்பான். அவனது தாய்க்கு மூன்று பிள்ளைகள். கடைசி மகனுக்கு அடிக்கடி நோய் வரும். தாய் அவனை மடியில் அமரவைத்து உணவு ஊட்டுவார், தைலம் தேய்ப்பார், தூங்கவைப்பார்; இவனோ இரண்டாவது பிள்ளை. மூத்தவனாகப் பிறந்தால் கூட பரவாயில்லை, நடுவிலே பிறந்துவிட்டேன். இந்தப் பக்கமும் இல்லாமல், அந்தப் பக்கமும் இல்லாமல் இருக்கிறேன்; நான் அவ்வப்போது நோய்வாய்ப்பட்டதுபோல நடித்தால்தான் எனது தாய் என்மீது அன்பும் அக்கறையும் பொழிகிறார்” என்பான். தன்னிரக்கம் எங்கு கொண்டுபோய்விடுகிறது பார்த்தீர்களா!

ஆம், நான் என் தேவனின் பார்வையில் விலையேறப் பெற்றவன். என் பரமதகப்பன் எனக்கு அளித்த பொறுப்பை நிறைவேற்றுவேன்.

“கழுதைகளைக் கண்டுபிடியாமல் திரும்பேன்”, இதுதான் வீரம், இதுதான் “எஜமான விசுவாசம்”. உண்ட வீட்டுக்கு உண்மையாக

உழைப்பேன். சவுலின் வேலைக்காரனிலும் கீழான நிலையிலேயே பல வேளைகளில் நாம் காணப்படுகிறோம்.

ஜெபம் : பிதாவே! நாங்கள் பல வேளைகளில் உமது பார்வையில் விலையேறப் பெற்றவர்கள் என்பதை மறந்துவிடுகிறோம். எவ்வளவு முறைகள் நாங்கள் தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்டு, தன்னிரக்கத்தால் தாக்கப்பட்டு, வீணான கற்பனைகளுக்குள் கடந்துசென்றிருக்கிறோம். தேவையற்ற அனைத்துத் தன்மைகளிலிருந்தும் எங்களை விலக்கிக் காரும். நாங்கள் உமது பார்வையில் எவ்வாறு காணப்படுகிறோம் எனப் புரிந்துகொள்ள உதவுவீராக. ஆமென்.

தனித்திரு, தரித்திரு, சரித்திரம் படைத்திரு

9

“அவர்கள் பட்டணத்தின் கடைசிமட்டும் இறங்கிவந்தபோது, சாமுவேல் சவுலைப் பார்த்து: வேலைக்காரனை நமக்கு முன்னே நடந்துபோகச் சொல் என்றான்; அப்படியே அவன் நடந்துபோனான். இப்பொழுது நான் தேவனுடைய வார்த்தையை உனக்குத் தெரிவிக்கும்படிக்கு, நீ சற்றே தரித்து நில் என்றான்.” (1 சாமு. 9:27)

சவுலின் வேலைக்காரனது குணநலன்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு முன், வேறொரு முக்கியமான கருத்தைத் தியானிக்கலாம். நீங்கள் தேவ வார்த்தையை முகமுகமாக, நேரடியாகச் சந்திக்கிற அனுபவம், உங்கள் வாழ்விலே முக்கியமான திருப்புமுனை. அது அன்றாட வாழ்வைப் பற்றியது அல்ல, உங்கள் வாழ்வில் நீங்கள் மேற்கொள்ளவேண்டிய மிக முக்கிய முடிவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன்.

சாமுவேல் சவுலுக்கு அவன் இஸ்ரவேலின் முதல் ராஜாவாகப்போகிற நிலையில், ஒரு முக்கியமான செய்தியை தெரிவிக்க விரும்பினான். தனது கழுதைகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்த சவுலின் வாழ்விலே 90 கோணத் திருப்பம் (degree) ஏற்படுகிறது. இனி அவன் இருக்கிற வண்ணமாக இருக்கப்போவதில்லை, இது திட்டவட்டமான ஒரு மாற்றம். அவன் சிறிதளவேனும் ஆயத்தமாயிராத நிலையிலே, தேவனுடைய செய்தி கடந்துவருகிறது.

தேவனுடைய தீர்மானத்தோடு சவுல் தன்னை இணைத்துக்கொள்வதற்கு, அவன் தேவனோடு தனித்திருக்கும்படி தேவன் விரும்பினார்.

சில வேளைகளில் நாம் அதிநற்குணசாலி ஒருவரைச் சார்ந்துகொள்கிறோம். குணசாலி மட்டுமல்லாது, இன்னும் பல

தியாகத் தன்மைகளைத் தன்னகத்தே உடையவன் சவுலின் வேலைக்காரன். அவனைப் போன்ற தியாக சீலர்களை நாம் சார்ந்த நிலையில் இருக்கலாம். ஆனால், அத்தகையோரின் அருகாமைகூட தேவசத்தத்தை நாம் கேட்பதற்கு துணைபுரியாமல் போகலாம்.

பணி தொடர, பக்கத் துணையான பணியாள்

“அவர்கள் சூப் என்னும் நாட்டிற்கு வந்தபோது, சவுல் தன்னோடிருந்த வேலைக்காரனை நோக்கி: என் தகப்பன் கழுதைகளின் மேலுள்ள கவலையை விட்டு நமக்காகக் கவலைப்படாதபடிக்குத் திரும்பிப்போவோம் வா என்றான்.

அதற்கு அவன்: இதோ, இந்தப் பட்டணத்திலே தேவனுடைய மனுஷன் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் பெரியவர். அவர் சொல்லுகிறதெல்லாம் தப்பாமல் நடக்கும்; அங்கே போவோம். ஒருவேளை அவர் நாம் போகவேண்டிய நம்முடைய வழியை நமக்குத் தெரிவிப்பார் என்றான்.” (1சாமு. 9:5,6)

சவுல் தனக்கு “அளிக்கப்பட்ட பணி” யை (mission) விட்டுவிட்டு திரும்பிப்போகவிருந்தான். வேலைக்காரன் அவன் திரும்பிப்போகாதபடி செய்து, அளிக்கப்பட்ட பணியில் நீடித்திருக்கும்படியும் செய்தான். இது வேலைக்காரனின் நற்தன்மைகளில் ஒன்று. சவுலின் அப்போதையப் பொறுப்பு, கழுதைகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பது. “இரண்டு நாட்கள் சென்றுபோயிற்று; சரி போகட்டும், ஏனெனில் எனது தந்தை கழுதைகளுக்காகக் கவலைப்படுவதை விட்டு, எனக்காகக் கவலைப்படத் துவங்கியிருப்பார்.” இதுவே சவுலின் மனப்போக்காக அமைந்ததால், அவன் திரும்பிச் செல்ல முற்பட்டான்.

தனக்களிக்கப்பட்ட பணியினை பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டு, செய்யாமலேயே செல்லத் துடித்தான், என நான் கூறுவேன். அவனுக்கு “வீட்டு ஞாபக நோய்” (home sick) வந்துவிட்டது. “கழுதைகள் போனால் போகட்டும்” என்ற பொறுப்பற்ற மனப்போக்கு அவனுக்குள் வந்துவிட்டது.

சவுல், எஜமானின் மகன், அங்கே அவன்தான் அதிகாரி. ஆனால், சவுலுக்கு இல்லாத பொறுப்புணர்வு, வேலைக்காரனுக்கு

இருந்ததால், தனது அறிவுரைகளாலும், ஆலோசனைகளாலும், அளிக்கப்பட்ட பணியை தொடர்ச் செய்கிறான். ஏன் இன்னும் கொஞ்சக் காலம் முயலக்கூடாது? நமக்கு அளிக்கப்பட்ட பொறுப்பை நிறைவேற்ற வேண்டுமே” என அவனால் சவுலின் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்த முடிந்தது. பணி முடிக்காது ஒருபோதும் திரும்பேன் என்ற மனப்பான்மைக்குச் சொந்தக்காரனாக விளங்கினான்.

தேவ மனிதனைப் பற்றி எந்த அறிவுமற்ற சவுலை, தேவனுடைய மனிதனாகிய சாமுவேலை நோக்கித் திருப்புமளவுக்கு, தாக்கம் ஏற்படுத்துகின்ற வலிமை, வேலைக்காரனுக்கு இருந்தது.

நமக்கும் சில மனிதர்கள், சில நண்பர்கள் இருக்கலாம், அவர்கள் பதவியிலோ, ராஜதந்திரத்திலோ, பெரியவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள்; அவர்கள் நமது உதவியாளராகவோ, அனுபவம் குறைந்த உடன் பணியாளராகவோ, சாதாரண ஊழியராகவோ இருக்கலாம். ஆனால், சில வேளைகளில், தேவன் நமக்குக் கட்டளையிட்ட ஊழியத்தையோ, பொறுப்பையோ நாம் உதறிவிட முற்படும்போது, அப்படிப்பட்டவர்கள் நல் நோக்கத்தோடு நம்மிடம் வருவார்கள். உத்தமத்தோடும், அர்ப்பணிப்போடும் நம்மை அணுகி, நாம் தேவபணியில் தொடரும்படி செய்வார்கள். அத்தகைய நல்லவர்களையும் விட்டு விலகியிருந்து, நாம் தேவனோடு தனித்திருக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது. ஏனெனில், அத்தகையோரின் தாக்கம் வலிமையானது, தேவ சத்தத்தை நாம் தெளிவாகக் கேட்பதற்கு அது பாதகமாயிருக்கலாம்.

“உன் வேலைக்காரனை முன்னே போகச் சொல் நான் உன்னோடு தனித்துப் பேசவேண்டும். நீ தரித்திரு, நான் உன்னோடு தனித்திருக்க விரும்புகிறேன்.”

இழந்தும் கொடுத்தான் இவ்வேலையான்

“அந்த வேலைக்காரன் பின்னும் சவுலைப் பார்த்து, இதோ என் கையில் இன்னும் கால்சேக்கல் வெள்ளியிருக்கிறது; தேவனுடைய மனுஷன் நமக்கு நம்முடைய வழியை அறிவிக்கும்படிக்கு, அதை அவருக்குக் கொடுப்பேன் என்றான்.” (1 சாமு. 9:8)

சவுல் காணிக்கைப் படைப்பதற்கு ஏதாவது வேண்டுமே எனக் கவலைக்குள்ளானான். வேலைக்காரனோ, தன்னிடம் இருப்பதையும் இழப்பதற்கு மனப்பூர்வமாயிருந்தான்.

சொற்ப பணத்திற்கு பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தவன், அளிக்கப்பட்ட பணி தொடர்வதற்காக தன் பணத்தை இழக்க முன்வந்தான். அவனது பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லையே தவிர, அவன் தியாகசீலன். தனது பணியிலே உண்மையான ஈடுபாடுடைய, வலிமையான மனிதன், தேவனோடு நெருக்கமான உறவுகொண்டிருந்தான்.

“அதற்கு அவன்: இதோ இந்தப் பட்டணத்திலே தேவனுடைய மனுஷன் ஒருவர் இருக்கிறார்; அவர் பெரியவர்; ஒருவேளை அவர் நாம் போகவேண்டிய வழியை நமக்குத் தெரிவிப்பார், என்றான்.” (1சாமு. 9:6)

வேலைக்காரனுக்கு தேவமனிதனைப் பற்றிய சரியான புரிந்துகொள்ளல் இருந்தது. “அவர் நமக்கு உதவிசெய்ய முடியும், அவருக்கு வழி தெரியும், அவருக்கு தேவனோடு தொடர்பு உண்டு, தேவமனிதன் என்ன கூறினாலும் அது பலிக்கும்.”

சாமுவேலைப் பற்றிய சரியான புரிந்துகொள்ளலுடைய மனிதனின் அருகாமை கூட தவிர்க்கப்படவேண்டும். சாமுவேல் தேவச் செய்தியை சவுலுக்குத் தெரிவிக்கும்போது, அவன் தனித்தே இருக்கவேண்டும், என்பது விநோதமானது. ஆனால், இதுதான் தேவனுடைய முறை.

முக்கிய முடிவெடுக்கும் முன், முதல்வனின் முகம் நோக்கு

1 சாமு. 9:27, ஒரு மொழிபெயர்ப்பில், இவ்விதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது... இப்பொழுது, நான் தேவ வார்த்தையை உனக்குக் காண்பிக்கும்படிக்கு (to show the word of God), நீ சற்றே தரித்து நில்.

தேவ வார்த்தையை எவராவது காண்பிக்க இயலுமா? தானாக தேவ வசனத்தை வாசித்து, தேவ வார்த்தையைப் பற்றிய ஒரு வெளிப்படுத்துதலைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இயேசு கிறிஸ்து தேவனுடைய வார்த்தை, இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய தனிப்பட்ட வெளிப்படுத்தல் அவசியம், அது சாத்தியமானதே. அதற்கு ஒருவன் தனித்திருந்து அமர்ந்திருக்கவேண்டும்.

சங்கீதம் 46:10 -ல் “நீங்கள் அமர்ந்திருந்து நானே தேவனென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள் ... என்று சங்கீதக்காரனால் பிரகடனப்படுத்த முடிந்தது. அது ஒரு பகுதியல்ல, வெறும் ஒரு செய்தியல்ல, அந்த வேளைக்கான ஏதோ ஒன்றுமல்ல, கர்த்தரைப் பற்றிய முழு வெளிப்படுத்துதல். பல வேளைகளில் அதை நாம் தவறவிட்டுவிடுகிறோம். ஏனெனில், நமது வேலைப்பளுவினால், நமது அலுவல்களினால், மற்ற நல்ல மனிதர்களின் தாக்கத்தினால், நாம் அமர்ந்திருக்க விரும்புவதில்லை.

திருமணம், பணியை மாற்றுதல், பணியிடத்தை மாற்றுதல் போன்ற முக்கிய முடிவுகளை மேற்கொள்ளும்போது, மனிதர்களைச் சாராது, முற்றிலும் கர்த்தரைச் சார்ந்துகொள்ளுவோமாக.

ஆகவே, பவுல் சொன்னான், “தம்முடைய குமாரனை நான் புறஜாதிகளிடத்தில் சுவிசேஷமாய் அறிவிக்கும் பொருட்டாக, அவரை எனக்குள் வெளிப்படுத்தப் பிரியமாயிருந்தபோது, உடனே நான் மாம்சத்தோடும், இரத்தத்தோடும் யோசனை பண்ணாமலும், எனக்கு முன்னே அப்போஸ்தலரானவர்களிடத்திலே எருசலேமுக்குப் போகாமலும், அரபிதேசத்திற்குப் புறப்பட்டும் போய், மறுபடியும் தமஸ்கு ஊருக்குத் திரும்பிவந்தேன்.” (கலா. 1:16,17)

நாம் தியானித்துக்கொண்டிருக்கிற இதே சத்தியத்தின் பிரதிபலிப்பு, பவுலின் வாழ்விலும் காணப்பட்டது. அப்போஸ்தலர்கள் அவனை தவறான வழிநடத்துதலுக்குட்படுத்த முற்பட்டனர் என்று பொருளல்ல, அவர்கள் சரியானவர்களே. பவுல் தேவகுமாரனை மக்களுக்கு அறிவிக்கும்படி, தேவன் அவரை அவனுக்கு வெளிப்படுத்த முற்பட்டபோது, அரேபிய பாலைவனத்தில் தனித்திருந்தான்.

முக்கியமான முடிவுகளை மேற்கொள்ளும்போதெல்லாம், நான் அவரோடு தனித்திருந்தேன் என்று நம்மால் சொல்ல இயலுமா? அல்லது இன்னும் அத்தகைய இடத்திற்கு வந்தடையவில்லை என்பதுதான் உண்மையா?

ஜெபம் : பிதாவே, உம்மைத் தியானிக்கும்போது, எவ்வளவு விலையேறப்பெற்ற பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்கிறோம். அதை உள்வாங்கிக்கொண்டு, எங்களது அன்றாட வாழ்விலே வெளிப்படுத்த உதவுவீராக, இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

அபிஷேக தைலத்தால், அழகிய மாற்றங்கள்

முதலில் குழ்நிலைகளை ஆயத்தப்படுத்தின தேவன், பின்னர் மக்களை ஆயத்தப்படுத்திவிட்டு, இப்போதோ ராஜாவாகப்போகிறவனையே ஆயத்தப்படுத்துகிறதைக் காணலாம்.

தேவன் சவுலை எண்ணெயினால் அபிஷேகம் பண்ணி, அவனை ஆவியினால் நிரப்பி, அவனுக்கு அடையாளங்களைக் காண்பித்து, அவனை ராஜாவாக்குகிறதை 10 -வது அதிகாரத்திலே காண்கிறோம். (1 சாமு. 10:9)

“அவன் சாமுவேலை விட்டுப்போகும்படி திரும்பினபோது, தேவன் அவனுக்கு வேறே இருதயத்தைக் கொடுத்தார். அந்த அடையாளங்கள் எல்லாம் அன்றைய தினமே நேரிட்டது.”

ஒருவன் தேவனுடைய அபிஷேகத்தைப் பெற்ற பின்பு அவனது மனநிலையிலே பெரிய மாற்றம் நிகழ்கிறது. மேற்கண்ட வசனத்தில் “வேறே இருதயம்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், ஒரு மொழிபெயர்ப்பிலே, “வேறே மனம்” என்றே தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

ரோமர் 12:2 -ல் உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுரூபமாகுங்கள் என்று பவுல் கூறினான். பரிசுத்த ஆவியைப் பெறும்போது, மனம் புதிதாகுதல் சம்பவிக்கிறது. மனம் புதிதாகுதலின் சில விளைவுகளை சவுலின் வாழ்விலிருந்து கண்டறிவோமாக.

1. பேச்சிலே முதிர்ச்சி
2. அசட்டைச் சொற்களைக் கவனியாமை
3. தாழ்மை

1. முந்திரிக்கொட்டைத்தனம் நீங்கி, முதிர்ச்சியை அடைதல்

“அப்பொழுது சவுலுடைய சிறிய தகப்பன்: சாமுவேல் உங்களுக்குச் சொன்னது என்ன? அதைச் சொல் என்றான். சவுல் தன் சிறிய தகப்பனைப் பார்த்து, கழுதைகள் அகப்பட்டது என்று எங்களுக்குத் தீர்க்கமாய்ச் சொன்னார் என்றான். ஆனாலும், ராஜ்யபாரத்தைப் பற்றிச் சாமுவேல் சொன்னதை அவனுக்கு அறிவிக்கவில்லை.”

(1 சாமு. 10:15,16)

சமயம் வருவதற்கு முன்பே, சொல்லவேண்டியவர்கள் சொல்வதற்கு முன்பே, விவரத்தை வெளியிட்டுவிடாதபடி சவுல் தன்னைக் காத்துக்கொள்கிறான்.

ஒரு மாணவன் தேர்வுகள் எழுதுகிறான், முடிவுகள் வெளிவரும் முன்பே யாரோ ஒருவன் மதிப்பெண் பட்டியலைப் பார்த்து, அவன் நூற்றுக்கு நூறு பெற்றிருப்பதாகக் கூறுகின்றார். அந்த மாணவனால் அம்மகிழ்ச்சியான தகவலை மற்றவரிடம் வெளியிடாது தனக்குள் அடக்கமுடியுமா? அடக்கவேண்டும். அதிகாரப்பூர்வமாக முடிவுகள் வெளிவரட்டும்; அதுதான் முறை.

பணி உயர்வு பெறுகிறோம், பணியிட மாற்றம் பெறுகிறோம், அது அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்படும் வரை, நம்மால் அத்தகவலை அடக்கமுடியுமா? இன்னும் இதுபோன்றத் தகவல்களை நான்கு பேரிடமாவது வெளியிடாவிட்டால் நமக்கு மூச்சு முட்டிவிடும், இது மனித இயல்பு.

ஆனால், அபிஷேகம் பெற்ற இம்மனிதனைப் பாருங்கள், சித்தப்பா கேட்கிறார், அவனோ மறைத்துவிட்டான். ஏனெனில், அபிஷேகம் பெற்ற மனிதன் ஆவிக்குரியவன், சமயத்துக்கு முந்தி முதிர்ச்சியடையாதத் தகவல்களை வெளியிடமாட்டான். திருமண ஏற்பாடாக இருக்கலாம், ஒரு பெண்ணையோ, மாப்பிள்ளையையோ பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கலாம், மற்ற முனையிலிருந்தும் உறுதிப்படுத்துதல் வரவேண்டும். **அவசரப்பட்டு முதிர்ச்சியடையாதத் தகவல்களை ஆவிக்குரியவர்கள் வெளியிடமாட்டார்கள்.**

எவ்வாறு தகவல்களை வெளியிடுவது? ஏற்ற வேளை வரவேண்டும். அதிகாரப்பூர்வமான நபர் வெளியிட்ட பின்பு நான் அதை

வெளியிட்டும்! அத்தகைய முதிர்ச்சி, சவுலுக்குள் வந்துவிட்டது. அதற்கு முன்பு, ராஜ்யபாரத்தைப் பற்றி அவன் மூச்சுவிடவில்லை.

பல வேளைகள், முதிர்ச்சியடையாதத் தகவல்களை நாம் வெளியிடுவதால் கெட்டுப்போவதுண்டு. காலத்துக்கு முந்தி சொன்னச் சொற்களால், இவ்வுலகில் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் ஏராளம். அரசாங்கத்திலே ஒரு பதவியை ஏற்கும்போது, ரகசிய காப்புப் பிரமாணம் என்கிறார்கள். அமைச்சரவைக் கூட்டத்திலே எடுக்கிற தீர்மானங்களை கடைசி நிலைப் பணியாளர் முதல் அதிகாரிகள் வரை அறிய நேரிட்டாலும், வெளியிடமாட்டார்கள், தகவல்கள் கசியாது.

ஆனால், அபிஷேகம் பெற்ற நம்மிடம் காணப்படவேண்டிய இத்தன்மை, உலகத்தாரிடம் இருக்கிறது. பல வேளைகளில் நம்மிடம் வெளிப்படுவதில்லை. நாம் வெளியிடுகிற தகவல் சரியானதாக இருந்தாலும், முதிர்ச்சியற்றதாக இராதபடி நாம் காத்திருத்தல் இன்றியமையாதது.

2. செத்தச் சொற்களுக்கு, செவிடன் போலிரு

“ஆனாலும், பேலியாளின் மக்கள்: இவனா நம்மை ரட்சிக்கப் போகிறவன் என்று சொல்லி, அவனுக்குக் காணிக்கை கொண்டுவுராமல், அவனை அசட்டைபண்ணினார்கள்; அவனோ காதுகளாதவன் போல இருந்தான்.” (1 சாமு. 10:27)

மற்றவர்கள் அசட்டையாய் என்னைப் பற்றிப் பேசுகிறார்களா? காதுகளாததுபோல இருந்துவிடவேண்டும். “என்னை யாரென்று நினைத்தான். எங்கேயிருந்து வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா?” என்று நாம் கூற முற்படக்கூடாது. அபிஷேகம் நமக்குள்ளே அத்தகைய மாறுதலை நிகழ்த்தவேண்டும். அவற்றை ஒதுக்கித் தள்ளிவிடுங்கள். அபிஷேகத் தைலம் தலையிலே ஊற்றப்படும்போது, அழகிய குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. மனம் புதிதாகிறதினாலே அருமையான தன்மைகள் காணப்படத் துவங்குகின்றன.

எத்தனையோ முறை யாரோ, என்னைப் பற்றி ஏதோ சொன்னார் எனக் கேள்விப்பட்டிரு, சண்டையிட்டிருப்பேன்? அவர் சொன்னார்,

இவர் சொன்னார் என்று மூன்றாவது நபர் சொல்லி எத்தனை பேரிடம் மோசமாக பிரதிபலித்திருக்கிறேன்?

ஜெபம் : ஆண்டவரே! என் மீது ஊற்றப்பட்ட அபிஷேகத் தைலத்தைப் பற்றி நான் கவலையீனமாய் இராதபடி காத்தருளும். அபிஷேகம் எனக்குள் பெரும் மாறுதலை நிகழ்த்தட்டும்; ஆமென்!

3. தாழ்வு மனப்பான்மை அல்ல தாழ்மை எழும் வெல்ல

“அவன் இனி இங்கே வருவானா என்று அவர்கள் திரும்பக் கர்த்தரிடத்தில் விசாரித்தபோது. இதோ தளவாடங்கள் இருக்கிற இடத்திலே ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்று கர்த்தர் சொன்னார்.”

(1 சாமு. 10:22)

சவுலுக்குத் தெரியும், அவனை ராஜாவாக்கத்தான் மக்கள் கூடியிருக்கிறார்கள் என்று. சவுலுக்குத் தெரியும், கர்த்தர் அவன் மீது கண் வைத்திருக்கிறார் என்று. சவுலுக்கு அவன்தான் ராஜாவாகப் போகிறான் என முன்னறிவிப்பு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால், அவன் போய் ஒளித்துக்கொள்கிறான். இது தாழ்வு மனப்பான்மையினால் உண்டானதல்ல, தாழ்மையினால் விளைந்த செயல்.

முதலில் அவனுக்குள் தாழ்வுமனப்பான்மை இருந்தது உண்மை. இப்போதோ, அது மனத்தாழ்மையாக மறுரூபம் பெற்றுவிட்டது. (பின்னர், கர்த்தருடைய ஆவி அவனைவிட்டு விலகினபோது, அவனது மனத்தாழ்மையும் அவனை விட்டுப் போய்விட்டது என வேதாகமத்தில் காணலாம்).

பரிசுத்த ஆவியானவர் தாழ்வுமனப்பான்மையிலிருந்து, விடுதலை தருகிறார், மெய்மனத்தாழ்மையைக் கொண்டுவருகிறார்.

ஜெபம் : பிதாவே! காலத்துக்கு முந்தி, முதிர்ச்சியடையாதத் தகவல்களை வெளியிடாதபடி காத்துக்கொள்ளும். மரியாள் எல்லாவற்றையும் இருதயத்தில் வைத்துச் சிந்தனை செய்தாளே. வேறே இருதயத்தைப் பெற்று, மனநிலையிலே வித்தியாசங்களை வெளிப்படுத்த உதவுவீராக. நாங்கள் அபிஷேகிக்கப்பட்டவர்கள் என்று எப்போதும் நிலைநாட்ட உதவியருளும், இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

எங்கு நெருக்கடி, அங்கீகாரத்திற்கு அதுவே படி

“அக்காலத்திலே, நாகாஸ் என்னும் அம்மோனியன் வந்து, கீலையாத்தில் இருக்கிற யாபேசை முற்றிக்கை போட்டான்...

அந்த ஸ்தானாபதிகள் சவுலின் ஊராகிய கிபியாவிலே வந்து, ஜனங்களின் காதுகேட்க அந்தச் செய்திகளைச் சொன்னார்கள்; அப்பொழுது ஜனங்களெல்லாரும் சத்தமிட்டு அழுதார்கள்.”

(1 சாமு. 11:1,4)

நீங்கள் ஒரு நெருக்கடி நிலையைச் சந்தித்து, உங்களை நிரூபித்துக் காண்பித்தால் மட்டுமே, மக்கள் உங்கள் மீதுள்ள அபிஷேகத்தை அங்கீகரிப்பார்கள்.

சவுல் அபிஷேகிக்கப்பட்டிருந்தான்; மக்கள் மன்றத்தில் தீர்க்கதரிசி சாமுவேலால் ராஜாவாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தான். அவன் மற்றெல்லாரைவிட நாட்டிலேயே உயரமான மனிதன் என வியந்து, ஒரு சாரார் அவனை ஏற்றுக்கொண்டனர். பரிசுத்த ஆவி அவன் மீது இறங்கினபோது, அவன் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்ததால், “சவுலும், தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவனோ? எனப் பாராட்டி, இன்னொரு சாரார் அவனை அங்கீகரித்தனர். ஆனால், இவனா நம்மை ரட்சிக்கப்போகிறவன்”, என எள்ளி நகையாடி ஏற்க மறுத்த ஒரு கூட்டமும் தேசத்தில் இருந்தது.

சவுலை ஏற்றுக்கொண்டவர்களும், முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால், அவனை வயலிலே, மாடுகளின் பின்னே வேலை செய்ய விட்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆக, சவுல் மீதுள்ள அபிஷேகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் ஒருபுறம், மனப்பூர்வ அங்கீகாரத்தை வழங்காது மேலோட்டமாய் ஏற்றுக்கொண்டோர் மறுபுறம் என சவுலின் நிலை காணப்பட்டது. எவ்வாறு மக்களைக் கவருவது?

ஆனால், அம்மோனியர் முற்றுகையிட்டபோது, மக்களை ஏவியெழுப்பி, படைதிரட்டி போர்புரிந்து, நாட்டிற்குப் பெரும் வெற்றியைத் தேடித் தந்து யாபேஸ் பட்டணத்தைக் காத்தபோதுதான் மக்களின் முழு அங்கீகாரமும் சவுலுக்குக் கிடைத்தது.

அப்போதுதான் மக்கள் அனைவரும் கில்காலிலே, தேவசந்நிதியிலே கூடி சவுலை அரசனாக அரியணையேற்றி, அகமகிழ்ந்து கொண்டாடுகிற சம்பவம் நடைபெற்றது. (1 சாமு.11:15)

இக்கட்டான நிலைகள், உபத்திரவங்கள், பாடுகள் வரும்போது, அவற்றை உன்னை நொறுக்குகிறவையாகக் கருதாமல், உன்னை நீ நிரூபித்துக் காண்பிப்பதற்கான நல்வாய்ப்பு என வரவேற்பாயாக. அப்போது நீ மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவாய். எந்த நெருக்கடியையும், நெஞ்சு நிமிர்த்தி சந்திப்பதற்கான சத்துவத்தையும் அடைவாய்.

போர் முழங்கிடும், அபிஷேகம் விளங்கிடும்

“இதோ, சவுல் மாடுகளின் பின்னாலே வயலிலிருந்து வந்து, ஜனங்கள் அழுகிற முகாந்தரம் என்ன என்று கேட்டான்.” (1 சாமு. 11:5)

அபிஷேகிக்கப்பட்ட பின்னரும், ராஜாவாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பின்பும் சவுல் மாடுகளின் பின்னே போய்க்கொண்டிருந்தான். காரணம், தன் மீதுள்ள அபிஷேகம் எத்தகையது என அவன் உணரவில்லை.

ஒரு சாரார் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளாததால், அவன் இவ்வாறு இருந்திருக்கலாம். அவர்களை எவ்வாறு ஈர்ப்பது? அதிக அன்பை பொழிவதன் மூலமா? அல்லது தனது பலத்தை நிரூபிப்பதன் மூலமா?

ஆனால், யுத்தசத்தம் தொனித்தபோது, சவுல் திறப்பை அடைக்கும்படி முன்னே வந்து நின்றான். அதுவரை அவன் சாதாரணமானவனாகவும், ஒரு விவசாயியாகவுமே அவனது கண்களுக்குத் தெரிந்தான். யுத்தசத்தமே ஒருவனுக்கு அவனது அபிஷேகத்தை உணர்த்தி விளக்குகிறது, அவனை அவனுக்குரிய இடத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறது.

யுத்தசத்தம் மற்றவர்களை அழச்செய்தது; ஆனால், அபிஷேகிக்கப்பட்டவனையோ வீறுகொண்டு எழச்செய்தது.

இந்தக் கண்ணோட்டம் நமக்கும் இருக்குமானால், யுத்தங்களைக் கண்டு கலங்கமாட்டோம்.

தேவ ஆவி இறங்கினால், தூய கோபம் கிளர்ந்திடும்

“சவுல் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே தேவனுடைய ஆவி அவன்மேல் இறங்கினதால், அவன் மிகவும் கோபம் மூண்டவனாகி...” (1 சாமு. 11:6)

பரிசுத்த ஆவி இறங்கினால், கோபம் வருமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. அவர் அன்புள்ள ஆவி அல்லவா? அவர் சாந்தமுள்ள ஆவி அல்லவா? அவர் தேறுதலின் ஆவி அல்லவா?

கோபங்கள் இருவகைப்படும் அவையாவன:

1. பரிசுத்த கோபம் (holy anger)
2. மாம்சீகக் கோபம் (carnal anger)

ஒன்று பரிசுத்த வைராக்கியத்தினால் விளைகிறது; இன்னொன்று மாமிச சிந்தையினால் பிறக்கிறது.

இயேசு கிறிஸ்து தேவாலயத்தில் விற்கிறவர்களையும், வாங்குகிறவர்களையும் கண்டபோது சினமடையவில்லையா?

ஒரு ஜெப ஆலயத்திலே, சும்பின கையையுடைய ஒருவன் இருந்தான். அவனை அங்கிருந்தோரின் நடுவிலே நிற்க வைத்தார். “ஓய்வு நாளிலே குணமாக்குவது நியாயமா?” என வினவினார், அவர்களோ பதிலளிக்கவில்லை. “அவர் கோபத்துடன், சுற்றிலும் இருந்தவர்களைப் பார்த்து” என எழுதப்பட்டுள்ளது. (மாற்கு 3:1-5)

தேவனுக்காகவும், தேவ மக்களுக்காகவும் வைராக்கியங் கொண்டதினால், சவுலுக்கு கோபம் வருகிறது. மக்களைப் பற்றிய கரிசனையோ மனதுருக்கமோ இதற்கு முன்பு அவனுக்கு இருந்ததாக எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. சவுல் இதற்கு முன்பு பெரிய ஆவிக்குரியவனாகவும் இல்லை; ஆனால், அபிஷேகம் அவனை மாற்றி மறுரூபமாக்கி வைராக்கியத்தையும்,

மனதுருக்கத்தையும் அவனிலே ஊற்றெடுக்கச் செய்கிறது. “நான் அந்நியபாஷைமட்டுமே பேசுவேன். அழிந்துபோகிற ஆத்துமாக்களைப் பற்றி அக்கறைகொள்ளேன்” என யாராவது கூறினால், அவர்களது அபிஷேகத்தை நான் சந்தேகப்படுவேன்.

நீ மக்களை அழிவினின்று மீட்கும் பணியில் ஈடுபடாவிட்டால், நிச்சயமாக உனது அபிஷேகத்தை நான் சந்தேகிப்பேன்.

தேவனுக்காக வைராக்கியம், தேவ கரத்தினை புலாக்கிடும்

“ஹிணை மாட்டைப் பிடித்து, துண்டித்து, அந்த ஸ்தானாபதிகள் கையிலே கொடுத்து, இஸ்ரவேலின் நாடுகளுக்கெல்லாம் அனுப்பி, சவுலின் பின்னாலேயும், சாமுவேலின் பின்னாலேயும் புறப்படாதவன் எவனோ, அவனுடைய மாடுகளுக்கு இப்படிச் செய்யப்படும் என்று சொல்லியனுப்பினான். அப்பொழுது கர்த்தரால் உண்டான பயங்கரம் ஐனத்தின்மேல் வந்ததினால், ஒருமனப்பட்டுப் புறப்பட்டு வந்தார்கள்.”

(1 சாமு. 11:7)

நீ வைராக்கியம் கொண்டால், தேவனும் உன்னோடு நின்று வைராக்கியம் கொள்ளுவார். சவுல் தேவனுக்காக வைராக்கியத்தோடு செயல்பட்டபோது, கர்த்தரும் வைராக்கியங்கொண்டு, பயங்கரமாகக் கிரியை செய்கிறார்; மக்களை ஒருமனப்படுத்திக் கூட்டிச் சேர்க்கிறார்.

இன்று சில வேளைகளில், தேவன் ஏன் செயலற்றவர் (passive) போல இருக்கிறார்? ஏனெனில் நாம் வைராக்கியமற்று இருப்பதே.

மூவரை அக்கினிச் சூளையில் எறிந்தனர்; ஏன்? “அரசன் எங்களைக் கொன்றுபோட்டாலும், நாங்கள் தேவனைத் தவிர வேறு எந்த சிலையையும் வணங்கமாட்டோம்” என வைராக்கியத்துடன் நின்றனர். தேவனும் அந்தச் சூளைக்குள்ளே இறங்கிவிட்டாரே. “நான் இவர்களுடன் நிற்கிறேன்” என நிரூபித்துக் காண்பித்தார். (தானியேல் 3:16-25)

வேதாகமமெங்கிலும், தேவமக்கள் வீறுகொண்டு எழுந்தபோதெல்லாம், தேவனும் அதற்கும் மேலே எழுந்தருளி, மகத்துவமான கிரியைகளைச் செய்துள்ளார். நீங்கள் தேவனுக்காக

ஒரு அடி எடுத்துவைத்தால், தேவன் பத்து அடிகள் எடுத்துவைப்பார். ஆனால், முதல் அடி உங்களுடையதாக இருக்கவேண்டும். உன் கரத்தை நீ நீட்டினால், பரத்திலிருந்து தனது நீண்ட நெடிய கரங்களை அவர் நீட்டுவதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறார்.

வெற்றியின் போதையினை வென்றவனே வீரன்

“அப்பொழுது ஜனங்கள் சாமுவேலை நோக்கி : சவுலா நமக்கு ராஜாவாய் இருக்கப்போகிறவன் என்று சொன்னவர்கள் யார்? அந்த மனுஷரை நாங்கள் கொன்றுபோடும்படிக்கு ஒப்புக்கொடுங்கள் என்றார்கள்.

அதற்குச் சவுல்: இன்றைய தினம் ஒருவரும் கொல்லப்படலாகாது, இன்று கர்த்தர் இஸ்ரவேலுக்கு இரட்சிப்பை அருளினார் என்றான்.”

(1 சாமு. 11:12,13)

வெற்றி பல வேளைகளில் மக்களைப் பைத்தியமாக்கிவிடும். இது சாதாரண வெற்றி உண்டாக்கும் போதை. வெற்றியின் போதைக்கு நாம் அடிமையாகிவிடலாம் (addicted). ஒருவனுக்கு தொடர்ந்து வெற்றிகள் வந்தால், அவனுக்கு தலை-கால் புரியாது போய்விடும்.

தோல்விகள் மனிதனை உணரவைக்கும், வெற்றியோ மனிதனது தலையை வெடிக்கச் செய்யும். சில வேளைகளில் தோல்வியைக் கையாள்வது எளிதானதாகவும் வெற்றியைக் கையாள்வது கடினமானதாகவும் போய்விடுகிறது. நீ வெற்றிபெற்றவுடன் வருகிற முதல் சோதனை, இதுவரை தொல்லையாக இருந்து, கேலிப்பேசிக்கொண்டிருப்போரை பழிவாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே.

யுத்தத்திலே வெற்றி கண்டதும், வாரும் உம்மை அசட்டைண்ணினோரைக் கொல்லுவோம் என்று மக்கள் கூறினர் இதுதான் பெரும்பாலோனோரின் மனப்பான்மை (mass mentality). ஆனால், சவுலின் வாழ்வில் ஒரு அழகிய மறுருபமாகுதலை இங்கே காணலாம். “இந்த வெற்றி கர்த்தரால் வந்தது, இந்த விடுதலை கர்த்தர் தந்தது, கர்த்தரல்லவா யுத்தம்பண்ணினார்? கர்த்தரல்லவா இரட்சித்திருக்கிறார்?” இம்மனப்பான்மை வெற்றியின்போது நமக்குள் இருந்தால், பழிவாங்கும் எண்ணம் எழாது.

பழிவாங்குதல் மிருககுணம்; அதனால், தேவன் மிருககுணமுள்ளவர் என்ற தவறான முடிவுக்கு வந்துவிடாதீர்கள். தேவன் சீர்ப்படுத்தி நிலைநிறுத்துகிறவர் ('God corrects and restores'). ஒரு நாயை குட்டியாயிருக்கும்போது ஒருவர் கல்லால் அடித்திருந்தால், அது ஆயுள் முழுவதும் அவரை பார்க்கும்போதெல்லாம் “கொர்” ரென முறைத்து, குரைக்கும்; மிருகம் மன்னித்ததாகச் சரித்திரம் உண்டா?

பல கிறிஸ்தவர்களும் அவ்வாறே உள்ளனர்; எப்போதோ ஒருவர் மனதைப் புண்படுத்தியிருப்பார்; அவரைப் பார்க்கும்போது, வெளியே “கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம்” என வாழ்த்தினாலும், உள்ளே “கொர்” இருக்கும். பல வேளைகளில் தேவ ஊழியர்களும் இவ்வாறு உள்ளனர். ஒப்புக்கொடுத்தவர்கள்தான்; ஆனால் இதை மேற்கொள்வது கொஞ்சம் கடினமானதே. வெற்றி வரும்போதெல்லாம், “அவராலே வந்தது, தந்தவர் கர்த்தர்” என்று அறிக்கையிடுவோமாக.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! என் வாழ்விலே இந்தக் கண்ணோட்டம் உண்டாகட்டும். இவ்வெளிச்சத்தில் நான் நடக்கட்டும். பிதாவே! உமது வார்த்தையை திரும்பத் திரும்பத் தியானிக்கையிலே, அது எங்களுக்கு உமது கிருபையையும் உமது வல்லமையையும் புதிய கோணத்திலே அளிக்கிறது. நாங்கள் முழுவதும் மாற்றப்படவேண்டும் என உணர்கிறோம். அது எங்களில் சம்பவிக்கட்டும், இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

பதவ் நீங்கலாம், பரன் அபிஷேகம் மாறாது

“சாமுவேல் கர்த்தரை நோக்கி விண்ணப்பம் பண்ணினான்; அன்றையத் தினமே கர்த்தர் இடிமுழக்கங்களையும் மழையையும் கட்டளையிட்டார்; அப்பொழுது ஜனங்கள் எல்லாரும் கர்த்தருக்கும் சாமுவேலுக்கும் மிகவும் பயந்து.” (1 சாமு. 12:18)

மனிதன் தனக்கு இணையான நிலையிலே இன்னொருவன் எழும்புகிறதை விரும்புகிறதில்லை. அதுவும் அவனது பதவியை எடுத்துக்கொள்ளவோ, அவனது அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளவோ, இன்னொருவன் வந்துவிட்டான் என்றால், அதுவே மனிதனுக்கு மனப்போராட்டத்தையும் பயத்தையும் தோற்றுவித்துவிடும்.

ஆவிக்குரிய உலகிலும் இப்போராட்டத்தைக் காணமுடியும். அத்தகைய பயத்திற்கு அவசியமே இல்லையென வலியுறுத்தவே, தேவன் இவ்வதிகாரத்தை வேதாகமத்தில் எழுதிவைத்துள்ளார்.

ஒருவர் நமது வழியிலே குறுக்கிட்டு, நமது பதவியை எடுத்துக்கொள்கிறார் (take over), நமது அதிகாரத்தை பங்குபோட்டுக் கொள்கிறார் என்றால், அவரைப் பற்றி அஞ்சவேண்டியதில்லை, ஏனென்றால், நாம் நம்மீதுள்ள அபிஷேகத்தை இழந்துபோவதேயில்லை.

சாமுவேல் மக்களை வழிநடத்தி, அவர்களை நியாயம் விசாரித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்போதோ, அப்பொறுப்புகள் சவுலின் வசம் போய்விட்டன. ஆனாலும், தேவன் சாமுவேல் மேல் வைத்திருந்த அபிஷேகத்தையோ, ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தையோ குறைத்துவிடவில்லை.

சாமுவேல் ஜெபம்பண்ணும்போது, இடிமுழக்கங்களும், மழையும் உண்டாகும்படி கர்த்தர் செய்தார். சாமுவேலுக்குப் பயப்படுகிற பயத்தை மக்கள் மீது கர்த்தர் இன்னும் வைத்திருந்தார்.

நிபந்தனைகளில் நில், நிலைத்திரும் அபிஷேகம்

“தேவனுடைய கிருபைவரங்களும், அவர்களை அழைத்த அழைப்பும் மாறாதவைகளே.” (ரோமர் 11:29)

“மக்கள் என்னைத் தள்ளிவிட்டார்களே” என்ற விரக்தியின் மனப்பான்மை சாமுவேலிடம் காணப்பட்டதைப் பற்றி முன்னதாக தியானித்தோம்.

ஆவிக்குரிய உலகிலே பலரை வாட்டி வருத்துகிற ஒன்று இதுதான். “நான் கையாளுகிற பொறுப்பை இன்னொருவரிடம் அளித்துவிட்டால், நான் ஒன்றுமில்லாதவன் ஆகிவிடுவேனே” என்ற பயம்; இந்த கலக்கம் பலரை கலக மனப்பான்மைக்குள்ளே (rebel) தள்ளி வாக்குவாதம் பண்ணவும், முறுமுறுக்கவும் வைக்கிறது.

ஆனால், “இன்னும் உன்னிடம் அபிஷேகமும், திறவுகோல்களும், ஆவிக்குரிய அதிகாரங்களும் தங்கியிருக்கின்றன, கலங்காதே” என்று கர்த்தர் திருவுளம்பற்றுகிறார்.

இச்சூழ்நிலையில் முறுமுறுத்து அபிஷேகத்தை இழந்துபோனோர் உண்டு. தேவன் அதை எடுத்துப்போடவில்லை, அவர்களாகவே இழந்துவிட்டனர். நாமாகத் தொலைத்துப்போடுவது வேறு, யாராவது பறித்துக்கொள்வது வேறு, தொலைத்துப்போடுதல் கவனக்குறைவினால் ஏற்படுகிறது. கர்த்தர் அதைச் செய்யவில்லை. உங்கள் அபிஷேகத்தையும், கிருபைகளையும் நீங்கள் தொலையாது தக்கவைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பதவிகளும், பொறுப்புகளும் விட்டுப்போனாலும், அபிஷேகத்தைக் காத்துக்கொள்ளுகிற ரகசியங்களை சாமுவேலிடம் கற்றுக்கொள்கிறோம்.

1. கரிசனை தொடருமானால், அபிவேகம் தொலையாது

“நானும் உங்களுக்காக விண்ணப்பம் செய்யாதிருப்பேனாகில் கர்த்தருக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்கிறவனாய் இருப்பேன்; அது எனக்குத் தூரமாயிருப்பதாக; நன்மையும் செய்வையுமான வழியை நான் உங்களுக்குப் போதிப்பேன்.” (1 சாமு. 12:23)

ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பிலே, “போதிப்பேன்” என்ற சொல் “போதித்துக்கொண்டே இருப்பேன்” என தொடர்வினையாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. “நன்மை செய்வதை நான் நிறுத்தமாட்டேன்; உங்களுக்காக விண்ணப்பம் செய்வதை நான் நிறுத்தமாட்டேன்; உங்களுக்குப் போதிப்பதை நான் நிறுத்தமாட்டேன்; இவை எனது பொறுப்புகள் எனக் கருதுகிறேன்.”

இந்தக் கரிசனை இருக்கும்போது, அபிவேகம் காக்கப்படும். இந்த மனப்பான்மையுடைய மனிதன், அபிவேகத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்கிறான்.

பலவேளைகளில் ஆத்துமாக்களைப் பற்றி கரிசனை, பதவியைச் சார்ந்ததாக இருந்துவிட வாய்ப்புண்டு. என்னிடம் 20 பேர் கொடுக்கப்பட்டுள்ளார்கள். எனவே, அவர்களைப் பற்றி கரிசனை கொள்கிறேன், இது “ஏதோ கடமைக்காக” ஓடுகிற ஓட்டமாகிவிடும்.

ஆனால், எனக்குப் பதவியோ, பொறுப்போ அளிக்கப்படாவிட்டாலும், நான் அவர்களுக்குச் செம்மையானதையும், நன்மையானதையும் போதித்துக்கொண்டேயிருப்பேன் என்ற மனோபாவமே சரியானது.

அத்தகைய மனநிலை சாமுவேலின் வாழ்விலே அழகாகப் பிரதிபலிக்கிறது. அந்த நல்மனப்பான்மையை கர்த்தர் நமக்கும் கட்டளையிடுவாராக.

2. விமர்சனத்திற்கு திறந்திரு, தவறிருப்பின் திருத்திடு

“இதோ, இருக்கிறேன்; கர்த்தரின் சந்நிதியிலும், அவர் அபிவேகம் பண்ணிவைத்தவருக்கு முன்பாகவும் என்னைக் குறித்துச் சாட்சி சொல்லுங்கள்; நான் யாருடைய எருதை எடுத்துக்கொண்டேன்? யாருடைய கழுதையை எடுத்துக்கொண்டேன்? யாருக்கு அநியாயஞ் செய்தேன்?

யாருக்கு இருக்கண் செய்தேன்? யார் கையில் பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு கண் சாடையாய் இருந்தேன்? சொல்லுங்கள்; அப்படியுண்டானால், அதை உங்களுக்குத் திரும்பக்கொடுப்பேன் என்றான்.” (1 சாமு. 12:3)

சாமுவேல் தேவனுக்கு முன்பாகவும், மனிதனுக்கு முன்பாகவும், திறந்த புத்தகமாக வாழ்ந்தான். விமர்சனங்களுக்கு எப்போதும் தன்னை திறந்துத் தந்தான். “சிறுவயதிலிருந்து முதிர்வயது வரை என்னில் ஏதாவது தவறுகள் காணப்பட்டால் சுட்டிக்காட்ட உங்களுக்கு முழு உரிமை தருகிறேன், அவ்வாறு ஏதாவது உங்களுக்கு அநியாயஞ் செய்திருந்தால், அதற்கு ஈடுசெய்ய ஆயத்தமாய் இருக்கிறேன். நான் “வெளிப்படையான வாழ்வு” வாழ்கிறவன் (transparent)” என்று அறிக்கையிட்டான்.

அபிஷேகத்தைக் காத்துக்கொள்வதற்கு மிகமிக முக்கியமான நிபந்தனை “வெளிப்படையான வாழ்வு” (transparent life) வாழ்வது. எவர் உங்களது குறைகளைச் சுட்டிக்காண்பித்தாலும், அதை ஏற்றுக்கொள்ள எப்போதும் ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும். அவற்றைத் திருத்திக்கொள்கிற மனோபாவனையை உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும்.

ஜெபம் : பிதாவே! எங்களது அபிஷேகத்தை எங்களது சொந்த மனப்பான்மையின் காரணமாக சேதப்படுத்திவிடக்கூடிய சாத்தியம் உண்டு என அறிகிறோம். பதவிமாற்றங்கள் அதைச் செய்ய இயலாது. சாமுவேலிடம், நாங்கள் கற்றுக்கொண்ட பாடத்திற்காக நன்றி. அத்தகைய மனப்பான்மையை உடையோராய் விளங்க எங்களுக்கு உதவிடும், இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

அழுத்தத்திற்குப் பணிந்ததால், அடாது செய்யத் துணிந்தவன்

“அவன் தனக்குச் சாமுவேல் குறித்த காலத்தின்படி ஏழுநாள் மட்டும் காத்திருந்தான்; சாமுவேல் கில்காலுக்கு வரவில்லை, ஜனங்கள் அவனை விட்டுச் சிதறிப்போனார்கள்.

அப்பொழுது சவுல், சர்வாங்க தகனபலியிட்டு முடிகிறபோது, இதோ, சாமுவேல் வந்தான்; சவுல் அவனைச் சந்தித்து வந்தனஞ் செய்ய அவனுக்கு எதிர்கொண்டு போனான்.

நீர் செய்தது என்ன என்று சாமுவேல் கேட்டதற்கு, சவுல் : ஜனங்கள் என்னை விட்டுச் சிதறிப்போகிறதையும், குறித்த நாட்களின் திட்டத்திலே நீர் வராததையும், பெலிஸ்தர் மிக்மாசிலே கூடிவந்திருக்கிறதையும் நான் கண்டபடியினாலே,

கில்காலில் பெலிஸ்தர் எனக்கு விரோதமாய் வந்துவிடுவார்கள் என்றும், நான் இன்னும் கர்த்தருடைய சமூகத்தை நோக்கி விண்ணப்பம் பண்ணவில்லை என்றும், எண்ணித் துணிந்து, சர்வாங்க தகனபலியைச் செலுத்தினேன் என்றான்.” (1 சாமு. 13:8-12)

ஆட்சிக்கு வந்து இரண்டாவது ஆண்டிலேயே சவுல் பாதைமாறிப்போகிறதைக் காணலாம். மூன்றுவித அழுத்தங்களுக்கு சவுல் இடமளித்திருந்ததை எப்போதும் பார்க்க முடிந்தது.

1. சூழ்நிலைகளின் அழுத்தம்
2. மக்களின் அழுத்தம் (peer Pressure)
3. தன்மான உணர்வின் அழுத்தம் (self prestige)

இந்த அழுத்தங்களுக்கு வளைந்துகொடுத்து வாழ்ந்தானே தவிர, இவற்றைத் தாண்டி எழும்பி நிமிர்ந்து நிற்க அவனுக்குப் பெலன் இல்லாதிருந்தது.

பல வேளைகளில், நாம் சுற்றுப்புறச் சூழல்களின் அழுத்தத்தாலும், நெருக்கத்தாலும் அடாதச் செயல்களிலே அத்துமீறித் தலையிடுவதற்கு வாய்ப்புண்டு. சூழ்நிலைகள், நமக்கு மிஞ்சின செய்கைகளிலே நாம் துணிகரமாய் நுழைவதற்கு நம்மைத் தூண்டிவிடலாம். ஆரோன் இவ்வாறுதான் அழுத்தப்பட்டு பொன் கன்றுகுட்டியைச் செய்வித்த பாவத்தைச் செய்தான், முற்றிலும் வெளிப்புற அழுத்தத்தால். “ஆபத்துக் காலத்தில் என்னை நோக்கிக் கூப்பிடு” என்றவரை நெருக்கமான நிலையிலே கூப்பிட்டிருக்கலாம். அதைச் செய்யாது பலிசெலுத்துகிற தவறான முடிவை மேற்கொண்டுவிட்டான் சவுல்.

கார்த்தரைப் பற்றியும் அவருக்கடுத்த காரியங்களைப் பற்றியும் முற்றிலும் தவறான கருத்துடையவனாக சவுல் இருந்தான். அவற்றிலே அவன் அறிவிலியாக இருந்ததே அவனது வேதனைகளுக்குக் காரணம்.

“துணிந்து” என்று தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது சொல், “மனம் இடங்கொடாவிடினும் அதைச் செய்தல்” என்று ஹிந்தியிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அப்படியானால், மனம் இடங்கொடாததைச் செய்வதே துணிகரம். துணிகரம் சவுலுக்கு வந்ததற்குக் காரணமென்ன? வெளிப்புற நெருக்கம்.

அப்பக்கம் இவ்வாறு உள்ளது, இப்பக்கமோ வேறொரு நெருக்கம்; “வருவேன்” என்றவரும் குறித்த நேரத்துக்கு வரவில்லை. பகைவர்கள் ஏற்கனவே கூடி ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள் என நான்கு பக்கங்களும் அழுத்தப்படும்போது, மனதிற்குச் சரியில்லையெனத் தெரிந்தும், அதைச் செய்வதற்கு வாய்ப்புகள் உண்டு. கிறிஸ்தவ வாழ்விலே இத்தகைய கண்ணிகளில் விழுவதற்கு அபாயம் எப்போதும் உண்டு.

இரண்டாவது ஆண்டில், குற்றவாளிக் கூண்டில்

“நீ எனக்கு முன்னே கில்காலுக்கு இறங்கிப்போ; சர்வாங்க தகனபலிகளையும், சமாதான பலிகளையும் செலுத்தும்படிக்கு, நான் உன்னிடத்தில் வருவேன்; நான் உன்னிடத்தில் வந்து, நீ செய்யவேண்டியதை உனக்கு அறிவிக்கும்படும், ஏழுநாள் காத்திரு (1 சாமு. 10:8) சவுல் அரசன் ஆவதற்கு முன்னமே, சாமுவேல் கூறினான்.

அன்றைக்கு சவுலால் காத்திருக்க முடிந்தது, இப்போதோ அரசனாகிவிட்டபடியால் சவுலால் காத்திருக்க முடியவில்லை. துவக்கத்திலே சவுலின் வாழ்வில் கீழ்ப்படிதல் இருந்தது. ஆனால், இரண்டாவது ஆண்டிலேயே துணிகரம் வந்துவிட்டது.

துவக்கத்திலே கீழ்ப்படிவது எளிதாக இருக்கும்; நாட்கள் செல்லச் செல்ல துணிகரம் வர வாய்ப்புகள் உண்டு. ஊழியத்திலேயும் இவ்வாறு நடக்கலாம். முதலாம் ஆண்டில் ஒழுங்காக இருப்பார்கள், இரண்டாம் ஆண்டிலே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தங்கள் சுயரூபத்தைக் காண்பிக்க ஆரம்பிப்பார்கள், இது மனித இயல்பு. அதுதான் சவுலின் வாழ்விலே நடந்தது. நாமும் மனிதர்களே. நமது வாழ்விலே நடக்காதவாறு நாம் எச்சரிக்கையாய் இருப்போமாக!

தேவனைக் குறித்தும் தேவனுக்கடுத்தவைகளைப் பற்றியும் கொண்ட ஜாக்கிரதை நாட்கள் செல்லச் செல்லப் பெருகவேண்டும். உணர்வுக் கூர்மையும், புரிந்துகொள்ளலும், கீழ்ப்படிதலும், அர்ப்பணிப்பும், ஆண்டுகள் உருள உருள அதிகரிக்கவேண்டும். இதற்கு மாறாக உன் நிலைமை இருந்தாலும், நீ ஒருவேளை ஊழியக்காரனாகத் தொடரலாம் (சவுல் தேவனுக்குச் செவிகொடாதபோதும் 40 ஆண்டுகள் அவன் அரசனாக இருக்க ஆண்டவர் அனுமதித்தார்). ஆனால், கர்த்தருடைய இருதயமோ உன் மேலே இருக்காது.

ஆண்டவரே, காலம் செல்லச் செல்ல, எனக்குள் துணிகரம் வந்துவிடாதபடி காத்தருளும். மனம் இடங்கொடாவிடினும், அவர்கள் சொன்னார்கள், இவர்கள் சொன்னார்கள் என்று வளைந்துவிடாதபடி உமக்குள்ளாக நிமிர்ந்து நிற்க உதவியருளும்.

விசுவாசமின்மை விவேகமின்மையை விளைவிக்கும்

“சாமுவேல் சவுலைப் பார்த்து: புத்தியீனமாய்ச் செய்தீர்; உம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் உமக்கு விதித்த கட்டளையைக் கைக்கொள்ளாமற் போனீர்; மற்றபடி கர்த்தர் இஸ்ரவேலின் மேல் உம்முடைய ராஜ்யபாரத்தை என்றைக்கும் ஸ்திரப்படுத்துவார்.

இப்போதோ, உம்முடைய ராஜ்யபாரம் நிலைநிற்காது; கர்த்தர் தம்முடைய இருதயத்திற்கு ஏற்ற ஒரு மனுஷனைத் தமக்குத் தேடி, அவனை கர்த்தர் தம்முடைய ஜனங்கள்மேல் தலைவனாயிருக்கக் கட்டளையிட்டார்; கர்த்தர் உமக்கு விதித்த கட்டளையை நீர் கைக்கொள்ளவில்லையே என்று சொன்னான். (1 சாமு. 13:13,14)

சவுலின் அடாத செய்கையை அறிந்த சாமுவேல் எவ்வாறு பிரதிபலித்தான். “புத்தியீனமாய்ச் செய்தீர்” அப்படியானால், வெளிப்புற அழுத்தத்திற்கு அடிபணிவதே மூடத்தனமாம். நீ தன்மான உணர்வின் அழுத்தத்திற்கோ, மக்களின் அழுத்தத்திற்கோ வளைந்துகொடுப்பதும் மூடத்தனமே. தேவன் நம்மை ஞானவான்களாக இருக்கும்படி அழைக்கிறார். “பேதைகள்” என்பது வேறு, “மூடர்கள்” என்பது வேறு. சவுலின் குமாரனாகிய யோனத்தானுக்கு இருந்த கொஞ்சம் விசுவாசம் கூட (அது பற்றி அடுத்த அதிகாரம் கூறுகிறது) சவுலிடம் காணப்படவில்லை; என்னே விசுவாசமற்ற தலைவன்!

ஒருபோதும் சவுல் வசனத்திலோ தேவன் மீதிலோ மனதைச் செலுத்தவில்லை. தேவநியமங்களைப் புரிந்துகொள்ள அவன் ஆர்வங்காட்டினதாக எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதன் விளைவாக, அவனது தவறான அபிப்பிராயங்களால், அவன் தவறான பாதைக்குள் நடத்திச் செல்லப்பட்டான்.

அவன் 40 ஆண்டுகள் அரசனாகத் திகழ்ந்தபோது, கர்த்தருடைய கண்கள் அவன் மீது பதிக்கப்படவில்லை. விசுவாசமில்லாதத் தலைமை மிகப் பெரிய ஆபத்தை விளைவிக்கிற ஒன்று. “விசுவாசத்தினாலே வராத யாவும் பாவமே.” (ரோமர் 14:23)

நம்மைக் கர்த்தர் தலைமைப் பொறுப்பிலே வைத்திருப்பாரானால், அதற்குத் தேவையான விசுவாசத்தை நமக்குக் கட்டளையிடுவாராக. விசுவாசமின்மை எனும் பாவத்தில் சிக்கிக்கொள்ளாதவாறு தேவன் காப்பாராக.

ஜெபம் : பிதாவே! நாங்களும் அத்தகைய நிலைக்கு இரையாகக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு என உணர்கிறோம். எவ்வித அழுத்தங்களுக்கும் வளையாமல், உமக்குப் பிரியமாய் வாழ உதவுவீராக. ஆதியிலிருந்த கீழ்ப்படிதலை, முடிவுவரைப் பற்றிக்கொள்ள கிருபைபுரியும்; இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

‘சுத்த விசுவாச’ தனயனும், ‘சுயதந்தர்’ தந்தையும்

“யோனத்தான் தன் ஆயுததாரியாகிய வாலிபனை நோக்கி: விருத்தசேதனம் இல்லாதவர்களுடைய அந்தத் தாணையத்திற்குப் போவோம் வா; ஒருவேளை கர்த்தர் நமக்காக ஒரு காரியம் செய்வார்; அநேகம் பேரைக் கொண்டாகிலும், கொஞ்சம்பேரைக் கொண்டாகிலும், ரட்சிக்கக் கர்த்தருக்குத் தடையில்லை என்றான்.” (1 சாமு. 14:6)

பகைவர்கள் படையெடுத்துவருகிற சூழ்நிலையிலே, சவுலிடம் அவனது மகனாகிய யோனத்தானைத் தவிர எவரிடமும் பட்டயமில்லாத நிலையிலே, “கொஞ்சம்பேரைக் கொண்டாகிலும் கர்த்தர் ரட்சிப்பார்” என அவன் கூறினது இருவரைக் கொண்டுதான். “மிகச் சிறிய புள்ளிபோல,” எனச் சொல்லக்கூடிய ஒரு எண்ணிக்கை.

யோனத்தான், தேவன் மீது சிறிதளவு விசுவாசம் வைத்தாலும், அவனது விசுவாசம் செயல்படுகிற விசுவாசமாக இருந்தது. சவுலோ சுய பெலத்தினால் எதையாவது சாதிக்க சில உபாயத் தந்திரங்களை உருவாக்கிக்கொள்கிறவன். இவ்விருவருக்குமிடையே பெருத்த வேறுபாடு இருந்தது. தந்தையைப் போலவே மகன் இருப்பான் என்ற கூற்று பொய்யாக்கப்படுகிறது.

“இஸ்ரவேலர் அன்றைய தினம் மிகுந்த வருத்தம் அடைந்தார்கள்; நான் என் சத்துருக்கள் கையிலே பழிவாங்கவேண்டும், சாயங்காலமட்டும் பொறுக்காமல் எவன் போஜனம்செய்கிறானோ, அவன் சபிக்கப்பட்டவன் என்று சவுல் ஜனங்களுக்கு ஆணையிட்டுச் சொல்லியிருந்தபடியால், ஜனங்கள் ஒருவரும் எவ்வளவேனும் போஜனம் பண்ணாதிருந்தார்கள்.” (1சாமு. 14:24)

தன் சுயபெலத்தால் தன் பகைவரைப் பழிவாங்கவேண்டும், அதற்காக மாலைவரை ஓர் உண்ணாவிதத்தை மேற்கொள்ளும்படி

அறிவித்தான் சவுல். அவன் ஏடாகூடமானவன், காத்திருக்கவேண்டிய நேரத்தில் காத்திருக்கமாட்டான், காத்திருக்கக் கூடாத சமயத்தில் காத்திருப்பான். “செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்யாமல், செய்யக்கூடாதவைகளைச் செய்துவந்தோம், எங்களுக்குச் சுகமேயில்லை” என்பதைப் போல.

பல வேளைகளில் நாமும் இவ்வாறு நடந்துகொள்ளலாம். சிலவற்றில் விரைவாக முடிவெடுக்கவேண்டும். சிலவற்றில் முடிவு ஏதும் எடுக்காது இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டையும் குழப்பிக்கொள்வோர் தங்களுக்கு மட்டுமல்ல, பிறருக்கும் இடையூறு விளைவிப்பார்கள். ஒரு மனிதனுடைய தவறான முடிவினால் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். ஏடாகூடமான நடக்கை எத்தனை பேரை வருத்துகிறது. அதே நேரம் ஒரு மனிதனுடைய விசுவாசம் எத்தனை பேரை ரட்சிப்பதற்கு ஏதுவாயிருந்தது!

உண்ணாவிருதம், உன்னதமான உபவாசம் ஆகிவிடாது

“அப்பொழுது சவுல்: யோனத்தானே, நீ சாகத்தான் வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் தேவன் எனக்கு அதற்குச் சரியாகவும், அதற்கு அதிகமாகவும் செய்யக்கடவர் என்றான்.” (1 சாமு. 14:44)

சவுல் யோனத்தானை நோக்கிக் கூறுகிறான், “நீ சாகத்தான் வேண்டும், நீ சிறிதளவு தேனை உண்டுவிட்டாய்.” தேவ ஏவுதலால் பேசப்படாத சுயத்தின் வார்த்தைகளுக்காக வைராக்கியம் பாராட்டுகிறான் சவுல்.

“அப்பொழுது ஜனங்களில் ஒருவன்: இன்றைக்கு போஜனம் சாப்பிடுகிறவன் சபிக்கப்பட்டவன் என்று உம்முடைய தகப்பனார் ஜனங்களுக்கு உறுதியாய் ஆணையிட்டிருக்கிறார்; ஆகையினால் ஜனங்கள் விடாய்த்திருக்கிறார்கள் என்றான்.”

“அப்பொழுது யோனத்தான்: என் தகப்பன் தேசத்தின் ஜனங்களைக் கலக்கப்படுத்தினார்; நான் இந்தத் தேனிலே கொஞ்சம் ருசிபார்த்ததினாலே, என் கண்கள் தெளிந்ததைப் பாருங்கள்.”

“இன்றையதினம் ஜனங்கள் தங்களுக்கு அகப்பட்ட தங்கள் சத்துருக்களின் கொள்ளையிலே ஏதாகிலும் புசித்திருந்தால், எத்தனை நலமாயிருக்கும்; பெலிஸ்தருக்குள் உண்டான சங்காரம் மிகவும் அதிகமாயிருக்குமே என்றான்.” (1 சாமு. 14:28-30)

சவுலின் உபவாச அறிவிப்பு, மக்களுக்கு ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டுவராது, வருத்தத்தைக் கொண்டுவந்தது, “அவர்கள் சிறிதளவு சாப்பிட்டிருந்தாலும், இன்னும் அதிக பெலிஸ்தர்களை அழித்திருப்பார்கள்” என்று யோனத்தான் தனது தந்தையின் செய்கையைக் குறித்து தலையில் அடித்துக்கொண்டான்.

சில வேளைகளில் நமது உபவாசத்தை நன்றாகத் தோண்டிப்பார்த்தால், அது அர்த்தமற்றதாக இருக்கும். உபவாசம் தேவனால் ஏவப்பட்டதாயும், தேவனண்டை இன்னும் நம்மை சமீபிக்கச் செய்கிறதாயும் இல்லாவிட்டால், அது உபவாசமல்ல பட்டினி. ஒருவேளை அதை உண்ணாவிரதம் என அழைக்கலாம். நாம் விரதம் இருக்க அழைக்கப்படாது, உபவாசிக்கவே அழைக்கப்பட்டோம். கிறிஸ்தவ உலகில் “விரதம்” இருப்போர் பலர். விரதத்தை விட்டுவிட்டு, “உபவாசத்தைக்” கைக்கொள்ளுவோமாக.

சவுலுக்கு எந்த முடிவை எப்போது எடுக்கவேண்டும் எனத் தெரியவில்லை. அவன் தனது சுயபக்தியின் பலத்தைச் சார்ந்துவிட்டான். நமது பக்தியின் அடிப்படையில் தேவன் கிரியை செய்கிறவரல்ல, அவர் அவ்வாறு செய்தால், நமது வாழ்வு மேலும் கீழும் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும். நமது ஜெபத்தின் மூலம் தேவன் கிரியை நடப்பிப்பது உண்மையே; ஆனால், அவர் நமது ஜெபத்தை முற்றிலும் சார்ந்துவிடுகிறதில்லை. சவுல் சுயபக்தியினால் சாதித்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்தினால் தவறாகத் தீர்மானித்து, பிறருக்கு துக்கமும் இடையூறும் விளையக் காரணமாகிவிட்டான்.

வெற்றியை முழுமையாகப் பெறுவதற்கு, அவனது தீர்மானம் தடையாக அமைந்தது. சில வேளைகளில் தேவையற்றவற்றில் பாராட்டுகிற வைராக்கியம் ஆவிக்குரியது போலத் தோன்றினாலும், நாம் அடையக்கூடிய வெற்றியின் அளவைக் குறைத்துவிடும்.

வசனத்தைச் சாராத வழிமுறை, வல்லவருடையதல்ல

“நீங்கள் ஜனத்திற்குள்ளே போய், இரத்தத்தோடிருக்கிறதைச் சாப்பிடுகிறதினாலே, கர்த்தருக்கு ஏலாத பாவம் செய்யாதபடிக்கு, அவரவர் தங்கள் மாட்டையும் அவரவர் தங்கள் ஆட்டையும் எண்ணிடத்தில் கொண்டுவந்து, இங்கே அடித்து, பின்பு சாப்பிடவேண்டும் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கள் என்று கட்டளையிட்டான்; ஆகையால், ஜனங்கள் எல்லாரும் அவரவர் தங்கள் மாடுகளை அன்று இராத்திரி தாங்களே கொண்டுவந்து, அங்கே அடித்தார்கள்.” (1 சாமு. 14:34,35)

பின்பு சவுல் கர்த்தருக்கு ஒரு பலிபீடத்தைக் கட்டினான்; அது அவன் கர்த்தருக்குக் கட்டின முதலாவது பலிபீடம்.” யோனத்தான் மனத் தெளிவுள்ளவன். ஏனெனில், அவன் தேவனில் வேருன்றியிருந்தான். தனது மார்க்கத்திலே அடித்தளமிட்டிருந்தான். அவற்றிலே உறுதியாகவும் விளங்கினான். சவுலோ குழப்பவாதி, தானும் குழம்பி, பிறரையும் குழப்பினான். மக்களுக்கு அகோரப்பசி ஏற்பட்டு ஆடுமாடுகளை இரத்தத்தோடே உண்ணத் துவங்கினர். உடனே சவுலுக்கு ஒரு யோசனை பிறக்கிறது, “எல்லோரும் இந்தக் கல்லில் அடித்துச் சாப்பிடுங்கள்” என்றான்.

அப்பலிபீடம் அர்ப்பணிப்பினால், நன்றியறிதலால் கட்டப்படவில்லை; சூழ்நிலையின் காரணமாக நிர்ப்பந்தத்தினால் சவுல் பலிபீடத்தைக் கட்டினான். பலிபீடம் தேவபயத்தினால், நன்றியுணர்வினால் கட்டப்படவேண்டும். “எண்ணிடமும் என் மகனிடமும் மட்டுமே பட்டயம் இருந்த நிலையில், தேவன் வெற்றி தந்தாரே” என்ற நன்றியறிதலில் கட்டப்பட்டது அல்ல, “அங்கே சாப்பிடுவதை இந்தக் கல்லின்மேல் அடித்துச் சாப்பிடுங்கள்” என்ற பொருளில் கட்டப்பட்ட பலிபீடமே அது.

மார்க்கத்துக்கு அடுத்தவற்றைப் பற்றி சவுலுக்கு எப்போதுமே குழப்பம் இருந்தது. அவன் வேதவசனத்திலுள்ள அம்சங்களை ஒருபோதும் ஆழமாகப் பார்க்கவில்லை. இந்த நிலைமை ஒருவனுக்கு வந்துவிட்டால், அவன் மனதில் தோன்றுவதெல்லாம் அவனுக்கு ஆவிக்குரிய சத்தியமாகத் தோற்றமளிக்கும். அதுவே

அவனது மார்க்கமாக மாறிவிடும். வசனத்தின் வெளிப்பாடில்லாத, தேவனிடத்திலிருந்து புறப்படாத காரியங்களை, ஆவிக்குரிய முறைகளாகக் கருதிவிடுகிற அபாயம் நமக்கும் வரக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. நன்றாக ஜெபித்தும், ஆராதித்தும், வசனத்தை விட்டுவிடுவதற்குச் சாத்தியம் உண்டு.

இன்றைய சபைகளிலே நன்றாக ஆராதிக்கிறார்கள், நன்றாகப் பாடுகிறார்கள்; ஆனால், பல சபைகளில் வசனத்தில் வேருன்றாத நிலைமையே நிலவுகிறது. “வானமும், பூமியும் ஒழிந்துபோகும், என் வசனமோ ஒழிந்துபோவதில்லை” என்று இயேசு சொன்னார்.

பலவீனரைத் தாங்கிய தாவீதும், பலசாலிகளைத் தேடிய சவுலும்

“சவுல் இருந்த நாளெல்லாம் பெலிஸ்தரின் மேல் கடினமான யுத்தம் நடந்தது; சவுல் ஒரு பராக்கிரமசாலியையாகிலும் ஒரு பலசாலியையாகிலும் காணும்போது, அவர்கள் எல்லாரையும் தன்னிடமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுவான்.” (1சாமு. 14:52)

சவுல், எப்போதும் சிறந்தவர்களைத் தேடினான். தாவீதோ ஒடுக்கப்பட்டோரையும், கடன்பட்டோரையும் சேர்த்துக்கொண்டான். (1 சாமுவேல் 22:2)

தாவீது பலவீனமானப் பாத்திரங்களைத் தாங்கிய ஒரு மனிதன். சவுலோ பலசாலிகளை மட்டுமே ஏற்றுக்கொண்டான். இருவருக்குமுள்ள பெருத்த வேறுபாடு இது. தாவீது பலவீனரின் நலனிலே அக்கறை கொண்டான், சவுலுக்கோ, தனது பலத்தைப் பெருக்குவதிலேயே கவனம் இருந்தது.

நமக்கு பலசாலிகள், அறிவாளிகள், காரியசமர்த்தர்கள், நிச்சயமாகத் தேவைப்படுகிறார்கள்; ஆனால், “பலசாலிகளை மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளுவேன்” என்ற எண்ணம் தவறானது.

ஜெபம் : பிதாவே, சுயபெலத்தைச் சாராதபடி, உம்மீதுள்ள விசுவாசத்தைப் பற்றிக்கொள்ள உதவியருளும். தேவையற்ற வைராக்கியம் பாராட்டி, வெற்றியின் அளவைக் குறைத்துவிடாதிருக்க, தெளிவைத் தந்தருளும். வசனத்தைச் சாராத முறைகளுக்கு இடங்கொடாதபடி, யாவையும் சோதித்துப் பார்க்க கிருபைபுரியும். எங்களது பெலத்தைப் பெருக்குவதிலேயே நோக்கமாக இருந்து, பெலவீனரை ஏற்றுக்கொள்ளத் தவறிவிடாதபடிக் காத்தருளும். இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

“யோனத்தான் தன் ஆயுததாரியாகிய வாலிபனை நோக்கி: விருத்தசேதனம் இல்லாதவர்களுடைய அந்தத் தானையத்திற்குப் போவோம் வா; ஒருவேளை கர்த்தர் நமக்காக ஒரு காரியம் செய்வார்; அநேகம் பேரைக் கொண்டாகிலும், கொஞ்சம்பேரைக் கொண்டாகிலும் ரட்சிக்கக் கர்த்தருக்குத் தடையில்லை என்றான்.” “... எங்களிடத்தில் ஏறிவாருங்கள் என்று சொல்வார்களானால், ஏறிப்போவோம் கர்த்தர் அவர்களை நம்முடைய கையில் ஒப்புக்கொடுத்தார்; இது நமக்கு அடையாளம் என்றான்.” (1 சாமு. 14:6)

யோனத்தானை, தலைவனுக்கு அடையாளமாகவும், அவனது ஆயுததாரியை உதவியாளர்களுக்கு அடையாளமாகவும் எடுத்துக்கொள்வோம். தலைவனும் அவனோடு உள்ள மக்களும் ஒருமனப்பட்டு செயல்படுவதற்கு, யோனத்தான் கையாண்ட இரண்டு வழிமுறைகளை நாம் கற்றுக்கொள்வோமாக.

1. தனது விசுவாசத்தையும், தனது திட்டத்தையும் மனந்திறந்து பகிர்ந்துகொள்ளுதல்.
2. ஆபத்துள்ள நிலைகளிலும் துணிந்து முன் செல்லுதல்.

நீங்கள் பிறரை வழிநடத்துகிற ஒரு இடத்திலோ, குடும்பத்திலோ, சபையிலோ, வேறு எந்த அமைப்பிலோ வைக்கப்பட்டிருக்கலாம். யோனத்தானைப் போல உங்களோடு உள்ளோரிடம் தேவன் மீது உங்களுக்குள்ள விசுவாசத்தையும் உங்களது திட்டத்தையும் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டும். “நீ பேசாமல் என் பின்னே வா” என்ற ரீதியில் யோனத்தான் நடத்தவில்லை. யோனத்தான் தன்னையொரு மாதிரித் தலைவனாக முன்னிறுத்துகிறான். தனது விசுவாசம் தேவன் மீது இருக்கிறதேயொழிய வேறு எதன் மீதும் இல்லையெனக்

காண்பித்தான். மேலும், தனது திட்டங்களைத் தெளிவாக ஆயுததாரியிடம் மனந்திறந்து விளக்குகிறான். குடும்பம், சபை உள்ளிட்ட எந்த அமைப்பிலும் ஒருமனதைக் கொண்டுவர இதுவே முதல் வழி. கணவன் குடும்பத் தலைவனாக இருந்தாலும், மனைவியிடம் தனது திட்டங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டால், அக்குடும்பம் இசைந்து செயல்படும். ஒருமனப்பாட்டிற்குத் தடையிராது.

சபை மேய்ப்பர் சபையை வழிநடத்துகிறார். அவர் உட்கார்ந்து சபை மக்களோடு தனது திட்டங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டு ஜெபிக்கவேண்டும்.

“என் பின்னே வா” என அதிகாரத் தொனியில் யோனத்தான் கட்டளையிடவில்லை. பல வேளைகளில் குடும்பத்தலைவனிடம், “எங்கே போகிறோம்? என்ன செய்ய இருக்கிறோம்? போன்ற கேள்விகளுக்கு, “வாயை மூடிக்கொண்டு, அங்கு வந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொள்,” என்ற பதிலே கிடைக்கிறது. இத்தகைய பதில் ஒருபோதும் குடும்பத்திலே ஒருமனதைக் கொண்டுவராது.

எந்த அமைப்பிலும் தலைவன் தனது திட்டங்களை மனந்திறந்து பகிராத நிலையில், அவனை மக்கள் பின்பற்றினாலும், கட்டாயத்தினால் பின்பற்றுவார்களே தவிர, மனப்பூர்வமாகப் பின்பற்றமாட்டார்கள். அங்கு மறைக்கப்பட்ட திட்டமோ (hidden agenda), தனிப்பட்ட திட்டமோ (personal agenda) இருக்கக்கூடாது. அவற்றை வைத்துக்கொண்டு செயல்பட்டால், 2 பேராய் இருந்தாலும், 20 ஆயிரம் பேராய் இருந்தாலும், எண்ணிக்கை எதுவாயினும் ஒருமனப்பாட்டைக் கொண்டுவர இயலாது.

யோனத்தான் வயதில் இளையவன் ஆயினும், இந்த உண்மையை நன்றாக அறிந்தபடியால், தெளிவான சிந்தையுள்ளவனாய் இருந்தான். ஆகவேதான், தேவனும் பூமியை அசைத்தார் என எழுதப்பட்டுள்ளது. எங்கே ஒருமனம் உண்டோ அங்கே பயங்கரமான தேவகிரியைகள் நடந்துதான் தீரும்.

சில வேளைகளில் குடும்பம், சபை, குழு உள்ளிட்ட எந்த அமைப்பிலும், ஒருமனம் சிதறும்போது, தேவன் செயலற்றவர்போல ஆகிவிடுகிறார். ஒருமனதைக் காத்துக்கொள்வதிலே யோனத்தான் மிகவும் கவனமாயிருந்தான்.

தலைவன் துணிந்து சென்றால், தலையைத் தருவதற்கும் தயார்

“யோனத்தான் பெலிஸ்தரின் தாணையத்திற்குப் போகப் பார்த்த வழிகளின் நடுவே, இந்தப் பக்கம் ஒரு செங்குத்தான பாறையும், அந்தப் பக்கம் ஒரு செங்குத்தான பாறையும் இருந்தது. ஒன்றுக்குப் போசேஸ் என்று பேர், மற்றொன்றுக்குச் சேனே என்று பேர்”...

“யோனத்தான் தன் கைகளாலும் தன் கால்களாலும் தவழ்ந்து ஏறினான்; அவன் ஆயுததாரி அவன் பின்னாலே ஏறினான்; அப்பொழுது அவர்கள் யோனத்தானுக்கு முன்பாக மடிந்து விழுந்தார்கள்; அவன் ஆயுததாரியும் அவன் பின்னாலே வெட்டிக்கொண்டே போனான்.” (1சாமு. 14: 4,13)

செங்குத்தான பாறைகளில் அவர்கள் ஏறவேண்டும். யோனத்தான் தவழ்ந்து ஏறினான், ஆயுததாரி வாயில் பட்டயத்தை கவ்விக்கொண்டு ஏறியிருக்கவேண்டும். பட்டயத்துக்கு உறையிருந்திருக்குமானால் அந்த உறை தோலினால் செய்யப்பட்டதாய் இருந்திருக்கவேண்டும். தோலை வாயில் கவ்விக்கொண்டு ஏறுகையில் மூச்சு வாங்கும். தோலின் நாற்றம் குடலைப் புரட்டும், உமிழ்நீர் தோலின் மீது பட்டு, அது ஊறுமானால் இன்னும் அதிகம் நாற்றம் எடுக்கும். உறையில்லாத பட்டயமாய் இருந்திருக்குமானால், கொஞ்சம் கவனக்குறைவாய் அசைந்துவிட்டாலும், வாயையே வெட்டிவிடும். இவ்வளவு அபாயத்துக்கும் துணிந்து ஆயுததாரி சென்றதன் ரகசியம் என்ன?

யோனத்தான் மனத்திறந்து பகிர்ந்ததோடு நின்றுவிடாது, களத்தில் இறங்கி முன்சென்றான். ஆபத்துக்குத் துணிந்து தன்னை களத்தில் ஈடுபடுத்திக்கொள்கிற ஒரு தலைவனைப் பின்பற்ற எவரும் தயாராக இருப்பர்.

யோனத்தான் இருக்கிற இடத்திலேயே இருந்துகொண்டு, ஆயுததாரியை அனுப்பி வைத்திருக்கலாம் “போ, கர்த்தர் உன்னோடு இருக்கிறார்” என்று.

பல தலைவர்கள் ரிமோட் கண்ட்ரோல் (remote control) தலைவர்களாக உள்ளனர். வீட்டில் இருந்துகொண்டே, ஆபத்து

நிறைந்த களங்களிலே மக்களை இயக்க முற்படுகிறார்கள்.

“சுமப்பதற்கரிய பாரமான சுமைகளைக் கட்டி மனுஷர் தோள்களின் மேல் சுமத்துகிறார்கள்; தாங்களோ ஒரு விரலினாலும் அவைகளைத் தொடமாட்டார்கள்.” (மத்தேயு 23:4)

மக்கள் மீது கட்டளைகளைச் சுமத்திவிட்டு, தலைவன் அதைத் தொடாமலிருந்தால், அங்கே ஒருமனம் வராது. உயிருக்குத் துணிந்து மக்கள் பின்பற்றமாட்டார்கள்.

குடும்பத் தலைவன் துணிந்து இறங்கினால்தான், குடும்ப உறுப்பினர்களும் உயிருக்குத் துணிந்து உடன் வருவார்கள்.

தலைவன் சுயநம்பிக்கையை அல்ல, தேவன் மீது நம்பிக்கை வைத்து முன் செல்லவேண்டும்.

உண்மைத் தலைவனின் உளங்கவர் உதவியாளன்

“அப்பொழுது அவன் ஆயுததாரி அவனைப் பார்த்து: உம்முடைய இருதயத்தில் இருக்கிறபடியெல்லாம் செய்யும்; அப்படியே போம்; இதோ, உம்முடைய மனதுக்கு ஏற்றபடி நானும் உம்மோடேகூட வருகிறேன் என்றான்.” (1சாமு. 14:7)

“எஜமானனே இதோ வருகிறேன். நீர் தேவனிடத்திலிருந்து ஏவுதலைப் (inspiration) பெற்றபடியினால், உம் மனதில் இருக்கிறபடியெல்லாம் செய்ய நான் ஆயத்தம். உதவியாளனாக நீங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தால், இத்தகைய மனப்பான்மை உள்ளதா?

நீங்கள் யோனத்தானைப் போல தலைவன் பொறுப்பில் இருந்தாலும், ஆயுததாரியைப் போல உதவியாளன் அல்லது உறுப்பினர் இடத்தில் இருந்தாலும், கர்த்தர் கொஞ்சம் பேரைக் கொண்டாகிலும் அநேகம் பேரைக் கொண்டாகிலும் நிச்சயமாக ரட்சிப்பைக் கட்டளையிடுவார்.

ஜெபம் : பிதாவே, நீர் பிரிவினையுள்ள, பெரிய கூட்டத்தைப் பார்க்கிலும், ஒருமனப்பட்ட சிறு கூட்டத்தையே தேடுகிறீர். அத்தகைய கூட்டமாக நாங்கள் விளங்க உதவுவீராக; இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

ஆண்டவர் அருவருக்கிற அமலேக்கின் குணங்கள்

“பின்பு சாமுவேல் சவுலை நோக்கி: இஸ்ரவேலராகிய தம்முடைய ஜனங்கள் மேல் உம்மை ராஜாவாக அபிஷேகம் பண்ணுகிறதற்குக் கர்த்தர் என்னை அனுப்பினாரே; இப்போதும், கர்த்தருடைய வார்த்தைகளின் சத்தத்தைக் கேளும்.

சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறது என்னவென்றால், இஸ்ரவேலர் எகிப்திலிருந்து வந்தபோது, அமலேக்கு அவர்களுக்கு வழிமறித்த செய்கையை மனதிலே வைத்திருக்கிறேன்.” (1 சாமு. 15:1,2)

கர்த்தர் சவுலை ராஜாவாக அபிஷேகித்ததற்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நோக்கங்கள் உண்டு எனினும், முக்கியமான நோக்கத்தை கர்த்தர் இங்கே குறிப்பிடுகிறார். “அமலேக்கியரை அழித்துப்போடு.”

நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக அமலேக்கு செய்தவற்றை, ஆண்டவர் தன் மனதிலே வைத்திருப்பதாகச் சொன்னார். கானானுக்கு வந்து இஸ்ரவேலர் நிலைவரப்பட்டுவிட்டனர். ராஜ்யத்தை நிறுவி, ராஜாவையும் தேவன் அவர்களுக்குத் தந்துவிட்டார். ஆனாலும், தேவன் அமலேக்கியரின் செய்கைகளை மறக்கவில்லை.

“எகிப்திலிருந்து புறப்பட்டு வருகிற வழியிலே, அமலேக்கு தேவனுக்குப் பயப்படாமல் உனக்கு எதிராக வந்து.

நீ இளைத்து விடாய்த்திருக்கையில், பின்வருகிற உன் பாளையத்திலுள்ள பலவீனரையெல்லாம் வெட்டினான் என்பதை நினைத்திரு.

உன் தேவனாகிய கர்த்தர் நீ சுதந்தரித்துக்கொள்ள உனக்குக் கொடுக்கும் தேசத்தின் சுற்றுப்புறத்தாராகிய உன்னுடைய சத்துருக்களையெல்லாம், உன் தேவனாகிய கர்த்தர் விலக்கி, உன்னை இளைப்பாறப்பண்ணும்போது, நீ

அமலேக்கின் பேரை வானத்தின்கீழ் இராதபடிக்கு அழியப்பண்ணக்கடவாய்; இதை மறக்கவேண்டாம்.” (உபா. 25:17-19)

இந்த வசனங்களிலிருந்து ஆண்டவர் அருவருக்கிற குணங்கள், அமலேக்கியரிடம் இருந்ததைக் காணமுடியும்.

1. பிறரின் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியில் இடறல் உண்டாக்குதல்.
2. தேவ பயமின்மை
3. சோர்ந்துபோன நிலையிலிருப்போரைத் தாக்குவது.
4. பலவீனரைத் தாக்குவது.

இடறலாயிராதே, இளைத்திருப்போரை இடித்துப்போடாதே

எகிப்திலிருந்து கானானுக்குப் போவதுபோல, பாவ வாழ்விலிருந்து ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்குச் செல்கிற எவரின் பாதையிலும், இடறல் உண்டாக்குகிற எந்தச் செயலையும் தேவன் அருவருக்கிறார்.

“என்னிடத்தில் விசுவாசமாய் இருக்கிற இந்தச் சிறியரில் ஒருவனுக்கு இடறல் உண்டாக்குகிறவன் எவனோ, அவனுடைய கழுத்தில் எந்திரக்கல்லைக் கட்டி, சமுத்திரத்தின் ஆழத்திலே அவனை அமிழ்த்துகிறது அவனுக்கு நலமாய் இருக்கும்.” (மத்தேயு 18:6)

அதே கருத்தைத் தான் இயேசு வேறு வார்த்தைகளில் கூறினார். பிறரது ஆவிக்குரிய வாழ்வில், எவ்விதத்தில் நீங்கள் தடைக்கல்லாக மாறினாலும், தேவனின் அருவருப்புக்கு இலக்காவீர்கள். உங்களுடைய வாழ்வு முறை, நீங்கள் பிறருக்கு அளிக்கிற காரியங்கள் போன்றவை பிறருக்கு ஆவியிலே முன்னேற இடறலாக இருக்குமானால், கர்த்தர் கண்டிப்பாக இருப்பது மட்டுமல்ல, இதை மனதில் வைத்திருப்பார், மறக்கமாட்டார்.

இரண்டாவதாக, அமலேக்கு தேவனுக்கு பயப்படவில்லை

முன்றாவதாக, இளைத்திருக்கும்போது பிறரைத் தாக்குவது. ஆவிக்குரிய வாழ்வில் சோர்ந்து, தளர்ந்திருக்கும்போது தாக்கி, ஒன்றுமில்லாமல் ஆக்குவது. “தவித்த முயலை அடிப்பது” என்றொரு பழமொழி உண்டு. முயல் ஓட இயலாது, தவிக்கும்போது இலேசாக அடித்தாலும் இறந்துவிடும். பலரது வாழ்விலே இந்தத் தவறு நடக்க வாய்ப்பு உண்டு.

சத்துருவின் குணம் தொற்றாமல் பத்திரமாயிரு

நான்காவதாக, அமலேக்கு பெலவீனரை வெட்டிப்போட்டான். நான் அடிக்கடி கூறுகிற ஒரு கூற்று உண்டு. “சாத்தான் நமது பெலவீனமானப் பகுதியைத் (weak Point) தொடுகிறான், கர்த்தரோ நமது பெலமானப் பகுதியைத் (strong Point) தொடுகிறார்.

பெலவீனமானப் பகுதியைத் தொடுகிற சாத்தானின் குணம் அமலேக்குக்குத் தொற்றி, பரவிவிட்டது.

“அமலேக்கியரின் ராஜாவாகிய ஆகாகை உயிரோடே பிடித்தான்; ஜனங்கள் யாவரையும் பட்டயக்கருக்கினாலே சங்காரம் பண்ணினான்.”

“சவுலும் ஜனங்களும் ஆகாகையும், ஆடுமாடுகளில் முதல் தரமானவைகளையும், இரண்டாம் தரமானவைகளையும், ஆட்டுக்குட்டிகளையும், நலமான எல்லாவற்றையும் அழித்துப்போட மனதில்லாமல் தப்ப வைத்து, அற்பமானவைகளும், உதவாதவைகளுமாகிய சகல வஸ்துக்களையும் முற்றிலும் அழித்துப்போட்டான்.” (1சாமு. 15:8,9)

அமலேக்கு செய்த பாவத்தையே சவுலும் செய்தான்; ஆகாதவைகளையும், பலவீனமானவைகளையும் கொன்றுபோட்டான். சத்துருவை நாம் எதிர்த்துப் போராடும்போது, அவனுடைய துர்க்குணம் நம்மைத் தொற்றிவிடுவதற்கான அபாயம் உண்டு என அறியவேண்டும்.

சண்டைக்காரர்களை எதிர்த்து நின்றால், அவர்களைப் போலவே ஆகிவிடுவீர்கள். அந்த துர்க்குணம் நம்மைப் பிடித்துவிடும். தொற்றுநோயிலும் அது கொள்ளைநோய். ஒரு பெலவீனருக்கு உதவுவதற்கு முன்பாக, உங்களைத் திடப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். இல்லையெனில், அவரது ஆவிக்குரிய பெலவீனங்கள் உங்களைத் தாக்குவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு; சவுலுக்கு அதுதான் நேர்ந்தது.

ஒருவருடைய பெலவீனத்தை அறிந்து, அந்த அறிவை துரப்பிரயோகம் (exploit) பண்ண ஒருவன் முற்பட்டால், அவனுக்குள் அமலேக்கின் ஆவி இருக்கிறது. ஒருவருடைய பெலவீனம் நமக்குத் தெரிந்துவிட்டால், அதுவே துருப்புச் சீட்டு, “விஷயத்தை

அம்பலப்படுத்திவிடுவேன்” என மிரட்டுவோமானால் (emotional blackmail), அது அமலேக்கின் ஆவி, கர்த்தர் அதை அருவருக்கிறார். “உனது பேரை வானத்தின் கீழே இல்லாதபடிச் செய்துவிடுவேன்” என எச்சரிக்கிறார்.

என்னை நானே சோதித்துப் பார்க்கட்டும்

1. பிறருக்கு தடைக்கல்லாக இருக்கிறேனா?
2. அல்லது அவர்களது ஆவிக்குரிய வாழ்வைத் தூண்டிவிடுகிறேனா?

எரிகிற திரியை அணைப்பது எளிது; அதைத் தூண்டிவிடுவதோ கடினம். எரிகிற விளக்கை கொஞ்சம் இழுத்துவிட்டால் அணைந்துவிடும், பிறரின் காலை இடறுவது சுலபம். நம்மோடு தொடர்புகொள்வோர், அவர்களது ஆவிக்குரிய வாழ்வில் ஓர் அடியாவது முன்னேறட்டும்.

ஜெபம் : பிதாவே! உமது வசனத்தைத் தியானிக்கும்போதெல்லாம் எச்சரிக்கைக் குறிப்புகளைப் பெறுகிறோம்; இடறலாயிராதபடி காத்தருளும். தேவபயத்தைத் தாரும், நீர் பழிவாங்குகிற தேவனல்லவா? பிறரின் பெலவீனத்தை, துர்ப்பிரயோகம் செய்யாதபடி காத்தருளும். பெலவீனருக்கு உதவும்போது, அந்தப் பெலவீனம் எங்களைத் தொற்றிவிடாதபடி தடுத்தருளும் இயேசுவின் மூலமே ஆமென்.

ஆசை இச்சைக்கு, ஆவிக்குரிய வர்ணப்பூச்சு

“இப்படியிருக்க, நீர் கர்த்தருடைய சொல்லைக் கேளாமல், கொள்ளையின்மேல் பறந்து, கர்த்தருடைய பார்வைக்குப் பொல்லாப்பானதைச் செய்தது என்ன என்றான்.” (1 சாமு. 15:19)

சர்வசங்காரம் செய்யும்படி சவுலுக்குக் கட்டளையிடப்பட்டிருந்தும், தேவவார்த்தையை மீறி, அவரது பார்வைக்கு பொல்லாப்பானதை அவன் செய்ததன் காரணம் என்ன? “கொள்ளையின் மேல் பறந்ததால்”, எனக்கு அது வேண்டும், இது வேண்டும் என்ற பொருளாசை சவுலுக்குள் மறைந்திருந்தது. ஆனால், வெளியே கர்த்தருக்குப் பலியிடும்படி தப்பவைத்தோம் என்ற வர்ணம் (colour) கொடுக்கப்பட்டது. பொய்யான, மாய்மாலமான ஒரு நிறத்தை சவுல் பூசி மெழுகுகிறான். பல தேவபிள்ளைகளில் காணப்படுகிற நிலை இதுதான்.

நமது சுய இச்சைக்காக, சுய இலாபத்திற்காக ஒன்றைச் செய்துவிட்டு, அதற்கு ஆவிக்குரிய மூலாம் பூசுகிற நிலைமைகள் நமது வாழ்விலும் வர வாய்ப்பு உண்டு.

பிறர் மேல் பழிபோட்டு, பிரகாசம் குன்றாதே

“அப்பொழுது சவுல் சாமுவேலை நோக்கி: நான் கர்த்தருடைய கட்டளையையும் உம்முடைய வார்த்தைகளையும் மீறினதினாலே பாவஞ்செய்தேன்; நான் ஜனங்களுக்குப் பயந்து, அவர்கள் சொல்லைக் கேட்டேன்.” (1 சாமு. 15:24)

இதே சாக்குப்போக்கைத்தான் ஆரோனும் சொன்னான். “மக்களுக்குப் பயந்து கன்றுக்குட்டி விக்கிரகத்தைச் செய்தேன்”

மக்களுக்குப் பயந்ததினால், தேவ வார்த்தையின்படி செய்ய இயலவில்லையாம். தனது செய்கைக்கு இன்னொரு வர்ணத்தைப் பூச முற்படுகிறான் சவுல்.

பழியை இன்னொருவர் மீதோ, இன்னொரு கூட்டத்தின் மீதோ தூக்கிப் போடுவது எளிது. மக்கள் சொல்கிறார்கள், எல்லோரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள் என பொதுவாக (generalize) சொல்வது சுலபம். யார் பேசிக்கொள்கிறார்கள்? என்று கேட்டால், “எல்லாரும்தான்” என்பார்கள். அவர்களில் சிலரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுங்கள் எனக் கேட்டால், “இல்லை எல்லோரும் பேசிக்கொள்வதாக சிலர் என்னிடம் சொன்னார்கள்” என்பார்கள். அந்த “சிலரைக்” குறிப்பிட்டுக் கேட்டால், இரண்டு மூன்று பேர் என்பார்கள், அந்த இரண்டு மூன்று பேர் யாரென்று குறிப்பாகக் கேட்டால் அவர்களால் சொல்ல முடியாது.

இத்தகைய தன்மை மிக அபாயமானது. எச்சரிக்கை தேவை, இதைத்தான் வேதம் “பாவத்தின் வஞ்சனை” என அழைக்கிறது. பாவம் மிகவும் தந்திரமானது. எனக்குள்ளே இருக்கிற பொருளாசையை மறைக்க, நான் பிறர் மீது பழிபோட முடியும்.

உதட்டளவு பாவ அறிக்கை, உதவாது எச்சரிக்கை

“அதற்கு அவன்: நான் பாவஞ்செய்தேன்; இப்போது என் ஜனத்தின் மூப்பருக்கு முன்பாகவும், இஸ்ரவேலுக்கு முன்பாகவும், நீர் என்னைக் கனம்பண்ணி, நான் உம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தரைப் பணிந்துகொள்ளும்படிக்கு, என்னோடே கூடத் திரும்பிவாரும் என்றான்.” (1சாமு. 15:30)

சவுல் தன் தவறை அறிக்கையிடுவது போல காட்சியளித்தான். இருதயத்தின் ஆழத்திலோ, பாவ உணர்வே இல்லை. ஆனால், “செய்துவிட்டேன், மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்” என்பது யாருக்கும் பயனுள்ளதாய் இராது.

யாரிடம் மன்னிப்பு கேட்கிறோமோ, அவர் பெருந்தன்மையோடு நம்மை மன்னித்துவிடலாம்; ஆனால், அது நமக்கு நன்மையாய் இராது. வாழ்நாளெல்லாம் நமக்கு குற்ற உணர்வே உண்டாகும்.

ஒருவரிடம் மன்னிப்பு கேட்கிறீர்கள். ஒரு நாளைக்கு ஏழு தடவை தவறுசெய்து, ஏழு தடவை மன்னிப்புக் கேட்டாலும், மன்னிக்குமாறு கர்த்தர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையினாலே, தனது தலையிலே அடித்துக்கொண்டே, போனால் போகிறதென்று அந்த நபர் மன்னிப்பார். அவருக்கு ஆசீர்வாதம் கிடைத்துவிடும். ஆனால், நாம் இருதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து மன்னிப்பு கேட்காதபோது, அது அர்த்தமற்றதாய்ப் போய்விடும். காரணம், நாம் பாவம் செய்துவிட்டோம் என இன்னும் நாம் உணர்வதையவில்லை.

தேவனிடத்திலோ, குடும்பத்து உறுப்பினரிடமோ, சகோதர சகோதரிகளிடமோ எவரிடம் மன்னிப்பு கேட்பதாயினும், இது பொருந்தும்.

அந்தரங்க பாவத்தை அடிப்பதுபோல் உரைப்பவனே தீர்க்கதரிசி

“சவுல் மரணமடையும் நாள் மட்டும் சாமுவேல் அப்புறம் அவனைக் கண்டு பேசவில்லை; இஸ்ரவேலின்மேல் சவுலை ராஜாவாக்கினதற்காகக் கர்த்தர் மனஸ்தாபப்பட்டதினிமித்தம், சாமுவேல் சவுலுக்காகத் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தான்.” (1 சாமு. 15:35)

சவுலுக்குள்ளிருந்த ஆழமான பாவத்தை, சாமுவேல் தீர்க்கதரிசி தோண்டியெடுத்துக் காண்பிக்கிறான் (வசனம் 19). தீர்க்கதரிசி உள்ளுக்குள் மறைந்திருப்பதை, வெளிக்கொண்டுவந்து உணர்த்துவிக்கிறவன். இன்றைய தீர்க்கதரிசிகளுக்கும், வேதாகமக்கால தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் உள்ள பெரும் வேறுபாடு இது.

இன்றைய தீர்க்கதரிசனங்களுக்கும், தெளிவான தேவமனிதர்களின் தீர்க்கதரிசனங்களுக்குமுள்ள வேறுபாட்டைக் காணும்போதெல்லாம் நடுங்குகிறேன். இன்றைய தீர்க்கதரிசனங்களில் பலவற்றை நான் அரோசிக்கிறேன். காரணம், உள்ளாக மறைந்திருக்கிறவற்றை எடுத்து உணர்த்தி, நேர்வழிப்படுத்துகிறவைகளாக அவை இல்லை.

சவுல், உதட்டளவில் மன்னிப்புக் கேட்டு, அப்போதைக்கு சாமுவேலைப் பலியிட அழைத்துச் சென்றிருக்கலாம். ஆனால்,

பிறகு, சவுலுக்கு சாமுவேலின் தொடர்பே இல்லாமற்போயிற்று. துவக்க நாட்களில் சவுலுக்கு ஒரு தொல்லை நீங்கியது போல நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்திருக்கும். “எப்போது தவறு செய்தாலும், குட்டிக்குட்டி உணர்த்துவாரே. ஏழுநாள் காத்திரு எனக் கூறிவிட்டு, தாமதமாக வந்து, புத்தியீனமாய் செய்துவிட்டீர் என்பாரே. போருக்குப் போனவன் ஆடுமாடுகளைப் பிடித்துவந்தால், ஏனென்று கேட்டவர்தானே; இனி வந்து தொந்தரவு செய்யமாட்டார்.” என எண்ணியிருப்பான்.

ஆனால், சாமுவேலை சவுல் அடுத்தபடியாக, ஆவிகள் உலகத்திலிருந்துதான் சந்தித்தான். இக்கட்டான நிலைமைகள் உருவாகி, தேவ ஆலோசனை கிடைக்காத நேரத்தில்தான், சவுல் கதறினான், “ஐயோ சாமுவேல், நீர் இல்லாமல் போய்விட்டீரே. கர்த்தரும் என்னைக் கைவிட்டுவிட்டார்; நீர் இருந்திருந்தால் சரியான ஆலோசனை தந்திருப்பீரே.”

இப்போது உங்களைக் குட்டிக் கடிந்து, திருத்துகிறவர்களைக் கண்டால், உங்களுக்கு எரிச்சல் வரலாம். ஆனால், அந்த நபரின் தொடர்பு அற்றுப் போனாலோ, அவர் மரித்துப்போனாலோ, “ஐயோ, நான் நல்ல நண்பரை இழந்துபோனேனே” என்று நீங்கள் கதறுவீர்கள்.

“சிறேகிதன் அடிக்கும் அடிகள் உண்மையானவைகள்; சத்துரு இடும் முத்தங்களோ வஞ்சனையுள்ளவைகள்.” (நீதி. 27:6)

என்னை நேசிப்பதால்தான் என்னைக் கண்டிக்கிறார்கள் என்று நாம் உணர்ந்தால், அத்தகையோரின் நட்பை நாடுவோம். அவர்களது வார்த்தைகள் கடினமானவைகளாய், குத்துகிறவைகளாய் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அவர்களது சிறேகத்தை இழக்கக்கூடாது. இதை தீர்மானிப்பது கடினம்; ஆனால், பயனுள்ள தீர்மானம் அது.

ஜெபம் : பிதாவே, எங்களது மாமிசம் எங்களை மாய்மாலக்காரராக மாற்ற பலவற்றை பிறப்பிக்கிறது. எங்களது மாமிசம் பழியை பிறர்மீது சுமத்தும், எங்களது மாமிச சுபாவம் கண்டிக்கிற நபரை வெறுத்து ஒதுக்கும். நீரோ, ரோமர் 8:11 - ன்படி எங்களை உயிர்ப்பிப்பீர் என விசுவாசிக்கிறோம். ஆமென்.

“கர்த்தர் சாமுவேலை நோக்கி: இஸ்ரவேலின் மேல் ராஜாவாயிராதபடிக்கு, நான் புறக்கணித்துத் தள்ளின சவுலுக்காக நீ எந்தமட்டும் துக்கித்துக்கொண்டிருப்பாய்; நீ உன் கொம்பை தைலத்தால் நிரப்பிக்கொண்டு வா, பெத்லகேமியனாகிய ஈசாயினிடத்துக்கு உன்னை அனுப்புவேன்; அவன் குமாரரில் ஒருவனை நான் ராஜாவாகத் தெரிந்துகொண்டேன் என்றார்.” (1 சாமு. 16:1)

பல வேளைகளில், கடந்தகாலத் தோல்விகளையும், ஏமாற்றங்களையும் எண்ணி ஏங்கி, அதிலேயே உழன்றுகொண்டிருக்கிற அபாயம் எந்த மனிதனுக்கும் வருகிறது.

சாமுவேல் சவுலை உருவாக்கினான், உருவாக்கப்பட்டவன் புறக்கணிக்கப்பட்டுவிட்டான். ஆண்டவரால் பயன்படுத்தப்படுகிற ஆயத்த நிலையில் சவுல் இல்லை (availability). சாமுவேலுக்கு தனது முயற்சிகளெல்லாம் வீணாகிவிட்டதுபோல் தோன்றியது. தான் உருவாக்கின முதல் அரசனே முதற்கோணல் முற்றும் கோணல் என ஆகிவிட்டானே என்று எண்ணி அத்தகைய சிந்தனைகளிலேயே உழன்றுகொண்டிருந்தான். ஆகவே, ஆண்டவரின் அடுத்த முடிவு என்ன என்பதை அறிய ஆர்வமில்லாத நிலையில் சாமுவேல் தேக்கமடைந்தான். ஆண்டவர் இங்கேயே நின்றுவிட்டாரா?

“உம்மைப் பார்க்கிலும் உத்தமனாயிருக்கிற உம்முடைய தோழனுக்கு அதைக் கொடுத்தார்” (1 சாமு. 15:28) என்று சாமுவேலின் வாயைக் கொண்டே தேவன் உரைத்தாரே. அது அவனுக்கு மறந்தேவிட்டது. அடுத்து செய்யவேண்டியவற்றிற்காக முன்னோக்கி முன்னேறுவதற்கு மாறாக, பின்னோக்கி புலம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

தேவன் நம்மிடம் கேட்கலாம், “எதுவரைக்கும் இவ்வாறு நடந்ததை நினைத்து, நொந்துகொண்டிருப்பாய்? புறப்படு, முன்னேறிச் செல், ஏதாவது செய். நீ செய்யவேண்டியதை நான் உனக்குக் காண்பிக்க விரும்புகிறேன்.”

ஆசகேல் குத்தப்பட்டு, விழுந்து செத்துக்கிடந்த இடத்திலே வந்தவர்கள் எல்லோரும் தரித்து நின்றுவிட்டார்கள் (2 சாமு. 2:23). அவனைத் தூக்கி ஓரத்திலே வைத்திருக்கவேண்டும்.

கடந்தகாலத்தின் தோல்விகளையும், ஏமாற்றங்களையும், காயங்களையும் மறந்துவிடு. ஆனால், கடந்தகாலத்தின் வாக்குத்தத்தங்களை மறந்துவிடாதே. “சவுலைப் பார்க்கிலும் உத்தமமான தோழன் என்றீரே அவன் யார்?” எனக் கேட்க சாமுவேல் முற்படவில்லை, நீ முற்படு முன்னேறு.

பழைய அனுபவம் சாராதே, புதிய காரியம் செய்வாரே

“அவர்கள் வந்தபோது, அவன் எலியாபைப் பார்த்தவுடனே, கர்த்தரால் அபிவேகம்பண்ணப்படுபவன் இவன்தானாக்கும் என்றான்.

கர்த்தர் சாமுவேலை நோக்கி: நீ இவனுடைய முகத்தையும், இவனுடைய சரீர வளர்ச்சியையும் பார்க்கவேண்டாம்; நான் இவனைப் புறக்கணித்தேன்; மனுஷன் பார்க்கிறபடி நான் பாரேன்; மனுஷன் முகத்தைப் பார்ப்பான்; கர்த்தரோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார் என்றார்.” (1 சாமு. 16:6,7)

பல வேளைகளில் கடந்தகாலத் தோல்விகளை மறந்து, புதிய முடிவுகள் எடுக்கும்போது, பழைய அனுபவங்களையே முற்றிலும் சார்ந்துவிடுகிற அபாயம் வந்துவிட வாய்ப்பு உண்டு.

இஸ்ரவேலர் அனைவரும் அவன் தோளுக்குக் கீழே இருக்கிற அளவுக்கு உயரமான உடலமைப்புடைய சவுலை, தேவ நடத்துதலின்படி அரசனாகத் தேர்வு செய்த அனுபவம் ஏற்கனவே சாமுவேலுக்கு உண்டு. அதையே சார்ந்துகொண்ட சாமுவேல், எலியாபின் சரீர வளர்ச்சியைக் கண்டு, இவன்தானாக்கும் என தீர்மானித்தான்.

நாம் பழைய அனுபவங்களையே எப்போதும் சார்ந்து வாழ்கிற தன்மையுடையவர்கள் என்று நமக்கு அடிக்கோடு போட்டு

உணர்த்துவதற்காக, கர்த்தர் “ஈசாயின் குமாரரில் ஒருவன்” என்றாரே தவிர, எந்தக் குமாரன் என்று கூறவில்லை. “உனது தெரிந்துகொள்ளலுக்கும், எனது தெரிந்துகொள்ளலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பார்” என கர்த்தர் காட்டுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பைக் கட்டளையிட்டார்.

தீர்மானங்கள் மேற்கொள்ளும்போது, நமது பழைய அனுபவங்கள் நமக்கு உதவிசெய்ய வருவது போலத் தோன்றும். ஆனால், அவை பல வேளைகளில் இடையூறுகளையே விளைவிக்கும். தேவன் புதிய காரியங்களின் பிறப்பிடமாகவும், இருப்பிடமாகவும் செயல்படுகிறவர். ஈசாயின் குமாரர்கள், ஒவ்வொருவனாக சாமுவேலுக்கு முன் கடந்துவந்தபோது, “இவனல்ல, இவனல்ல” என கர்த்தர் உரைத்ததற்கான காரணம் இதுவே. “வாட்டச் சாட்டமான இவர்களையே தேவன் தெரிந்துகொள்ளவில்லை, வயது குறைந்த இளையவனையா தெரிந்துகொள்ளப் போகிறார்? என சாமுவேல் கருதவில்லை. “அவன் வரும்வரை நான் உண்ணாமல் காத்திருப்பேன்” என சாமுவேல் கூறினான். இங்கே பழைய அனுபவங்களைச் சாருதல் தோற்கும்போது, புதுமைகளின் தேவனாகியக் கர்த்தரை முழுமையாக சாமுவேல் சார்ந்து நின்றான்.

முதலில் ஓரடி, அதற்குக் கீழ்ப்படி, பிறகு பல படி

“... பெந்லகேமியனாகிய ஈசாயினிடத்துக்கு உன்னை அனுப்புவேன்; அவன் குமாரரில் ஒருவனை நான் ராஜாவாகத் தெரிந்துகொண்டேன் என்றார்.” (1 சாமு. 16:1)

தேவன் ஒருபோதும் எதையும் முழுவதுமாக வெளிப்படுத்திவிடமாட்டார். அவர் தகவல்களின் ஒரு பகுதியை மட்டுமே அளித்து, தனது மக்களைச் சோதித்துப் பார்ப்பார். “பீஹாருக்குப் போ” அவ்வளவுதான்; அங்கு போய் என்ன செய்யவேண்டும் என்று முதலிலேயே கூறமாட்டார். “நான் எங்கு குடியிருக்கவேண்டும்” என முதலிலேயே தேவனிடத்தில் விவரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால், நாம் செயல்படமாட்டோம். “ஈசாயின் குமாரன் ஒருவன்” அவ்வளவுதான்; “அவன் தாவீது” என ஏன் தேவன் கூறவில்லை?

தேவனிடத்திலிருந்து நூறு சதவீத வழிநடத்துதல்களை ஒரே நேரத்தில் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. எவ்வளவு வெளிப்படுத்தினாரோ, அவ்வளவுக்கும் முதலில் கீழ்ப்படியவேண்டும், அதன்பின்புதான் அடுத்தக் கட்ட நடத்துதலை அருளுவார்.

“அப்பொழுது கர்த்தர்: நீ எழுந்து நேர்த்தெருவு என்னப்பட்ட தெருவுக்குப் போய், யூதாவின் வீட்டிலே தர்சு பட்டணத்தானாகிய சவுல் என்னும் பேருள்ள ஒருவனைத் தேடு; அவன் இப்பொழுது ஜெபம்பண்ணுகிறான்; அன்னியா என்னும் பேருள்ள ஒரு மனுஷன் தன்னிடத்தில் வரவும், தான் பார்வையடையும்படி தன்மேல் கை வைக்கவும் தரிசனங்கண்டான் என்றார்.” (அப். 9:11,12)

ஆண்டவர் முழுவதையும் வெளிப்படுத்த இயலாதா? இயலும் ஆனால், செய்யமாட்டார். முதற்கட்ட வெளிப்படுத்துவாக்குக் கீழ்ப்படியாமல், அடுத்தகட்ட வெளிப்படுத்தல் வருவதில்லை. சாமுவேல் முதற்கட்ட நடத்துதலுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, பெதலகேமுக்குப் போனான். தேவனின் முதற்கட்ட வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்துவிட்டு, அடுத்தக்கட்டம் என்னவென கேட்கவேண்டும்.

“காரிருளில் என் நேச தீபமே நடத்துமே

வேறொளியில்லை வீடும் தூரமே நடத்துமே

நீர்தாங்கின் தூரக் காட்சி ஆசியேன்

ஓரடி மட்டும் என் முன் காட்டுமே.”

“எனக்கு முன் அடுத்த அடி மட்டும் காண்பியும், அது எனக்குப் போதும். எனக்கு ஆயுள் முழுதும் உள்ளதைக் காண்பியும், நான் சாகிறவரையுள்ளவற்றைத் தெரிவியும். நான் சாகும்போது எவரெல்லாம் உடன் இருப்பார்கள் என வெளிப்படுத்தும்,” என்று அல்ல.

தேவன் தனது முழு திட்டத்தையும் எவருக்கும் ஒரே நேரத்தில் வெளிப்படுத்துவதில்லை, புரிந்துகொள்ளுங்கள். அடுத்தக்கட்ட வெளிப்படுத்தல், நாம் கீழ்ப்படிவதையே சார்ந்துள்ளது. அப்போதுதான் வாசல்கள் திறக்கும். இவ்வாறு தேவன் தனது ஏகாதிபத்தியத்தை (Sovereignty) நிரூபிக்கிறார்.

நம்மை நமது வீட்டார் துணிக்கடைக்கு அனுப்பினால், எந்த நிறத்தில், எந்த ரகத்தில், எந்த விலையில்... என கேள்விகளை அடுக்குவோம். நமது கேள்விகளுக்கு பதில் கூறின பிறகும், அத்தகைய துணி கிடைக்காவிட்டால் என்ன செய்வது? என்று வினா தொடுப்போம். இவ்வாறு “அதி விவரமானவர்களாக” இருக்கக்கூடாது. அதுவும் கர்த்தரிடத்தில், மிஞ்சின விவரம் உடையோராய் நடந்துகொள்ளக்கூடாது. கர்த்தருக்குத் தெரியாதது நமக்குத் தெரிந்ததுபோல நடக்கக்கூடாது.

திருமணத்துக்கு அடுத்தவற்றில் தேவ நடத்துதலை நாடும்போது, மூக்கின் நீளம், கண்களின் அமைப்பு, உயரம், சம்பள விவரம் என மிஞ்சின விவரங்களை கர்த்தரிடம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கக்கூடாது. நாம் தேவ நடத்துதலை உறுதிப்படுத்தக்கொள்வதற்காக, பல்வேறு விவரங்களை அவரிடம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். **கர்த்தரே, நாம் ஏற்கனவே பெற்ற வெளிப்படுத்தல்களுக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறார்.**

விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலும், ஒட்டிப்பிறந்த இரட்டையர்கள்

விசுவாசமும், கீழ்ப்படிதலும் ஒட்டிப்பிறந்த இரட்டையர்களைப் போன்றவை. சீனாவிலே சியாமிய இரட்டையர்கள் இருந்தார்கள்; அவர்கள் ஒட்டிப்பிறந்தவர்கள். ஒருவனின் இருதயம் இன்னொருவனுக்குள் இருந்தது. அறுவை சிகிச்சை செய்து அவர்களைப் பிரிக்க இயலாததால், ஒட்டியே இருந்தது. ஒட்டியே வளர்த்தனர். சர்க்கஸ் (circus) -ல் நீண்டகாலம் பணிபுரிந்தார்கள். நீராடுவதற்கு ஒன்றாகத்தான் போகவேண்டும்; இன்று எனக்கு உடல்நலமில்லை, நான் குளிக்கமாட்டேன் என்று கூறமுடியாது. எனக்கு ஏதாவது சாப்பிடத் தோன்றுகிறது என ஒருவன் புறப்பட்டால், இன்னொருவனும் போய்த்தான் தீரவேண்டும். ஒருவன் இறந்து, அவன் இறந்துவிட்டதை இன்னொருவனுக்கு அறிவித்து, சில நிமிடங்கள் கழிந்தபிறகு, இன்னொருவனும் இறந்துபோனான். அவர்கள் விநோதமானவர்களாக இருந்தனர். விசுவாசமும், கீழ்ப்படிதலும் அவ்வாறே உள்ளன, அவ்வாறே இணைந்து செயல்படுகின்றன.

பலர் விசுவாசத்தில் குன்றியிருப்பதற்குக் காரணம், கீழ்ப்படியாமை; பலர் கீழ்ப்படியாததற்குக் காரணம், விசுவாசமின்மை.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! நாங்கள் கடந்தகாலத் தோல்விகளிலேயே உழன்றுவிடாதபடி எங்களைக் காத்தருளும். தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும்போது, பழைய அனுபவங்களைப் பற்றிக்கொள்ளாமல், உமது புதிய காரியங்களுக்கு இடங்கொடுக்க அருள்புரியும். ஏற்கனவே கிடைத்த நடத்துதலுக்கு கீழ்ப்படிந்துவிட்டு, அடுத்தக்கட்ட நடத்துதலை உம்மிடம் நாட உதவியருளும்; இயேசுவின் மூலமே ஆமென்.

ஆட்டுத்தொழுவத்திலிருந்து, ஆளும் அரண்மனை நோக்க்...

அபிஷேகம், ஒரு மனிதனுக்குள் எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதை தாவீதில் காண இயலும். வனாந்தரத்திலிருந்தவனை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து அபிஷேகம் பண்ணின பிறகு, மறுபடியும் வனாந்தரத்திற்குப் போனான். அங்கிருந்து அரண்மனைக்குப் போனான். திரும்பவும் வனாந்தரத்திற்கு, அங்கிருந்து யுத்தகளத்திற்கு...

கர்த்தர் நம்மை அபிஷேகிக்கும்போது, நாம் ஒரு அடியிலிருந்து இன்னொரு அடிக்கு நடத்தப்படுகிறோம். ஒரு படியிலிருந்து இன்னொரு படிக்கு, ஒரு நிலையிலிருந்து இன்னொரு நிலைக்கு, ஒரு கட்டத்திலிருந்து இன்னொரு கட்டத்திற்கு.

அபிஷேகத்திற்குப் பின்பும், மாற்றமில்லை அலுவலில்

“அப்பொழுது சவுல்: ஈசாயினிடத்தில் ஆட்களை அனுப்பி, ஆட்டுமந்தையில் இருக்கிற உன் குமாரனாகிய தாவீதை என்னிடத்தில் அனுப்பு என்று சொல்லச் சொன்னான்.” (1 சாமு. 16:19)

நம்மீது ஒரு பிரத்தியேக அபிஷேகம் இறங்கும்போது, நமது குடும்பத்தார் அதை கவனியாமலும், அதற்குரிய மரியாதையைத் தராமலும் போகலாம். தாவீதின் அலுவலில் (profession) எந்த உடனடி மாற்றமும் நிகழவில்லை.

அவன் தன் தகப்பனால் அனுப்பப்பட்டு, போர்க்களத்திலிருந்த தனது சகோதரர்களை காணச் சென்றபோது, அவன் அபிஷேகிக்கப்பட்டதை கண்ணாரக் கண்ட அவர்கள், அவனை அதட்டினார்களே தவிர, அங்கீகரிக்கவில்லை. (1 சாமு. 17:28)

இந்த சத்தியத்தைப் புரிந்துகொண்டால், உங்களுக்குக் குழப்பம் வர வாய்ப்பில்லை. நம்மீதுள்ள அபிஷேகத்தை, நமது உடன் ஊழியர்கள், உடன் விசுவாசிகள் அறிந்திருந்தாலும், நம்மை உடனே அங்கீகரிக்கவேண்டும் என எதிர்பார்க்கக் கூடாது. தாவீது முன்பு போலவே ஆடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஆவிக்குரிய ரீதியாக எங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்? எந்நிலையில் உள்ளேன்? கர்த்தர் என்னோடு இருக்கிறாரா? என்பதுதான் முக்கியம். எனக்கு வாய்ப்புகள் தரப்படவில்லையே, எனக்கு அருளப்பட்ட கிருபைகள் வீணாகப்போகிறதே என்ற எண்ணங்கள் எழலாம்.

தாவீதின் சகோதரர்கள் மட்டுமல்ல, அவனது தந்தையும் அவன் எத்தகைய அபிஷேகத்தை உடையவனாக உள்ளான் என அடையாளங் கண்டுகொள்ளவில்லை. தாவீது எடுபிடி வேலைகளை செய்வதற்குத்தான் வைக்கப்பட்டிருந்தான்.

அற்பமானதிலும் உத்தமம், அறியாதோரால் உயர்வு தரும்

“அப்பொழுது அந்த வேலைக்காரரில் ஒருவன் பிரதியுத்தரமாக: இதோ பெத்லேகேமியனாகிய ஈசாயின் குமாரன் ஒருவனைக் கண்டிருக்கிறேன்; அவன் வாசிப்பதில் தேறினவன், அவன் பராக்கிரமசாலி, யுத்தவீரன், காரியசமர்த்தன், சவுந்தரியமுள்ளவன்; கர்த்தர் அவனோடே கூட இருக்கிறார் என்றான்.” (1சாமு. 16:18)

ஆரம்பத்தில் அருகிலிருப்போர், அறிமுகமானவர்கள் நமது அபிஷேகத்தை அடையாளங் காணத் தவறினாலும், அறியாதோர், தொலைவிலுள்ளோர் யாராவது தேவன் நம்மோடே இருப்பதைக் கண்டுகொள்வார்கள். உன் கைக்கு நேரிடுகிறதை செய்து, அவ்வேலையிலே உண்மையாயிருந்தால், ஒரு அந்நியன் நமது அபிஷேகத்தை அடையாளங் கண்டுகொள்வான்.

தாவீதை ராஜாவின் வேலைக்காரன், யுத்தவீரன் என்றான். அவனுக்கு அது எவ்வாறு தெரியும்? நமது வேலை பெரிய வேலையாக இல்லாமல் இருக்கலாம், ஆடு மேய்க்கிற வேலைக்கும் அபிஷேகத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்? அந்த வேலையிலே

அபிஷேகத்தைக் காண்பிக்கமுடியுமா? ஆடுகள் மீது கையை வைத்து தீர்க்கதரிசனமா கூறமுடியும்? ஆனால், அவன் அபிஷேகிக்கப்பட்ட பின்பும், அந்த அற்பமான வேலையைத் தொடர்ந்து செய்தான். அந்த வேலையைக் கண்டு ராஜாவின் வேலைக்காரன் தன்னைப் பற்றி ராஜாவிடம் கூறுவான் என தாவீது எதிர்பார்த்திருக்க இயலாது. ராஜாவின் வேலைக்காரன், “நான் கண்டிருக்கிறேன்” என்று கூறினான். அறிமுகமானவனல்ல, உறவினனல்ல, அயலகத்தானல்ல, அறியாத ஒருவன் தாவீது ஆடுமேய்க்கிறதை தற்செயலாகக் கண்டான். அவன் ஆடு மேய்க்கிற விதத்தைக் கவனித்து, காரியசமர்த்தன், வாசிப்பதிலே தேறினவன் என்றெல்லாம் புரிந்துகொண்டான்.

நாம் செய்வது பெரிய வேலையா? சிறிய வேலையா? என்பது காரியமல்ல, நாம் அந்த வேலையை அபிஷேகத்தோடு செய்கிறோமா? என்பதைத்தான் மக்கள் காணவேண்டும்.

சிறுவர் ஊழியம் செய்கிறவர்கள் எண்ணலாம், “ராஜாக்களுக்கு முன்பாக நிற்பாய் என கர்த்தர் என்னைப் பற்றிக் கூறி அபிஷேகித்தார். எனக்கோ 3 வயது, 5 வயது சிறு பிள்ளைகளை கவனிக்கிற பொறுப்பைத் தந்திருக்கிறார்கள். இந்த பொறுப்பிலே அபிஷேகத்தை எவ்வாறு காண்பிக்க இயலும்? ஆனால், தேவன் என்னோடே கூட இருக்கிறார் என்பதை நான் என்ன செய்தாலும் மக்கள் காணவேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம்.

நமக்கு மேலே தலைமைப் பொறுப்பில் இருக்கிறவர் முன்னிலையில் ஒருவிதமாக வேலை செய்வோம். அவர் இல்லாதபோது, வேறுவிதமாக வேலை செய்வோம். நமக்கு முன்னே இருப்பவர் யாரென்பதைப் பொறுத்து, நமது வேலைசெய்யும் தன்மை மாறுபடுகிறது; ஆனால், தாவீது அவ்வாறு அல்ல, யார் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், யார் கண்டாலும் காணாவிட்டாலும், ஒரே மாதிரி வேலையைத்தான் செய்தான். காண்பவன் ராஜாவின் வேலைக்காரன் என்று தாவீதுக்குத் தெரிந்திருக்காது.

அரசனுக்கு அசுத்த ஆவியால் பிரச்சனை; முழு இஸ்ரவேலிலும் அரசனுக்கு உதவி செய்ய தாவீதால் மட்டுமே இயலும்; அவன் ஆட்டுமந்தைக்குள்ளே கிடந்தாலும், ஏற்ற நேரத்திலே அரண்மனைக்குக் கொண்டுவரப்படுகிறான்.

யாரும் நம்மை அங்கீகரிக்காவிடினும் பரவாயில்லை, நமக்குத் தரப்பட்ட வேலையிலே, உண்மையாக, உத்தமமாக இருப்போம், அது ஏற்ற சமயத்திலே நமக்கு உதவும்.

தெரிந்த திறமை, தெரியாதனக் கற்க வழி திறக்கும்

“அப்படியே, தாவீது சவுலிடத்தில் வந்து, அவனுக்கு முன்பாக நின்றான்; அவன் இவனை மிகவும் சிநேகித்தான்; அவன் இவனுக்கு ஆயுததாரியானான்.” (1 சாமு. 16:21)

தாவீது அரண்மனைக்குள் நுழைவதற்குக் காரணமாக இருந்தது எது? “சுரமண்டலம்” என்ற இசைக்கருவியை வாசிப்பதில் தாவீதுக்கு இருந்த திறமை. நமக்குள் ஏற்கனவே இருக்கிற திறமையை வைத்து கர்த்தர் ஒரு வாசலைத் திறக்கிறார். இந்த ஒரு திறமைதான் எனக்கு இருக்கிறது என்று எண்ணக்கூடாது. இந்தத் திறமை, நமக்குத் தெரியாதவற்றை நாம் கற்றுக்கொள்வதற்கு நமக்கு ஒரு மேடை (platform) அமைத்துத் தருகிறது.

ஒருவனுக்கு எல்லாவற்றையும் வகுப்பறையில் வைத்து கற்றுக்கொடுக்க இயலாது. மனிதன் பார்த்துப் பார்த்து கற்றுக்கொள்ளவேண்டியவை ஏராளம் உண்டு. தாவீது நாளைக்கு அரசனாகப் போகிறவன். அவன் நிர்வாகத்தையும், ஆட்சிமுறைமைகளையும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; அதற்கேற்ற இடம் அரண்மனை. ஆகவே ஆண்டவர் அவனை அங்கே கொண்டுபோகிறார். அரசன் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறை, பழகவேண்டிய முறை, கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கவேண்டிய முறை, மந்திரிகளோடும் மற்றும் தளபதிகளோடும் எவ்வாறு அரசின் அணுகுமுறை இருக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் அங்கே தாவீதுக்கு கர்த்தர் பயிற்சி கொடுத்தார். அவனை அரசனோடு, ஆயுததாரியாக அரண்மனையிலே கொண்டு வந்து வைத்தார்.

ஜெபம் : பிதாவே, பல வேளைகளில் எங்களது சொந்த மக்களால் நாங்கள் அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை. பரிசுத்தவான்களும் துவக்கத்தில் அத்தகையப் பாதையிலே நடத்தப்பட்டனர் என உணர உதவிசெய்யும். நீர் தந்திருக்கிற திறமைகளையும், வேலைகளையும், அற்பமாக எண்ணாதவாறு காத்தருளும். அவற்றிலே உத்தமமாக நடந்து உயர்த்தப்பட கிருபையருளும். இயேசுவின் மூலமே ஆமென்.

தன்நபர் வழிபாடு வீட்டிடு, தீரள்கூட்டம் மீது நீ பாரப்படு

“அப்பொழுது ராஜா: அந்தப் பிள்ளையாண்டான் யாருடைய மகன் என்று விசாரி என்றான்.

தாவீது பெலிஸ்தனைக் கொன்று திரும்புகையில், அப்னேர் அவனை சவுலுக்கு முன்பாக அழைத்துக்கொண்டுபோய்விட்டான்; பெலிஸ்தனுடைய தலை அவன் கையில் இருந்தது.

அப்பொழுது சவுல்: வாலிபனே, நீ யாருடைய மகன் என்று அவனைக் கேட்டதற்கு, தாவீது: நான் பெத்லேகேம் ஊரானாயிருக்கிற உம்முடைய அடியானாகிய ஈசாயின் மகன் என்றான்.” (1 சாமு. 17:56-58)

இதற்கு முந்தின 16 -ம் அதிகாரத்திலே, தாவீது சுரமண்டலம் இசைத்து, சவுலுக்கு பிசாசுத் தொல்லை வரும்போதெல்லாம் அவனுக்கு விடுதலையைக் கொண்டுவருவதற்காக, அவன் கூடவே அரண்மனையிலே இருந்தான். தாவீது சவுலின் ஆயுததாரியாகவும் பணிபுரிந்தான் என காண்கிறோம். அவ்வாறு இருந்தும், தாவீதின் மீது சவுல் பெரிதாகக் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆனால், இப்போது தாவீது கோலியாத்தை வென்றுவரும்போதுதான், சவுல் கேட்கிறான், “இவன் யாருடைய மகன்.”

எப்போது நீங்கள் பேர்பெற்றவர்களாவீர்கள்? ஒரு தனிமனிதனுக்கு மட்டும் பயன்படும்போது நீங்கள் பேர் பெறமுடியாது. ஒரு திரள் கூட்டத்திற்குப் பயன்படும்போதுதான் நீங்கள் அடையாளங் காணப்படுவீர்கள்.

தாவீது இதுவரை சவுலுக்கு மட்டுமே உதவி செய்யக்கூடிய நிலையில் இருந்தான். பிசாசு துரத்துதல், ஆயுதங்களைச் சுமத்தல்

ஆகிய இரண்டு விதங்களில் ஒரு தனி நபருக்கு உபயோகமாய் இருந்ததைத் தவிர, வேறு பெரிய உபயோகத்தில் அவன் இருந்ததில்லை. ஆனால், தாவீது முழு மக்கள் திரளுக்கும் இரசிப்பைக் கொண்டுவருகிற ஒரு செயலைப் புரிந்தபோதுதான் பிரபலமாகிறான், இவன் இப்படிப்பட்டவனா? என்ற வியப்பு அவனைப் பற்றி எழுகிறது.

ஒரு தனிப்பட்ட நபருக்கு மட்டும் உபயோகப்படுவது, ஊழியஞ் செய்வது தேவதிட்டமல்ல. உங்களைக் கொண்டு ஒரு திரள்கூட்டத்தையே தேவன் சந்திக்க விரும்புகிறார் என்பதை நீங்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

சிலர் என்னிடம் வந்து கூறுவார்கள், “அண்ணன், நீங்கள் எங்கு போனாலும் உங்கள் பையைத் தூக்க என்னை வைத்துக்கொள்ளுங்கள். வாகனம் ஓட்ட என்னை வைத்துக்கொள்ளுங்கள், உங்களோடு நான் பயணம் செய்யட்டும்.” இத்தகைய வாஞ்சையுள்ளோரை நான் ஊக்கப்படுத்துவதில்லை. “எனக்கு பெலன் இருக்கும்வரை, என் பையைச் சுமக்க நான் யாரையும் வைக்கப்போவதில்லை” என்பேன். அவர்கள் அவ்வாறு கூறுவதற்கு அவர்களுக்கு என் மீதுள்ள அன்பு மட்டும் காரணமல்ல, அவர்கள் அவ்வளவுதான் செய்ய விரும்புகிறார்கள் என்பதே காரணம்.

ஒரு தனி மனிதனுக்காக நான் ஊழியம் செய்கிறேன் என்பது சரியல்ல, அது தனிநபர் வழிபாடு (hero worship). ஒரு தலைவனோடு நிற்க வாஞ்சிப்பது நல்லதுதான். ஆனால், அத்தலைவனுக்கு மட்டுமே ஊழியஞ் செய்வேன் என்பது எந்நிலையிலும் கூடாது. எனது ஊழியம் பெரிய அளவில் உபயோகப்படவேண்டும், பிறருக்குக் கிடைக்கவேண்டும், ஒரு பெருங்கூட்டத்திற்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்ற நோக்கம் அவசியம். துவக்கத்திலே ஒரு வேளை ஒரு தனிப்பட்ட நபருக்கு மட்டும் என்ற நிலையில் நமது ஊழியம் இருப்பதில் தவறில்லை; ஆனால், அதுவே நிரந்தரம் என்றால் நீங்கள் எண்ணப்படாமல் போய்விடக்கூடும். தாவீதை சவுலே அடையாளங் கண்டுகொள்ளவில்லை, பிறகுதான் கேட்டான் “யாருடைய மகன் இவன் என்று.”

மோசே படிப்பித்த முக்கிய பாடம்

“கர்த்தர் மேகத்தில் இறங்கி, அவனோடே பேசி, அவன் மேலிருந்த ஆவியை மூப்பராகிய அந்த எழுபது பேர் மேலும் வைத்தார்; அந்த ஆவி அவர்கள் மேல் வந்து தங்கின மாத்திரத்தில் தீர்க்கதரிசனஞ் சொன்னார்கள்; சொல்லி பின்பு ஓய்ந்தார்கள்.

அப்பொழுது இரண்டுபேர் பாளையத்தில் இருந்துவிட்டார்கள்; ஒருவன் பேர் எஸ்தாத், மற்றவன் பேர் மேதாத்; அவர்களும் பேர்வழியில் எழுதப்பட்டிருந்தும், கூடாரத்துக்குப் போகப் புறப்படாதிருந்தார்கள்; அவர்கள் மேலும் ஆவி வந்து தங்கினதினால், பாளையத்தில் தீர்க்கதரிசனஞ் சொன்னார்கள்.

ஒரு பிள்ளையாண்டான் ஓடிவந்து, எஸ்தாதும், மேதாதும் பாளையத்தில் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறார்கள் என்று மோசேக்கு அறிவித்தான்.

உடனே மோசேயினிடத்திலுள்ள வாலிபரில் ஒருவனும் அவனுடைய ஊழியக்காரனும் நூனின் குமாரனுமாகிய யோசுவா பிரதியுத்தரமாக: என் ஆண்டவனாகிய மோசேயே, அவர்களை தடைபண்ணும் என்றான்.

அதற்கு மோசே: நீ எனக்காக வைராக்கியம் காண்பிக்கிறாயோ? கர்த்தருடைய ஜனங்கள் எல்லாரும் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லத்தக்கதாக, கர்த்தர் தம்முடைய ஆவியை, அவர்கள் மேல் இறங்கப்பண்ணினால் நலமாயிருக்குமே என்றான்.” (எண். 11:25-29)

மோசேயின் மேலிருந்த ஆவியை கர்த்தர் எழுபது பேர் மேலே இறங்கச்செய்தபோது, இரண்டு பேர் வரவில்லை. அவர்கள் இருந்த இடத்திலேயே தீர்க்கதரிசனஞ் சொன்னார்கள். அவர்களை நிறுத்தும்படி யோசுவா மோசேயைக் கேட்டுக்கொண்டான்.

மோசே முக்கியமானதொரு பாடத்தைக் கற்பித்தான் : “நீ எனக்காக வைராக்கியம் காண்பிக்கிறாயா? என்னை மட்டும் மனதில் வைத்து நீ செயல்படுவாயானால், நீ எனக்கு தேவையில்லை. யோசுவா நீ நல்லதோர் உதவியாளன்தான். ஆனால், உனது கண்கள் ஒரு தனி நபரை நாயகனாக (hero) காணுமானால், அது அபாயகரமானது; அது கேடு விளைவிக்கக்கூடியது. நமது வாழ்விலும் பல வேளைகளில், இத்தகைய நிலை வருவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு.

சிலர் கூறுவார்கள், “அண்ணனது (எனது) முகத்தைப் பார்த்துதான் ஊழியத்தில் இருக்கிறேன்.” அத்தகையோர், சரியானவர்கள் அல்ல, அவர்கள் ஊழியத்தில் நிலைத்திருப்பது கடினம்.

“கர்த்தருக்காகச் செய்கிறேன். அண்ணன் (நான்) கூடச் செய்வது ஆனந்தம். இந்த மக்களை எப்படியாவது தேவனிடம் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதற்காக செய்கிறேன். இம்மக்கள் கெட்டுப்போகக்கூடாது இவர்களுக்காக நிற்கிறேன்” என்ற மனப்பான்மை சரியான தாக்கத்தை எல்லாவற்றிலும் உண்டாக்கும், கர்த்தர் இதில் மிக குறிப்பாக உள்ளார்.

மக்கள் மீது தாவீதுக்கு இருந்த பாரம் வெளிப்பட்டபோதுதான், அவன் சவுலால் அங்கீகரிக்கப்பட்டான். உங்களது தலைவன் உங்களை அங்கீகரிக்கவேண்டுமானால், மக்கள் மீது உங்களுக்கு இருக்கிற பாரத்தை காண்பியுங்கள், இது முக்கிய பாடம்.

ஜெபம் : ஆண்டவரே, மக்கள் மீது பாரம் இருக்கிறதினாலே, அதே பாரமுள்ள ஒரு தலைவனோடு இணைந்துள்ளேன் என்ற சரியான தரிசனத்தோடு, நேராக என்னை வழி நடத்தும்.

ஆட்டைத் தொட சம்மதியேன், சத்துரு நாட்டைத் தொட சகித்திடேன்

“தாவீது சவுலைப் பார்த்து: உம்முடைய அடியான் என் தகப்பனுடைய ஆடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருக்கிறபோது, ஒருவிசை ஒரு சிங்கமும், ஒருவிசை ஒரு கரடியும் வந்து மந்தையிலிருக்கிற ஒரு ஆட்டைப் பிடித்துக்கொண்டது.

நான் அதைத் தொடர்ந்துபோய், அதை அடித்து, அதை அதின் வாய்க்குத் தப்பிவித்தேன் அது என்மேல் பாய்ந்தபோது நான் அதின் தாடியைப் பிடித்து அதை அடித்துக் கொன்றுபோட்டேன்.

அந்தச் சிங்கத்தையும், அந்தக் கரடியையும் உம்முடைய அடியானாகிய நான் கொன்றேன்; விருத்தசேதனமில்லாத இந்த பெலிஸ்தனும், அவைகளில் ஒன்றைப்போலிருப்பான்; அவன் ஜீவனுள்ள தேவனுடைய சேனைகளை நிந்தித்தானே என்றான்.” (1 சாமு. 17:34-36)

தாவீது ஓர் ஆட்டைக்கூட இழக்கத் தயாராக இல்லை என்ற பொருளில்தான் இவற்றைக் கூறினான். “ஒரு தடவைக்

கூட சத்துருவுக்கு இடங்கொடுக்கமாட்டேன், ஒரு தடவை இடங்கொடுத்தால், சத்துரு மறுபடியும் வருவான். ஒரு ஆட்டைப் பிடிக்க அனுமதித்துவிட்டால் மற்ற ஆடுகளையும் பிடிப்பதற்காக சத்துரு வருவான். தேவனுடைய சுதந்தரத்தின் மீது சத்துருவின் எந்தத் தாக்குதலையும் நான் அனுமதிக்கமாட்டேன். அதற்காக என் உயிரையும் பணயம் வைப்பேன்” என்ற வைராக்கியமே பெலிஸ்தனை எதிர்க்க தாவீதைத் தூண்டியது.

இத்தகைய தாவீதைக் கொண்டுதான் ஒரு மகத்தான வெற்றியை கர்த்தர் இஸ்ரவேலுக்கு கட்டளையிட்டார். சாதாரணமாக எண்ணப்பட்ட அவனை தேவன் பயன்படுத்தினார். தேவன் இத்தகைய வைராக்கியத்தை நமக்கும் தந்தருளட்டும்.

அந்தரங்கத்திலே கண்காணிப்பதற்கு யாரும் இல்லாத இடத்திலே தாவீது சத்துருவுக்கு இடங்கொடுக்கமாட்டேன் என்பதில் உறுதியாயிருந்தான். ஆடுகளை அவன் மேய்த்த இடத்திலே யாரும் இல்லை. ஆடுகளில் ஒன்று பிடிக்கப்பட்டால் யாரும் கணக்குக் கேட்கப்போவதில்லை. வெளியரங்கத்தில் (public) மட்டுமல்ல, அந்தரங்கத்திலும் (private) சத்துரு தொடுவதை நான் அனுமதிக்கமாட்டேன் என்ற வைராக்கியத்தை நாம் பெற்றுக்கொள்வோமாக.

ஜெபம் : ஆண்டவரே, ஓர் ஆடுதானே, என சிறிய காரியங்களிலே சத்துருவின் தொடுதலுக்கு சம்மதித்துவிடாதபடி, கவனமாயிருக்க உதவுவீராக.

சிங்கம் போன்ற தைரியம், சபை அங்கம் எங்கும் பரவிரும்

“இஸ்ரவேல் புத்திரர் பெலிஸ்தரை மூர்க்கமாய்த் துரத்தின பிற்பாடு, திரும்பி வந்து, அவர்களுடைய பாளையங்களைக் கொள்ளையிட்டார்கள்.” (1 சாமு. 17:53)

தாவீது வந்து எழும்பும்வரை, இஸ்ரவேலர் யாவரும் அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டிருந்தனர். இதுவரை 40 ஆண்டுகள் பெலிஸ்தருக்குப் பயந்து ஆடிப்போயிருந்தனர். ஆனால், இப்போதோ ஒரே ஒரு மனிதனுடைய தைரியம், அனைவருக்குள்ளும் பாய்ந்தோடுகிறது மட்டுமல்ல, அவர்கள் எழும்பி, ஆர்ப்பரித்து, மூர்க்கமாய் பெலிஸ்தரைத் துரத்தும்படி அவர்களை உசுப்பிவிட்டது.

ஒரு கோழை, எல்லோரையும் பயப்படச் செய்வான். ஒரு தைரியசாலி அனைவரையும் துணியச் செய்வான். ஆகவேதான் ஆண்டவர் கூறினார், “பயமும்” திகிலும் உள்ளவன் எவனோ, அவன் போர்க்களத்தை விட்டு ஓடிப்போகக்கடவன் (நியா. 7:3) என்று. ஏனென்றால், கோழைகள் பிறரையும் அஞ்சப்பண்ணுவர்.

உங்கள் விசுவாசமும் பிறர் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்தும். உங்கள் அவிசுவாசமும் பிறரைப் பாதிக்கும்; நீங்கள் எவ்வாறு பிறர் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்தப்போகிறீர்கள்? அஞ்சாமை, விசுவாசம் இவற்றின் மூலமாகவா அல்லது கோழைத்தனம், விசுவாசமின்மை போன்றவற்றினாலா?

உங்கள் விசுவாசமும், தைரியமும் உங்களது சகாக்களைத் தூண்டியெழுப்பிவிடுமானால், நீங்கள் பாக்கியவான்களாய் இருப்பீர்கள்.

ஜெபம் : பிதாவே! நாங்கள் விசுவாசித்தாலும், பயந்தாலும், பிறர் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்திவிடுவோமே! பிறர் பொருட்டாவது எங்களுக்கு தைரியத்தைக் கட்டளையிடும். ஆமென்.

பொறாமை ஆவியின் பொல்லாதத் தன்மைகள்

பொறாமை ஒருவனுக்கு வந்துவிட்டால், அவனை எவ்வாறு அலைக்கழிக்கும்? என்னென்ன பாடுபடுத்தும்? பொறாமை ஒருவனுக்குள் எவ்வாறு உருவாகிறது? எத்தகைய சூழ்நிலை பொறாமைக்கு வித்திடுகிறது? ஒருவனின் பொறாமைக்கு இலக்கான இன்னொருவனின் நிலை என்ன? போன்ற வினாக்களுக்கு 1 சாமுவேல் 18,19 ஆகிய அதிகாரங்களிலிருந்து விடைகளைக் காணமுடியும்.

தவறாகப் புரிந்து, பொறாமையில் எரிந்து வேகுதல்

“அந்நாள் முதற்கொண்டு சவுல் தாவீதைக் காய்மகாரமாய்ப் பார்த்தான்.”

(1 சாமு. 18:9)

“ஒருவன் ஆயிரம் பேரைத் துரத்துவான். இருவர் பத்தாயிரம் பேரைத் துரத்துவார்கள்” என்ற வேதவாக்கின் அடிப்படையில்தான் ஒரு பாடலைப் பாடி பெண்கள் நடனம் ஆடினர். சவுல் தனிப்பட்ட விதத்தில் 1000 பேரைக் கொன்றான், இப்போது தாவீதும் சவுலோடு கரம் கோர்த்து அவர்கள் இருவரானதால் பத்தாயிரம் பேரைக் கொன்றார்கள் என்ற கருப்பொருளில்தான் அவர்கள் பாடல் அமைந்திருந்தது.

ஆனால், சவுல் அந்தப் பாடல் வரிகளைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டான். எனக்கு ஆயிரம் கொடுத்தனர், தாவீதுக்கோ பத்தாயிரம் கொடுத்துவிட்டனர் என பொருள் கற்பித்துக்கொண்டான். பொறாமையும், காய்மகாரமும் இங்கேதான் முளைக்கின்றன.

தவறாகப் புரிந்துகொள்ளுதலில்தான் அவை பிறக்கின்றன. எந்த மனிதன், திறந்த மனதோடு கூடிய கோணத்தில் காரியங்களைக் காண்கிறானோ, அவன் பொறாமைப்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவு. எவன் காரியங்களைத் தவறான கண்ணோட்டத்தில் எடுத்துக்கொள்கிறானோ அவனுக்குள் பொறாமை நுழைந்துவிடுகிறது.

“பொல்லாதவர்களைக் குறித்து எரிச்சலடையாதே; நியாயக்கேடு செய்கிறவர்கள் மேல் பொறாமை கொள்ளாதே” கர்த்தரை நோக்கி அமர்ந்து. அவருக்குக் காத்திரு; காரியசித்தியுள்ளவன் மேலும், தீவினைகளைச் செய்கிற மனுஷன் மேலும் எரிச்சலடையாதே. (சங். 37:1,7)

ஒருவன் வெற்றிபெறும்போது, அவன்மீது நான் பொறாமை கொள்ள வாய்ப்பு உண்டு. ஒரு மனிதன் பொல்லாத செயலைப் புரியும்போதும் அவன் மீது எரிச்சல் கொண்டு பொறாமைப்பட இடமுண்டு. இச்சங்கீதம் பொறாமை மற்றும் எரிச்சலை உருவாக்கக்கூடிய இருவித சூழ்நிலைகள் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.

1. காரியசித்தியுள்ளவன் இவன்; எதை எடுத்தாலும், வெற்றிபெறுகிறானே! அப்படி இவனுக்குள் என்னதான் இருக்கிறது? என்று அவன் மீது பொறாமையம், எரிச்சலும் கிளம்பலாம்.

2. அநியாயமான செய்கைகளையும், பொல்லாத செயல்களையும் செய்து தன்னை உயர்த்தியும், உறுதிப்படுத்தியும் கொண்டவன். இவன் மீது பொறாமை வர வாய்ப்பு உண்டு. ஏனெனில், இவ்வளவு அக்கிரமம் செய்தும், இவனுக்கு ஒரு தீங்கும் வரவில்லையே என்ற எண்ணம் நம் மனதில் எரியும்.

காரணமின்றி காய்மகாரம்

இங்கே தாவீதின் மீது எந்தத் தவறுமில்லை. அவன் தன்னை மக்கள் புகழவேண்டும் என விரும்பவில்லை. மக்கள் அவனைப் புகழ்ந்து பாடினதால் அவன் தலைக்கனம் கொள்ளவுமில்லை; இருந்தும் சவுல் தாவீதை எரிச்சலோடு பார்க்கிறான். நாம் பிறருக்கு தீமை செய்யாவிட்டாலும், அவர்கள் அர்த்தமின்றி நம்மீது பொறாமை கொள்ளலாம்.

பாராட்டு பாதகமாகலாம்

ஒருவரைப் பாராட்டும்போதும், புகழும்போதும் எச்சரிக்கையோடு செய்யவேண்டும். அவர்களது செயல்கள் நம்மை கவர்ந்திருக்கலாம், அதற்காக கவனமின்றி புகழ்ந்துவிட்டால், நம்மால் புகழப்படுகிறவருக்கு வேதனை உண்டாகுவதற்கு வழிவகுக்க முடியும்.

நம்மால் புகழப்படுவோர் நமது புகழ்ச்சியின் காரணமாக, தாக்கப்படுகிற நிலையை சாத்தான் உருவாக்கலாம். ஆகவே இயேசு கூறினார், “எல்லா மனுஷரும் உங்களைக் குறித்துப் புகழ்ச்சியாய்ப் பேசும்போது உங்களுக்கு ஐயோ (லூக். 6:26)”; புகழ்ச்சியோடு வேறு ஏதாவது சேர்ந்து வந்துவிடும். கேட்கிற யாராவது ஏதாவது பிரச்சினையை உருவாக்கிவிடலாம்.

தாவீது எந்த உள்நோக்கமும் இல்லாமல், போர்க்களத்திலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான். அவ்வளவுதான், வெற்றியுடன் மகிழ்ச்சியும், கொண்டாட்டமும் கைகோர்த்து வருவது இயல்புதான். ஆனால், சில வேளைகளில் வெற்றியுடன் வேதனையும் இணைந்து வருவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு.

“வெற்றிபெற்றுவிட்டேன்” என்று மமதை வந்துவிடாதபடி, நம்மைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டும். கொஞ்சம் தலையை உயர்த்தினால், திடீரென “அடி” விழும். சவுல் உயிரோடிருந்த வரைக்கும், தாவீதின் இந்த வெற்றி அவனுக்கு வேதனையைத்தான் தந்துகொண்டிருந்தது. இதுவே ஒருவனின் பொறாமைக்கு இலக்கான மற்றொருவனின் நிலை.

பொறாமை, பொல்லாங்களின் பூரணத் தோழமை

“மறுநாளிலே தேவனால் விடப்பட்ட பொல்லாத ஆவி சவுலின் மேல் இறங்கிற்று; அவன் வீட்டிற்குள்ளே தீர்க்கதரிசனம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தாவீது தினந்தோறும் செய்கிறபடி, தன் கையினால் சுரமண்டலத்தை வாசித்துக்கொண்டிருந்தான்; சவுலின் கையிலே ஈட்டியிருந்தது.” (1 சாமு. 18:10)

தீர்க்கதரிசனம் உரைப்போர் யாவரும் பரிசுத்த ஆவியால்தான் பேசுகிறார்கள் என்று நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது என்பதற்கு சவுல் சரியான எடுத்துக்காட்டு. பிற பாவங்கள் பிசாசுக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத்தான் வாசலைத் திறந்துவிடுகின்றன. ஆனால், பொறாமையோ, பூரணமாக உடனே பிசாசுக்கு வாசலைத் திறந்து விடுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். இது கிறிஸ்தவ வாழ்வில் ஒரு பெரும் அபாயம்.

எரிச்சலின் ஆவியும், பொறாமையும் ஒருவனுக்குள் செயல்படுத்துகிற ஆறு காரியங்களாவன:

1. தனக்கு ஆதரவாக இருப்போரையும் அழிக்க எண்ணுதல்.
2. தனக்கு உதவி செய்கிறவர்களையும் அவமானப்படுத்துதல்.
3. சத்துரு உட்புக சதி செய்தல்.
4. ஆணையிட்டுத் தீர்மானித்ததிலும், நிலையற்றுத் தடுமாறுதல்.
5. தன்னலத்திற்காக, தன்னுடையவர்களையும் பலியிடுதல்.
6. ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதம் மழைபோல ஊற்றப்பட்டாலும், பலனற்றுப் போதல்.

அபிமானிகளையும் அவனமானப்படுத்தும்

“அவனைத் தன்னை விட்டு அப்புறப்படுத்தி, அவனை ஆயிரம் பேருக்கு அதிபதியாக வைத்தான்; அப்படியே அவன் ஜனத்திற்கு முன்பாகப் போக்கும் வரத்துமாயிருந்தான்.” (1 சாமு. 18:13)

யுத்தமனுஷரின் மேல் அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தவனை (வசனம் 5), பதவி இறக்கம் செய்து (de-promotion) வெறும் 1000 பேருக்கு அதிகாரியாக மாற்றல் செய்கிறான் சவுல். தனக்கு ஆதரவாகவும், உதவியாகவும் இருந்த தாவீதை, பகிரங்கமாக சிறுமைப்படுத்தி, அவமானப்படுத்த அஞ்சவில்லை சவுல். பொறாமை இவ்வாறு செய்யத் தயங்காது.

சத்துரு உட்புக சதி உபாயம் செய்திரும்.

“என் கை அல்ல, பெலிஸ்தரின் கையே அவன் மேல் விழட்டும் என்று சவுல் நினைத்துக்கொண்டு...” (1 சாமு. 18:17)

எந்த பெலிஸ்தரை எதிர்த்து சவுல் போராடிக்கொண்டிருந்தானோ, அந்தப் பெலிஸ்தரே வந்து தாவீதை அழித்துப்போட்டதும் என சவுல் எண்ணி, அதற்கேற்றாற்போல, திட்டம் தீட்டினான், சதி செய்தான். பொறாமை, சத்துரு உட்புக இடங்கொடுக்கும். அது எதைப் பற்றியும் அக்கறை கொள்ளாது. பொறாமை ஒருவனை இத்தகைய மோசமான நிலைக்கு கொண்டுபோகிறது. ஒருவனுக்குள் பொறாமை எழுந்தால், எங்குவேண்டுமானாலும் அவனை இழுத்துச் செல்லும், எதையும் செய்யும். அதற்கு வரைமுறைகள் கிடையாது. நண்பனை அழிக்க எதிரிக்கு இடங்கொடுக்கிற அளவு மோசம் செய்யும்.

தீர்மானித்தபின் தடுமாறும், ஆணையிட்டபின் ஆட்டம் காணும்

“சவுல் யோனத்தானுடைய சொல்லைக் கேட்டு, அவன் கொலை செய்யப்படுவதில்லை என்று கர்த்தருடைய ஜீவனைக் கொண்டு ஆணையிட்டான்.” (1 சாமு. 19:6)

சவுல் யோனத்தானுடைய அறிவுரைக்குச் செவிசாய்ப்பது போலத் தோன்றியது; ஆனால், அதன்படி நடக்கவில்லை. பொறாமையும், எரிச்சலும் உடையவன் ஆலோசனைகளுக்கு “ஆமாம்” போடுவான், தேவன் பேரிலே ஆணையிட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஆனால், அத்தீர்மானத்தில் நிலைத்திருக்கமாட்டான். அவன் தனது முடிவுகளில் நிலையற்றவனாக இருப்பான், உறுதியாக நிற்க இயலாது போய்விடுகிறான்.

தொடர்ந்து இருமுறை சவுல் தாவீதை ஈட்டியினால் குத்திக் கொல்ல முயன்றான், தாவீது ஓடிப்போகவேண்டிய நிலை உருவாகிற்று. கர்த்தருடைய நாமத்தினாலே அர்ப்பணித்திருந்தாலும், நிலை நிற்கமுடியாமல், பொறாமையுள்ளவன் தள்ளாடுவான்.

ஒருவேளை, நாம் எடுக்கிற தீர்மானங்களில் நிலையற்றவர்களாய் இருப்போமாகில், எரிச்சலின் ஆவியும், பொறாமையின் ஆவியும் நம்மை அலைக்கழித்துக்கொண்டிருப்பதாகவே அர்த்தம்.

தன்னலத்திற்காக, தன்னுடையவர்களையும் பலியிடத் தயங்காது

“அப்போது சவுல்: நீ இப்படி என்னை ஏய்த்து, என் பகைஞனைத் தப்பவிட்டு அனுப்பினது என்ன என்று மீகாளிடத்தில் கேட்டான். மீகாள் சவுலை நோக்கி: என்னைப் போகவிடு, நான் உன்னை ஏன் கொல்லவேண்டும் என்று அவர் என்னிடத்தில் சொன்னார் என்றாள்.”
(1 சாமு. 19:17)

சவுல் தனது சொந்த மகள் மீகாள் விதவையானாலும் பரவாயில்லை, தாவீதைக் கொல்லவேண்டும் என்றே துடித்தான். முந்தின அதிகாரத்திலும் (வசனம் 21) அவ்வாறே செயல்பட்டதைக் காண்கிறோம். தனது மகள் தாவீதை நேசித்ததை அறிந்து அவனுக்கு அவளைத் திருமணம் செய்துவைத்தான் சவுல். அத்தகைய அன்புக் கணவனைக் கொல்ல தனது மகளே உதவவேண்டும் என எதிர்பார்த்தான்.

தன்னுடையவர்கள், தனக்கு நெருங்கினவர்கள் என்ற உணர்வையே பொறாமையின் ஆவியும், எரிச்சலின் ஆவியும் அகற்றிவிடும். தன்னலம் மட்டும் அதற்குப் பெரிதாகத் தோன்றும்.

பொறாமையுள்ளவன் தனது அதிகாரம், தனது சுகபோகம், தனது செல்வாக்கு, இவற்றில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தி, அதற்காக எவரையும் பலியிடத் துணிவான்.

தன்னலத்திற்காக எவரையும் இழக்கத் தயார் என்ற எண்ண ஓட்டம் நமக்குள் அமையுமானால் எச்சரிக்கையடையவேண்டும். கிறிஸ்தவ வாழ்வு, நான் எனக்காக வாழுகிற வாழ்வல்ல, எனது நலம் என்று என்னைச் சுற்றியே நான் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தால், அது கிறிஸ்தவம் அல்லவே அல்ல. சுயம் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

ஒருவேளை, வேறுபட்ட கோணங்களில் நமது வாழ்வில் இத்தகைய எண்ணங்கள் எழலாம். கனிகளைக் காணும்போது, அவற்றின் வேர் எது? என்று நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! எனக்குள்ளே இத்தகைய காரியங்கள் நுழையாதவாறு காத்தருளும். என் மகிழ்ச்சி, எனது நலம் இவையே பெரிதென வாழ்கிறேனா? மிஷனரியாக ஊழியஞ் செய்ய வந்தவர்கள் யாவரும் தங்கள் அர்ப்பணிப்பில் தேறிவிட்டனர் என நான் கூறமாட்டேன். தன்னலத்துடனும் ஊழியஞ் செய்ய இயலும். சுயத்தை வெல்ல கர்த்தர் கிருபையருளட்டும்.

பலத்த மழையென ஆவியைப் பொழியினும், பலனற்றுப் போகுமே

“அப்பொழுது ராமாவுக்கருத்த நாயோதிற்குப் போனான்; அவன் மேலும் தேவனுடைய ஆவி இறங்கினதினால், அவன் ராமாவுக்கருத்த நாயோதிலே சேருமட்டும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லிக்கொண்டே நடந்து வந்து.”
(1 சாமு. 19:23)

மறுபடியும் தேவ ஆவியானவர் சவுல் மீது இறங்கினார். ஆனால், அது விழலுக்கு இறைத்த நீராயிற்று. எவ்வளவுதான் தீர்க்கதரிசனம் கூறிக்கொண்டே நடக்கிற அளவுக்கு அபிஷேகம் சவுல் மீது இறங்கினாலும், எவ்வளவுதான் இரவு பகல் முழுதும் விழுந்துகிடக்கிற அளவு வல்லமைத் தொட்டாலும், சவுலுக்குள் இருந்த பொறாமையும் எரிச்சலுமுள்ள ஆவி அவற்றை கடலிலே பெய்த மழையைப்போல வீணடித்துவிட்டது. அவனது சுபாவத்திலே, அவனது நடவடிக்கையிலே எந்த மாறுதலும் உண்டாகவில்லை. காரணம், உள்ளிருந்த பொறாமை எல்லாவற்றையும் உறிஞ்சிவிட்டது.

சில சிறுபிள்ளைகள் நன்றாக உணவு உட்கொண்டும் அதற்கேற்ற உடல்வளர்ச்சியும், பெலனும் அடைவதில்லை. காரணம், வயிற்றுக்குள் உள்ள பூச்சிகள் பிள்ளைகள் எவ்வளவு உணவு உட்கொண்டாலும், அவ்வளவு சத்தையும் உறிஞ்சி எடுத்துவிடும்.

அதுபோலவே, பொறாமை நமது வாழ்வில் அருளப்படுகிற

எல்லா ஆவிக்குரிய ஈவுகளையும் உறிஞ்சிவிட்டு, நம்மை வளராதபடிச் செய்துவிடுகிறது. சிலருக்கு வயிற்றுப் பூச்சிகள் மூக்கு வழியாக வெளியே வருகிற வரைக்கும் தெரியாது. நாம் அவ்வாறு இருக்கக்கூடாது. நமது வாழ்வில் பொறாமை எனும் ஆவிக்குரிய பூச்சி இருக்கிறதா என பரிசோதனை செய்துபார்ப்போம்.

பலவேளைகளில், நாம் ஏராளமான ஆவிக்குரிய ஈவுகளை பெருமழையைப் போல பெறுகிறோம்; ஆனால், எரிச்சலின் ஆவி, பொறாமையின் ஆவி நமக்குள்ளிருந்தால், பலனற்ற நிலத்தைப் போலாகிவிடுவோம்.

ஜெபம் : தேவனே! பரத்திலிருந்து இவ்வளவு ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்று, அவற்றை நாங்கள் வீணாக்கிவிடாபடி காத்தருளும். சின்னப் பூச்சிகள் போன்ற தன்மைகளைக் கூட அகற்றியருளும். எடுத்த தீர்மானங்களில் தடுமாறிக்கொண்டிருக்கிறேனா? தன்னலத்திற்காக என்னைச் சார்ந்தோரையும் கூட பலியிடத் தயாராகிவிட்டேனா? சத்துருவுக்கு வாசலைத் திறந்துவிடுகிறேனா? எங்களை ஆராய்ந்து, எங்களது ஆவிக்குரிய படத்தைக் காண எங்களுக்கு உதவும். உமக்குப் பிரியமில்லாத யாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு வெளிவர எங்களுக்குக் கிருபையருளும், ஆமென்.

பாதுகாப்பற்ற உணர்வு வருகையில் பயந்தோடுவது யாஈர்டம்?

யோனத்தானின் நட்பு சிறப்புக்குரியது மட்டுமல்ல, வியப்புக்குரியதும் கூட. அந்த நட்பு, ஆவிக்குரிய கண்ணோட்டம் உடையது. உரிமைகளையும் விட்டுக்கொடுப்பதற்கு ஆயத்தமுள்ளது. குழ்நிலைகளைக் கடந்து மேலெழும்பி நிற்கிற நட்பு, தன்னலம் கருதாத நட்பு, பிறரில் தேவநோக்கத்தைக் கண்டு அவர்களைத் தாங்குகிற தன்மையுள்ளது. பிற ஆவிக்குரியவர்கள் மென்மையாக அவமதித்துப் பேசப்பட்டாலும், அதிக வேதனையில் துடிக்கும் நட்பு.

தாவீதின் நட்போ, பழிக்குப் பழி வாங்க எண்ணாதது. தேவபயமுள்ள நட்பையே அண்டிக்கொள்வேன் என்ற தன்மையுள்ளது.

உரிமைகளையும் உதறத்துணிந்த உன்னத சிந்தை

“மேலும் நான் உயிரோடிருக்கையில், நான் சாகாதபடிக்கு, நீர் கர்த்தரின் நிமித்தமாய் எனக்குத் தயை செய்யவேண்டியதும் அல்லாமல், கர்த்தர் தாவீதின் சத்துருக்களாகிய ஒவ்வொருவரையும் பூமியின் மேல் இராதபடிக்கு, வேர் அறுக்கும்போதும், நீர் என்றைக்கும் உமது தயவை என் வீட்டை விட்டு அகற்றிவிடாமலும் இருக்கவேண்டும் என்றான்...” (1 சாமு. 20:14,15)

“... ஈசாயின் மகன் பூமியின் மேல் உயிரோடிருக்கும் நாள்வரையும், நியானாலும், உன் ராஜ்யபாரமானாலும் நிலைப்படுவதில்லை; இப்போதே அவனை அழைப்பித்து, என்னிடத்தில் கொண்டுவா, அவன் சாகவேண்டும் என்றான்.” (1 சாமு. 20:31)

தாவீதை தேவன் அரசனாக்குவதற்காக ஆயத்தம் செய்கிறார்

என்ற புரிந்துகொள்ளல் யோனத்தானுக்கு வந்தபோதும், தனக்கு வரவேண்டிய இடம் அவனுக்குக் கிடைக்கப்போகிறதே என்ற நிலையிலும், தேவனுடைய திட்டத்துக்கும், சித்தத்துக்கும் பூரணமாக ஒப்புக்கொடுத்தான். இளவரசனாகிய தன்னிடத்தில், தயை வேண்டி நிற்கிற தாவீதினிடத்தில், இவனும் தயவுக்காக விண்ணப்பிக்கிறான்.

ஆவிக்குரியவர்களாகிய நாம், நமக்கு வரவேண்டிய இடத்திலே இன்னொருவர் வைக்கப்படப்போகிறார் என்பதை அறிந்துகொண்டால், நமக்குள்ளே பீறிட்டுக் கிளம்புகிற உணர்வலைகள் எத்தகையதாக இருக்கும்? எனக்குச் சேரவேண்டிய பதவியை, எனக்கு வரவேண்டிய அதிகாரத்தை, எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய பொறுப்பை அல்லது உரிமையை இன்னொருவருக்கு அளிக்கப்போகின்றனர் என்று தெரியவரும்போது, நாம் எவ்வாறு பிரதிபலிப்போம்?

எதிர்த்து நிற்கலாம், கலாட்டா பண்ணலாம், நமது இடத்துக்கு வரப்போகிறவரை வெறுத்துத் தள்ளலாம். ஆனால், “ஒருநாள் வரப்போகிறது. தாவீதின் சத்துருக்களை தேவன் வேரறுக்கப்போகிறார் என்று அறிந்து, நம்பி, அதற்குத் தன்னை பூரணமாக அர்ப்பணித்திருந்த ஒரு மனிதன் யோனத்தான்.

ஆனால், மாமிச சிந்தையுள்ளவனாகிய இன்னொரு மனிதன் சவுலைப் பாருங்கள். தாவீது உயிரோடிருந்தால், தனது மகன் யோனத்தானுக்குப் பதவி கிடைக்காமல்போய்விடும் என்பதாலே, தாவீதைக் கொல்லவேண்டும் என்பதில் உறுதியாயிருந்தான். தேவன் அதைச் செய்யப்போகிறார் என்று அறிந்திருந்தும், சவுல் தேவதிட்டத்துக்கு எதிர்த்து நின்றான். பல வேளைகளிலே ஆவிக்குரியோர் எனப் பெயர் பெற்றுள்ள நாமும், இவ்வாறு செயல்பட வாய்ப்புண்டு.

உடனடியாக, சவுலை தேவன் அப்புறப்படுத்திவிடவில்லை, கொன்றுபோட்டுவிடவில்லை. தாவீது ராஜாவாக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டிருந்தாலும், சவுல்தான் பதவியில் தொடர்ந்தான். மாமிசம் சிலவேளைகளில், நீண்டகாலம் ஆளுவது போலத் தோற்றமளிக்கும். ஆவிக்குரியன நிறைவேறுவதற்கு நாட்கள் எடுத்தாலும் நிச்சயமாய் நிறைவேறும் என்பதை அறிந்து செயல்படுகிறவன் பாக்கியவான்.

பிறரில் தேவதிட்டம் கண்டு தாங்குதல் நன்று

தேவனுடைய கண்களும் அவரது தயவும் தாவீதின் மீதிருப்பதை, யோனத்தான் கண்டுகொண்டான். அவன் தாவீதுக்கு உதவினதற்கு நட்பு ஒரு காரணமாயிருந்தாலும், தாவீதின் மீதிருந்த தேவதயவே முக்கிய காரணமாகும்.

ஒருவன் மீது தேவதயவும் கிருபையும் இருந்தால், அவன் எவ்வளவுதான் துன்பப்பட்டாலும், கடின நிலையில் கடந்து சென்றாலும், அவனைத் தாங்குவதற்கு ஆயத்தமான சிலர் எழும்புவார்கள். ஒருவரோடு இடைபடும்போது, அவரது வாழ்விலே தேவன் வைத்துள்ள நோக்கம் என்னவென்று புரிந்து செயல்பட்டால், நாம் அவரோடு பழகுகிற முறைகளிலும், கண்ணோட்டத்திலும் பெருந்த மாறுதல் நிகழும்.

சிலவேளைகளிலே, அந்த நபர் நமக்கு பயனுள்ளவராக இருப்பாரா என்றே மேலோட்டமாகப் பார்க்கிறோம். தேவன் அந்த நபரை எவ்வாறு பார்க்கிறாரோ, அதே கண்ணோட்டத்தில் நாமும் காணத் தவறிவிடுகிறோம். ஒருவர் மீது தேவ கரம் இருப்பதைப் புரிந்துகொண்டு, அவன் அழிந்துபோகாமல் உயர்த்தப்படுவதற்கு உதவ முயல்கிறவனே சரியானவன். அப்படிப்பட்டவன், தேவ நோக்கம் அவனிலே நிறைவேறுவதற்கு என்னவெல்லாம் இயலுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்வான்.

நான் உடன் ஊழியரையோ, தலைமையில் இருப்போரையோ பார்க்கும்போது, அவர்களைப் பற்றிய தேவத்திட்டம் என்ன என்பதைப் புரிந்து, அவர்களோடே இடைபடுகிறேனா?

நீதிமான் நிந்திக்கப்பட்டால், நெஞ்சத்திலே நோவடைவான்

“அப்பொழுது சவுல் யோனத்தான் மேல் கோபமுண்டவனாகி, அவனைப் பார்த்து: இரண்டகமும் மாறுபாடுமுள்ளவளின் மகனே, நீ உனக்கு வெட்கமாகவும், உன் தாயின் மானத்திற்கு வெட்கமாகவும், ஈசாயின் மகனைத் தோழனாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறதை நான் அறியேனோ?

ஈசாயின் மகன் பூமியின்மேல் உயிரோடிருக்கும் நாள்வரையும், நீயானாலும், உன் ராஜ்யபாரமானாலும் நிலைப்படுவதில்லை. இப்போதே அவனை அழைப்பித்து, என்னிடத்தில் கொண்டு வா; அவன் சாகவேண்டும் என்றான்.

யோனத்தான் பிரதியுத்தரமாக: அவன் ஏன் கொல்லப்படவேண்டும்? அவன் என்ன செய்தான் என்றான்...

... தன் தகப்பன் தாவீதை நிந்தித்துச் சொன்னது, அவனுக்கு மனநோவாயிருந்தது." (1 சாமு. 20:30-34)

மிக உச்சமான ஆவிக்குரிய பக்குவத்தை யோனத்தானிடம் இவ்விடத்திலே நாம் காண இயலும்.

சவுல் யாரை நிந்தித்தான்? யோனத்தானையும் அவனது தாயாரையும், அதாவது தனது மனைவியையும்.

“இரண்டகமும் மாறுபாடும் உள்ளவளின் மகனே”

உன் தாயின் மானத்திற்கு வெட்கமாக...”

யோனத்தானின் தாயையே சவுல் தரக்குறைவாகப் பேசினான்; ஆனால், “தாவீதை நிந்தித்துச் சொன்னது, யோனத்தானுக்கு மனதிலே வலித்தது” என வேதம் கூறுகிறது.

அப்படி சவுல் தாவீதை எத்தகைய வார்த்தைகளால் நிந்தித்துவிட்டான்? “ஈசாயின் மகன்” எனக் கூறினான் அவ்வளவுதான். பெயரைச் சொல்லாமல் இன்னாரது மகன் என்று கூறிவிட்டதைக்கூட இந்த ஆவிக்குரியவனால் பொறுக்க இயலவில்லை; ஓர் ஆவிக்குரியவனுக்கு இன்னொரு ஆவிக்குரியவனை கொஞ்சம் தரக்குறைவாகப் பேசினால் கூட மனதிலே வலியெடுக்கும்.

ஆவிக்குரியவர்களாகிய நாம், பலவேளைகளில் மற்ற தேவ ஊழியர்களைப் பற்றி வரைமுறையின்றி பேசுகிறது மட்டுமல்ல, மற்றவர்கள் அவ்வாறு பேசும்போதும் அதை ரசித்து மகிழ்கிறோம். ஆனால், யோனத்தானைப் பாருங்கள். மாபெரும் ஆவிக்குரிய மனிதன்! அவன் நம்மைப் போல அபிஷேகம்கூட பெறாதவன். உண்மையான ஆவிக்குரிய மனிதர்கள் இப்படித்தான் இருப்பார்கள்.

இந்நாட்களிலே, ஆவிக்குரிய சபைகள் எனப்படுகிற இடங்களில்தான் தேவமனிதர்கள் எளிதாக, இழிவுபடுத்திப் பேசப்படுகிறார்கள்.

ஜெபம் : தேவனே! நான் ஆவிக்குரியவனாக இருக்க விரும்புகிறேன். அதற்கேற்றாற்போல என்னை நடத்தி, ஆயத்தப்படுத்தும். யாவற்றையும் ஆவியானவரின் கண்ணோட்டத்திலே காண உதவியருளும். நாங்கள் சாதாரணமான மாமிச வாழ்வு வாழவேண்டாம். நாங்கள் ஆவிக்குரியவர்கள் என்று பிறர் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரு வாழ்வு வாழ எங்களுக்கு அருள்புரியும்.

பழிவாங்காது வலி தாங்கிய பழைய ஏற்பாட்டுக்காரன்.

தாவீதினிடம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய அதி உயர் நற்குணம் ஒன்று உண்டு. சவுலினாலே துரத்தப்பட்டு, நொறுக்கப்பட்டு, கொல்லப்படக்கூடிய நிலையிலேகூட தனது அங்கலாய்ப்புகளை சரியான ஆவிக்குரியத் தோழனிடம் பகிர்ந்துகொண்டானேயன்றி, பழிக்குப் பழி வாங்க எண்ணவில்லை. தாவீது நினைத்திருந்தால், சவுலுக்கு எதிராக சிலரைத் தூண்டியெழுப்பிவிட்டிருக்கலாம், ராணுவத்திலே, அதிகாரிகள் மட்டத்திலே, சிலரைக் கலகம் பண்ணுமாறு ஏவிவிட்டிருக்கலாம்; அதை அவன் நியாயப்படுத்தவும் முடியும். “சவுல் காரணமின்றி என்னை அழிக்க முயல்கிறான். நான் ஏன் அவனுக்கு எதிராக செயல்படக்கூடாது?” என நியாயப்படுத்துவது எளிது.

“நான் காரணமின்றி ஒருவரால் பகைக்கப்படும்போது, நான் ஏன் அவரை பதிலுக்குப் பதில் பகைக்கக்கூடாது?” என்ற சிந்தனை பலருக்கு எழலாம். அது தேவத்திட்டமோ, தேவனுடைய வழியோ அல்ல. இதை தாவீது தனது ஆவிக்குரிய அனுபவமாக்குகிறதைக் காண்கிறோம். இது மாபெரும் குணநலன்!

தனது தலைவன், தனக்கு எதிராகச்செயல்படுகிறான் என்று அறிந்தபோதிலும், மறைமுகமாகவோ, நேரிடையாகவோ தாவீது தனது தலைவனை எதிர்த்து செயல்பட்டதாகவோ, பிறரை முடுக்கிவிட்டதாகவோ முழு சரித்திரத்திலும் காணப்படவில்லை.

பல வேளைகளில் ஆவிக்குரியவர்களாகிய நாம் இதில் தவறுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. நம்மைநாமே ஆராய்வோமாக.

தேனிலும் இனிப்பிலும் தேவையில்லை, தேவனற்ற நட்பு

“... நீர் கர்த்தர் நிமித்தமாய் எனக்குத் தயை செய்யவேண்டியதும் அல்லாமல்” (1சாமு. 20:14)

“கர்த்தர் தாவீதின் சத்துருக்களாகிய ஒவ்வொருவரையும் பூமியின்மேல் இராதபடிக்கு...” (வசனம் 15)

“...தாவீதுடைய சத்துருக்களின் கையிலே கர்த்தர் கணக்கு கேட்பாராக என்று சொல்லி,” (வசனம் 16)

“...அப்பொழுது கர்த்தர் உம்மைப் போகச் சொல்லுகிறார் என்று அறியும்” (வசனம் 22)

“... இதோ கர்த்தர் எனக்கும் உமக்கும், என்றைக்கும் நடுநிற்கும் சாட்சி என்றான்.” (வசனம் 23)

“அப்பொழுது யோனத்தான் தாவீதை நோக்கி: நீர் சமாதானத்தோடே போம், கர்த்தர் என்றைக்கும் எனக்கும் உமக்கும், என் சந்ததிக்கும் உமது சந்ததிக்கும் நடுநிற்கும் சாட்சி என்று சொல்லி, கர்த்தருடைய நாமத்தைக் கொண்டு, நாம் இருவரும் ஆணையிட்டுக்கொண்டதை நினைத்துக்கொள்ளும் என்றான்.” (வசனம் 42)

கர்த்தர் நிமித்தமாய்,

கர்த்தர் வேரறுப்பார்,

கர்த்தர் கணக்குக் கேட்பார்,

கர்த்தர் சொல்லுகிறார்,

கர்த்தர் சாட்சி,

கர்த்தருடைய நாமத்தைக் கொண்டு

என அடிக்கொரு முறை யோனத்தான் சொன்னான். தேவபயமே ஆவிக்குரிய வாழ்வில் அவனை மிகவும் நல்லவனாக்கிற்று. தாவீது எத்தகையவனோடே தனது மனதை பகிர்ந்துகொண்டான்? தேவபயமுள்ள தோழனோடு. உலகத்தார் பலர் நம்மை நேசிக்கமுடியும்; ஆனால், அவர்கள் அன்பிலே தேவபயமில்லை.

தேவபயத்தோடு நம்மை நேசிப்போரே நமது ஆத்துமாக்களைப் பற்றி அக்கறை கொள்வார்கள், ஆபத்திலே நம்மைச் சுற்றி

அரணாக நிற்பார்கள். இதிலே, பல வேளைகளிலே நாம் ஏமாற்றம் அடைகிறோம் உண்மையாக உதவுபவர் யார்? பொறுப்போடு இடைபடுபவர் யார்? பாதுகாப்பாக நிற்பவர்கள் யார்? தேவபயமுள்ள சிநேகிதரே.

பலவேளைகளில், ஒருவர் நம்மை நேசிக்கிற அன்பை மட்டுமே பார்த்து, அவரிடம் அடைக்கலம் புகுகிறோம், அவரிடம் தேவபயம் இருக்கிறதா, என்பதைப் பற்றி நமக்கு அக்கறை இல்லாமற்போய்விடுகிறது; அவ்வாறு செய்வது பெரிய தவறு.

பாதுகாப்பற்ற உணர்வு வரும்போது, பாய்ந்தோடுவது யாரிடம்?

எல்லாருடைய வாழ்விலும் ஒரு பாதுகாப்பற்ற உணர்வு எழக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் வரலாம். தனிப்பட்ட வாழ்வுக்கு, பிள்ளைகளுக்கு, பணிக்கு, காப்புறுதி (security) இல்லையே என்ற எண்ணங்கள் எழுகிற சூழ்நிலைகள் யாவருக்கும் வரும். அப்போது, கர்த்தரைச் சார்ந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதில் இரண்டாவது கருத்துக்கு இடமில்லை. ஆனால், கர்த்தருக்கு அடுத்தாற்போல, எந்த மனிதனைச் சார்ந்துகொள்ளலாம்? என்ற கேள்வி எழும்போது, குடும்பத்தார் என்ற பதிலோ, நண்பர்கள் என்ற பதிலோ கிடைக்கலாம்.

சார்ந்துகொள்ளப்பட வேண்டியவர்கள், அண்டிக்கொள்ளப்பட வேண்டியவர்கள் யார்? முதலாவது தேவனுக்குப் பயந்து, பின்பு நம்மை நேசிக்கிறவர்களே ஏற்றவர்கள். உங்கள் இதயத்தில் போராட்டம் இருக்கலாம், இப்போது இல்லாவிட்டாலும், ஒரு நாளிலே வரும். எந்த மனிதனுக்கும் பாதுகாப்பற்ற உணர்வு வருவது இயல்பு. எலியாவுக்கு வந்தது. வானத்திலிருந்து அக்கினியை இறக்கினவன், பாகாலின் தீர்க்கதரிசிகளைப் பட்டயத்துக்கு இரையாக்கினவன், தனக்கு ஒரு பாதுகாப்பற்ற உணர்வு வந்தபோது, வனாந்தரத்திற்கு ஓடி ஒளிந்தான். அத்தகைய சூழல்கள் வரும்போது, யாரை அண்டிக்கொள்ளுகிறோம்.

யோனத்தான் பெரிய வெளிப்படுத்தல்களை உடையவனல்ல. ஆனால், ஒன்றை அறிந்திருந்தான், “கர்த்தருக்குப் பயப்படவேண்டும், கர்த்தர் கணக்குக் கேட்கிறவர், கர்த்தர் வேரறுக்கிறவர்” என்று

அத்தகைய யோனத்தானின் நட்பையே தாவீது ஏற்று, தனது மனத்திற்றது எல்லாவற்றையும் பகிர்ந்துகொண்டான்.

ஒரு தேவமனிதன், தேவனை முன்னிட்டு தன்னை அண்டிக்கொண்டவனை பாதுகாப்பதற்காக எத்தகைய நிந்தனையையும் பொறுத்துக்கொள்கிறான். தேவபயமில்லாதவரின் அன்பு, நமக்கு நன்மையைக் கொண்டுவராது. தேவனற்ற நிலையில் நேசிப்போர் இவ்வுலகில் ஏராளமானோர் உண்டு.

உதாரணமாக, ஒரு குடிகாரன் தனியாகக் குடிக்கமாட்டான்; இன்னொருவனுக்கு மது வாங்கிக்கொடுத்து, அவனோடு சேர்ந்து குடிப்பான், இது கெடுக்கிற அன்பு.

யோனத்தானும், தாவீதும் நல்லவர்களாக இருப்பதிலே போட்டிபோட்டார்கள். யோனத்தானுக்கு தாவீதைக் கொல்லுவதற்கான ஏற்ற காரணம்கூட இருந்தது. யோனத்தானுக்கு வரப்போகிற சிங்காசனத்திற்கு தாவீதுதான் போட்டியாளன். ஆனால், அவனோ, இவனைப் பாதுகாத்தான். சவுல் தூண்டிவிட்டும், யோனத்தான் தடுமாறவில்லை. “எனது தகப்பன்தானே கொல்கிறார், நான் அந்தப் பாவத்தைச் செய்யவில்லை” என்று கண்டுகொள்ளாது போயிருக்கலாம், அவ்வாறு செய்யவில்லை.

ஜெபம் : பிதாவே, கொஞ்சம் விசுவாசம் இருந்தும், பழைய ஏற்பாட்டு பரிசுத்தவான்கள் அதி உன்னத கிறிஸ்தவப் பண்புகளைக் காண்பித்தார்கள். புதிய ஏற்பாட்டுக்காரர்களாகிய நாங்களோ, இன்னும் மேன்மையான குணங்களை வெளிப்படுத்தவேண்டுமே, உதவுவீராக; இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

பொய்: போலியாகத் தப்புவிக்கும் கூலியாகத் தீமை தரும்

“தாவீது அகிமெலேக்கைப் பார்த்து, இங்கே உம்முடைய வசத்தில் ஒரு ஈட்டியானாலும் பட்டயமானாலும் இல்லையா? ராஜாவின் காரியம் அவசரமானபடியினால், என் பட்டயத்தையாகிலும், என் ஆயுதங்களையாகிலும் நான் எடுத்துக்கொண்டுவரவில்லை என்றான்.

அதற்கு ஆசாரியன்: நீர் ஏலே பள்ளத்தாக்கிலே கொன்ற பெலிஸ்தியனாகிய கோலியாத்தின் பட்டயம் இதோ ஏபோத்துக்குப் பின்னாக ஒரு புடவையிலே சுருட்டி வைத்திருக்கிறது; அதை நீர் எடுக்க மனதானால் எடுத்துக்கொண்டுபோம், அதுவே அல்லாமல் வேறொன்றும் இங்கே இல்லை என்றான். அப்பொழுது தாவீது அதற்கு நிகரில்லை; அதை எனக்குத் தாரும் என்றான்.” (1 சாமு. 21:8,9)

தாவீது உயிர் தப்பி ஓடுகிறபோது, இரு இடங்களைக் கடந்து செல்கிறான். ஒன்று அகிமெலேக்கு இருந்த நாபோத், இன்னொன்று காத் தேசம்.

தாவீது அகிமெலேக்கிடம் பொய் சொல்லி, பட்டயத்தைப் பெற்றபோது, ஒருவன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் போய், சவுலிடம் அதை அறிவிக்க, 85 ஆசாரியர்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். (1சாமு. 22:18,19)

தாவீது வேதனையோடு கூறினான், “... எல்லாருடைய மரணத்துக்கும் காரணம் நானே.” (1 சாமு. 22:22)

நமது வாழ்விலுள்ள பெலவீனத்தால் நாம் செய்கிற தவறு, அப்பாவிகளுக்கு தீங்கை விளைவித்துவிடக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. தாவீது தன்னைக் காப்பாற்றக் கூறின பொய், உடனே விளைவுகளை நடப்பிக்காவிட்டாலும், பின்னர் பலருக்கு கேட்டை விளைவித்தது. யாரையும் பாதிக்கும் நோக்கோடு தாவீது அந்தப்

பொய்யைக் கூறவில்லை. சிலர் வாதிடுவார்கள், “பொய்சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக” என்று பத்துக் கட்டளைகளில் உள்ளதேயன்றி, பொய் சொல்லாதிருப்பாயாக என்றில்லையே” (யாத். 20:16) என்று.

பல வேளைகளில், நாம் பிறருக்கு எதிராக பொய்சாட்சி சொல்லுகிறதில்லை. சில நேரங்களில், நாம் தப்புவதற்காக நாம் கூறுகிற பொய், நம்மைத் தப்பிவித்துவிடும். உடனடியாக யாருக்கும் எந்தச் சேதமும் அளிக்காது. ஆனால், கொஞ்ச காலத்திற்குப் பிறகு துக்ககரமான பலனைக் கொண்டுவரலாம்.

யாருக்கும் சேதம் வந்துவிடக்கூடாது என்று கவனமாகவே தாவீது செயல்பட்டான். 85 உயிர்கள் பலியாவதற்கு வித்திட்டுவிட்டான். எல்லா முடிவுகளையும் நாம் அறிந்தவர்களல்ல. கொஞ்சம்தானே மாற்றிச் சொல்கிறேன், இதனாலே யாருக்கு பாதிப்பு வரப்போகிறது? என எண்ணுகிறோம். ஆனால், பின் விளைவுகளை நம்மால் முன்னறிய முடிவதில்லை. ஆகவே, நாம் கவனமின்றி, எச்சரிக்கைக் குறைவாக ஏனோதானோ என்று நடந்துகொள்கிறோம்.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! தீமையில்லாத பொய் என்று நான் எண்ணுகிற பொய், தீமையை விளைவிக்குமே. எனக்குத் தூரப்பார்வையைத் தந்தருளுவீராக.

பொய்யின் பட்டயம் பயன்தராது நிச்சயம்

“... அப்பொழுது தாவீது: அதற்கு (கோலியாத்தின் பட்டயத்திற்கு) நிகரில்லை; அதை எனக்குத் தாரும் என்றான்.” (1 சாமு. 21:9)

பொய் சொல்லி தாவீது பெற்ற பட்டயம், அவனுக்கு எந்தப் பயனையும் அளிக்கவில்லை. முன்பு அப்பட்டயத்தாலேயே கோலியாத்தின் தலையைத் துண்டித்துப்போட்டான் தாவீது. ஜீவனுள்ள தேவன் மீது அவன் வைத்த நம்பிக்கையினால் அவ்வாறு செய்ய இயன்றது.

காத்திலிருந்து தப்புவதற்கு அவன் பைத்தியக்காரனாக நடக்கவேண்டியதிருந்ததே தவிர, இந்தப் பட்டயம் அவனுக்குப் பயனளிக்கவில்லை. பொய்யினால் பெறுகிற ஈவுகள் ஒருபோதும் நமக்கு ஆசீர்வாதமாக இராது.

பொய் கூறி பணம் பெற்றுவிடலாம், பல தேவ ஊழியர்கள் அவ்வாறு செய்கின்றனர். நாமும் அவ்வாறு செய்யுமாறு சோதிக்கப்படலாம். அனுதாபத்தை உருவாக்கி, பொய்யுரைத்து, நிதியாதாரம் பெற்றுவிடலாம்; அதனால் பயனொன்றும் இராது.

“எனது தகப்பனுக்கு உடன் நலமில்லை” என பொய்யுரைத்து, கடன் வாங்கி, அதைத் திரும்பச் செலுத்தாதோர் உண்டு. அவர்களது தகப்பன்மாருக்கு உண்மையிலேயே உடல் நலமில்லாதபோது, பணமிருந்தும் ஒன்றும் செய்ய இயலாமல் போனதுண்டு.

சிறுபிள்ளைகள் சில நேரங்களில் பள்ளிக்குச் செல்வதைத் தவிர்க்க, “வயிற்றுவலி” என பொய்யுரைப்பார்கள். உண்மையிலேயே வயிற்றுவலி வந்தால், யாரும் பிள்ளைகளை நம்புவது கடினம்.

விளையாட்டுபோல நாம் உரைக்கிற சிறு பொய்கள்கூட எவ்வளவு தீமையானவை என உணர்வோமாக!

தேவையில்லை நாடகம், தேவனே கேடகம்

“இந்த வார்த்தைகளைத் தாவீது தன் மனதிலே வைத்துக்கொண்டு, காத்தின் ராஜாவாகிய ஆசீசுக்கு மிகவும் பயப்பட்டு, அவர்கள் கண்களுக்கு முன்பாகத் தன் முகநாடியை வேறுபடுத்தி, அவர்களிடத்தில் பித்தங்கொண்டவன் போலக் காண்பித்து, வாசற்கதவுகளிலே கீறிக்கொண்டிருந்து, தன் வாயிலிருந்து நுரையைத் தன் தாடியில் விழப்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.” (1 சாமு.21:12,13)

உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எதுவும் செய்யலாம் என்பது உலக நியதி. பச்சோந்தி தன்னைக் காத்துக்கொள்ள அவ்வப்போது நிறத்தை மாற்றிக்கொள்கிறது.

தேவனோ, நம்மோடு வித்தியாசமாய் இடைபடுகிறார். தாவீது பட்டயமிருந்தம், பட்டயத்தைப் பயன்படுத்த இயலாத பைத்தியமாக நடிக்கவேண்டியிருந்தது. உமிழ்நீரை தாடியிலே வடியவிட்டு, கதவைக் கீறி நாடகமாடவேண்டியிருந்தது. காத்தின் அரசன் “இந்த பைத்தியக்காரனை ஏன் கொண்டுவந்தீர்கள்?” என்று விரட்டியடித்தான்.

“இந்த வசதிமட்டும் இருந்தால் சாதித்துவிடுவேன்” என்று நம்மிடம் இல்லாதவற்றைப் பெறுவதற்கு எந்த உபாயத்தையும் செய்யத் துண்டுகிற எண்ணங்கள் எழலாம். இன்னொருவரின் வாழ்வில் துக்கத்தை விளைவிக்கிற பொய்யை நான் ஏன் கூறவேண்டும்?

“நீ உத்தமனை நோக்கி, செம்மையானவனைப் பார்த்திரு: அந்த மனுஷனுடைய முடிவு சமாதானம்.” (சங்கீதம் 37:37)

முடிவுதான் நம்மை யாரென்று காண்பிக்கும். நாம் எவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பது நம்மை அடையாளங்காட்டாது. ஆனால், முடிவு மட்டுமே உண்மையை விளங்கச் செய்யும். சிறிய காரியங்களில் உத்தமமாக இராத தன்மைகள் கூட வேதனைகளை விளைவித்துவிடலாம்.

எல்லாவற்றையும் பெற்றிருந்தும், உதவியற்றுப் போவதைவிட, ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும் காக்கப்பட்ட நிலையிலிருப்பது சிறந்தது.

“தாவீது உன் சுய முயற்சிகளல்ல, நானே உன்னைப் பாதுகாக்க முடியும்” என்று தேவன் அவனுக்குப் புரியவைத்தார். ஆகவேதான், தாவீது அடிக்கடி பாடினான், “தேவனே, நீரே என் கேடகம்.”

ஈவுகள் வேறுவழியில் வேண்டாம், வேதவழியில் வரட்டும்

வேறுவழியில் எதையும் நான் பெறமாட்டேன், என தீர்மானம் எடுப்போம்.

“நன்மையான எந்த ஈவும் பூரணமான எந்த வரமும் பரத்திலிருந்து உண்டாகி, சோதிகளின் பிதாவினிடத்திலிருந்து இறங்கிவருகிறது...” (யாக். 1:17)

ஒரு தேவ ஊழியர், தொலைபேசியிலே இன்னொரு பக்கம் யாருமில்லாமலேயே, தனது மனைவியோடு பேசுவது போல நடிக்கத் துவங்கினார்; அவர் வெளிநாட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது அங்கே இப்படி நாடகமாடினார். “அழாதே, கடன்காரர்கள் நெருக்குகிறார்களா? நான் வந்து பணம் செலுத்திவிடுகிறேன். இங்கிருக்கிறவர்கள் உதவி செய்கிறவர்கள். அருகிலே நிற்கிற சகோதரர் உதவாமல் விட்டுவிடுவாரோ?” என்று பேசினார்.

“என் இல்லத்தில் இருக்கிற 25 பிள்ளைகளுக்கு உணவு இல்லையே என்று அழுது நடிப்பார். இப்படியே பணம் திரட்டி பெரிய வீடு கட்டிவிட்டார்; வசதிகளைப் பெருக்கிக்கொண்டார். ஆனால், ஊழியத்தை இழந்துவிட்டார். ஒரு காலத்தில், யாவரும் அவரிடத்தில் ஓடினர், இன்று அவரைத் தேடுவார் இல்லை.

நீங்கள் எல்லாவற்றையும் பெற்றுவிட்டு, அபிஷேகத்தையும், வல்லமையையும் இழந்துபோகலாம்.

ஜெபம் : ஆண்டவரே! பக்கவழியில் எதையும் பெறாதவாறு காத்துக்கொள்ளும். பொய்யுரைத்து, அப்பாவி மக்களுக்கு தீங்கு விளைவித்துவிடாதபடி தடுத்தருளும். இரத்தப்பழிக்கு விலக்கிக்காரும், இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

நம்பிக்கை இழந்த தலைவரின் நாசம் செய்யும் விதைகள்

24

1சாமுவேல் 22 -ம் அதிகாரத்திலே, தன்னம்பிக்கை இழந்த தலைவன் ஒருவன் எவ்வாறு செயல்படுவான் என்பதை சவுலின் நடவடிக்கைகளிலிருந்து கற்றுக்கொள்கிறோம்.

தன்மீது மட்டுமல்ல, தனது அழைப்பைப் பற்றியும் தன்னை உருவாக்கி நியமித்துள்ள ஆண்டவர் மீதும் உள்ள நம்பிக்கையைத் தொலைத்துவிட்ட ஒருவன், எவ்வாறு நடக்கிறான் என சவுல் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறான்.

சவுல் விதைத்த இரு நாசம் விளைவிக்கும் நச்சு விதைகளாவன.

1. பிரிவினை உணர்வைக் கிளறி, கசப்பை விதைத்தல்
2. தகுதியைப் பாராது, ஆளைப் பார்த்து பதவி கொடுத்தல்.

தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற நாமும், தன்னம்பிக்கையை இழப்பதற்குரிய சூழ்நிலையைச் சந்திக்கலாம்; அத்தகைய நிலையிலே, நாம் எவற்றை மாற்றாகக் கொண்டு செயல்பட முயல்கிறோம் என்பதைச் சிந்திப்போமாக.

பிரித்தாளும் சூழ்ச்சி, தலைவனின் வீழ்ச்சி

“சவுல் தன்னண்டையில் நிற்கிற தன் ஊழியக்காரரைப் பார்த்து, பென்யமீன் புத்திரரே, கேளுங்கள்...” (1 சாமு. 22:7)

இங்கே சவுல், “கோத்திர” வெறியை, துவேஷத்தைத் தூண்டிவிடுகிறதைக் காணமுடியும்.

பலவேளைகளிலே, கிறிஸ்தவ உலகிலும் இதே தவறு நடக்கிறது. தான் காரணமின்றி கொல்ல முயல்கிற தாவீதுக்கு விரோதமாக, மக்களைத் தூண்டிவிடவேண்டும்; அதற்காக “பென்யமீன் புத்திரரே” என்ற முழக்கத்தை உருவாக்கி, பிரிவினை உணர்வைத் திணித்தான்.

பீஹாரில் ஒரு கிராமத்திற்கு ஊழியத்திற்குச் சென்றபோது, பள்ளி இறுதியாண்டு படிக்கிற ஒரு இளைஞன் வந்து எங்களோடே பவ்வியமாக உரையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் தன்னை அறிமுகப்படுத்தும்போது, “நான் பீஹார் முதலமைச்சரின் ஜாதியைச் சேர்ந்தவன்” என்றான். மக்களுக்குள் இருக்கிற சாதி உணர்வை, பிரதேச உணர்வை, மொழி உணர்வை, தேசியவாத உணர்வை, இன உணர்வை ஊதிப் பெரிதாக்கி, அதில் குளிர்காய்வதற்கு பல தலைவர்கள் அரசியலில் மட்டுமல்ல, கிறிஸ்தவ உலகிலும் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஜாதிவெறியுள்ளவர்கள் முற்றிலும் இரட்சிக்கப்படவில்லை என்று சொல்லுவேன். உங்களுக்குள் எங்காவது அது ஒட்டிக்கொண்டிருக்குமானால், நீங்கள் இன்னும் விடுதலையைப் பெறவேண்டியது அவசியம். ஜாதிவெறியை, துருப்புச் சீட்டாகப் பயன்படுத்துகிற தலைவர்கள் பலர், அதை மேடைகளில் கூறுவதற்கும் வெட்கப்படுவதில்லை. அவர்களுக்குள்ளே அது ஊறிப்போய்விட்டது. தமிழகத்தில் ஒரு நகரத்திலே, ஒரே வளாகத்தில் இரு சபைக் கட்டிடங்கள் அருகருகே உள்ளன. ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியினருக்கு ஒரு சபைக் கட்டிடமும், இன்னொன்று வேறொரு ஜாதியினருக்கு. விழுந்துபோனவர்களும், அபிஷேகத்தை இழந்தவர்களும் இவ்வாறே செய்வார்கள்; எச்சரிக்கையடைவோமாக!

பதவியளிப்பதில் பாரபட்சம், பலனோ பெரும் நட்டம்

“... ஈசாயின் மகன் உங்களெல்லாருக்கும் வயல்களையும், திராட்சத்தோட்டங்களையும் கொடுப்பானோ? உங்களெல்லாரையும் ஆயிரத்துக்கு அதிபதிகளும், நூற்றுக்கு அதிபதிகளுமாக வைப்பானோ?” (1 சாமு. 22:7)

“நான் பென்யமீன் கோத்திரத்தாருக்கே பல பதவிகளை அளித்துள்ளேன். தாவீதால் உங்களுக்குப் பதவியளிக்க இயலுமா?

நான்தான் உங்களை நூற்றுக்கதிபதிகளாக, ஆயிரத்துக்கதிபதிகளாக நியமித்துள்ளேன்” என்று சவுல் கூறினான். இக்கூற்றின் மூலம், சுயமாக பதவியளித்ததாகவும், தேவ ஆலோசனைக்கும் இப்பதவியளிப்புகளுக்கும் எந்த தொடர்புமில்லை என்றும் சவுல் சொல்லாமல் சொன்னான்.

கிறிஸ்தவ உலகில் இது பெரும் அபாயமாகும். தன்னைப் பெலப்படுத்திக்கொள்வதற்காக, ஒரு சாராருக்கு பாரபட்சம் காண்பிப்பது (favouritism) குணங்களையோ, தகுதியையோ, அபிஷேகத்தையோ பரிசீலிக்காது, தனக்கு வேண்டியவர்கள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, அவர்களுக்கு பணியளிப்பது, அவர்களுக்கு நன்மைகளைச் செய்வது, வேதத்தை ஆராய, ஆராய, இவற்றிலிருந்து நாம் விடுபடவேண்டியது எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்ற தெளிவு பிறக்கவேண்டும்.

பாரபட்சம் காட்டுதலை, ஒரு பயங்கரமான நச்சு விதை என்றே அழைப்பேன். அது மக்களின் இதயத்தில் விதைக்கப்பட்டது. அதன் மூலம் மக்களை தன்பால் ஈர்க்க முயன்றான் சவுல்.

ஒருவனுக்கு இன்னொருவனோடு தகராறு வந்தால், தனக்கு ஆதரவாக சிலர் வரவேண்டும் என்பதற்காக இவ்வாறு செய்வான். தேவன் நம்மை எச்சரித்து விலக்கிவைப்பாராக. பாரபட்சம் காட்டுதலால், நமது அபிஷேகத்தையே இழந்துவிடுகிற அபாயமுண்டு.

“அப்பொழுது சவுலின் ஊழியக்காரரோடே நின்ற ஏதோமியனாகிய தோவேக்கு பிரதியுத்தரமாக: ஈசாயின் மகனை நோபிலிருக்கிற அகிதூ பின் குமாரனாகிய அகிமெலேக்கிடத்தில் வரக்கண்டேன்.

இவன் அவனுக்காக கர்த்தரிடத்தில் விசாரித்து, அவனுக்கு வழிக்குப் போஜனத்தைக் கொடுத்து, பெலிஸ்தியனாகிய கோலியாத்தின் பட்டயத்தையும் அவனுக்குக் கொடுத்தான் என்றான்.

... தோவேக்கு ஆசாரியர்கள் மேல் விழுந்து, சணல் நூல் ஏபோத்தைத் தரித்திருக்கும் எண்பத்தைந்து பேரை அன்றைய தினம் கொன்றான். ஆசாரியர்களின் பட்டணமாகிய நோபிலுமுள்ள புருஷரையும் ஸ்திரீகளையும், பிள்ளைகளையும், குழந்தைகளையும், மாடுகளையும், கழுதைகளையும், ஆடுகளையும் பட்டயக்கருக்கினால் வெட்டிப்போட்டான்.”

(1 சாமு. 22:9,10,18,19)

தோவேக்கு சவுலிடம் கூறிய முன்று தகவல்களில், முதல் தகவல் முழுப்பொய், மற்ற இரு தகவல்களும் உண்மை.

ஒருவன், பிரிவினை உணர்வுக்கும், பாரபட்சத்துக்கும் இடங்கொடுக்கும்போது, அவனைச் சுற்றியுள்ளோர் காரியங்களை மிகைப்படுத்திக் கூறி, அவனை கெடுத்துவிட வாய்ப்பு உண்டு; அவர்கள் உண்மையைக் கூறுவார்கள், அத்தோடு பொய்யையும் பிணைத்துவிடுவார்கள். அகிமெலேக்கு மீது சவுலின் சினம் முளுவதற்கேற்ற ஒரு பொய்யை இணைத்துக் கூறினான்.

உணவும், பட்டயமும் தாவிது கேட்டதினாலே, அகிமெலேக்குக் கொடுத்தது உண்மை; ஆனால், தாவிதுக்காக அவன் தேவனிடத்தில் விசாரிக்கவேயில்லை. சவுலுக்கிருந்த குணங்களால் தோவேக்கு பொய்யனாகவும், கொலைபாதகனாகவும் மாறிப்போனான், சவுலும் இரத்தப்பழிக்கு ஆளானான்.

பிரிவினை உணர்வும், பாரபட்சமும் நம்மைக் கெடுக்கும்; நம் மூலம் பிறரையும் கெடுத்துவிடமுடியும்.

சவுலுக்குள்ளிருந்த இக்குணங்களால், 85 ஆசாரியர்களும், அவர்களது குடும்பத்திலுள்ள பெண்களும், பிள்ளைகளும், மிருகங்களும் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டு, “நோப்” என்னும் ஒரு பட்டணம் முழுவதும் மனிதரத்தமும், மிருகங்களின் ரத்தமும் ஆறாக ஓடியது.

முன்னதாக அகிமெலேக்கு, “உமது அடியான், இவை எல்லாவற்றிலும் ஒரு சிறிய காரியமாகிலும், பெரிய காரியமாகிலும் அறிந்ததில்லை” என்று கெஞ்சினான்.

குற்றமற்ற ஆசாரியர்களின் ரத்தம் சிந்தப்படுவதற்கு இக்குணங்கள் காரணமாகிவிட்டதே. பலருக்குள்ளே இக்குணங்கள் இருப்பதால், தேவ மக்களுக்கு எற்படுகிற சேதம் அதிகம்.

ஜெபம் : பிதாவே, குற்றமற்ற தேவமக்களை அழிக்கிற குணங்கள் எது என்னிடம் இருந்தாலும், எடுத்துப்போட்டருளும். பிரிவினை உணர்வைத் தூண்டுதலையும், பாரபட்சம் காட்டுதலையும் எனது வாழ்வில் எந்த விதத்திலும் அனுமதித்துவிடாதபடிக் காத்தருளும். இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

துணிந்து உதவ்னாலும், துளிகூட எதிர்பாராதே

25

“பின்பு, காத் என்னும் தீர்க்கதரிசி தாவீதைப் பார்த்து: நீர் அரணில் இராமல் யூதா தேசத்திற்குப் புறப்பட்டு வாரும் என்றான்; அப்பொழுது தாவீது புறப்பட்டு ஆரேத் என்னும் காட்டிலே போனான்.” (1 சாமு. 22:5)

அரணுக்குள் இருக்க நீ அழைக்கப்படவில்லை.

தாவீதை தேவன் அரண் போன்ற பாதுகாப்பான கோட்டையிலே இருப்பதற்காக அழைக்கவில்லை, பிறருக்கு உதவும்படியாக அழைத்திருந்தார்.

உங்களை மட்டும் நீங்கள் பாதுகாத்துக்கொண்டால் போதாது; நாம் நமது பாதுகாப்புக்கே பிறரது நலனைவிட அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கிறோம். **தன்னைக் காத்துக்கொண்டால் போதும் என எண்ணுகிறவன், தனிமையிலே தலைமறைவாகிவிடுகிறான்.** அவ்வாறு இருந்த தாவீதின் கூட்டை, தேவன் மறுபடியும் கலைத்துப்போட்டார்.

“எனது எதிர்காலம், எனது பாதுகாப்பு” என எண்ண, எண்ண நாம் அபிஷேகிக்கப்பட்டதன் நோக்கமே மறந்துவிடும். என்னைக் காத்துக்கொள்வதா? எனது அழைப்பைக் காத்துக்கொள்வதா? எது முக்கியம்? பிறருக்கு உதவுவதே எனது அழைப்பு. என்னையே பெரிதாக எண்ணி ஒதுங்கிக் கிடக்கிறேனா?

நத்தையைப் போல ஓட்டுக்குள் (shell) உட்கார்ந்துகொள்ளலாம். பிறரிடம் பேச, பிறரை அறிய, பிறருக்கு உதவ விருப்பமேயிராது. தாவீதுக்கு வெளியே இருக்கிற ஆபத்து, இன்னும் குறையாது நீடித்தது. ஆபத்தான நிலைமையிலும், ஆண்டவர் நம்மை வெளியே கொண்டுவருகிறவர் என்று புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

“எதிரி மடிந்துபோனான், வெளியே வா” என்ற நிலை இல்லை. உங்களைச் சுற்றிலும் ஆபத்து இருந்தாலும், நீங்கள் வரவேண்டிய இடத்துக்கு வரவேண்டும், எதையும் கண்டு ஒதுங்கக்கூடாது. சரியான அபிவேகம், ஒதுங்கவோ ஒளியவோ விடாது.

மிஞ்சினவை செய்யுமுன், மீட்பரிடம் கலந்தாலோசி

“இதோ, பெலிஸ்தர் கேகிலாவின் மேல் யுத்தம்பண்ணி, களஞ்சியங்களைக் கொள்ளையிடுகிறார்கள் என்று தாவீதுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

அப்பொழுது தாவீது: நான் போய், அந்தப் பெலிஸ்தரை முறிய அடிக்கலாமா என்று கர்த்தரிடத்தில் விசாரித்ததற்கு, கர்த்தர்: நீ போ; பெலிஸ்தரை முறிய அடித்து, கேகிலாவை ரட்சிப்பாயாக என்று தாவீதுக்குச் சொன்னார்.” (1 சாமு. 23:1,2)

பெலிஸ்தர் கொள்ளையடிக்கிறதாக தகவல் வந்தபோது, அது தனது வேலையில்லையென தாவீது ஒதுங்கிவிடவில்லை, அது ராஜாவின் பொறுப்பாயிற்றே என்று கூறியிருக்கலாம்.

உதவவேண்டுமென்ற துடிப்பு எழுந்தபோது, கர்த்தரிடம் கலந்தாலோசித்தான். சிலவேளைகளில், நமது வரம்புகளை விட்டு, வேறு ஒருவரது எல்லைக்குள் செல்ல நேரிடுமானால், நாம் செய்யத் தவறுவது இதுதான். உதவுவது நல்லதே, ஆனால், தேவ நடத்துதலை அறியாது செயல்படுவது கேடானது.

“ஆனாலும் தாவீதின் மனுஷர் அவனை நோக்கி: இதோ, நாங்கள் இங்கே யூதாவிலே இருக்கும்போதே பயப்படுகிறோம்; நாங்கள் பெலிஸ்தருடைய சேனைகளை எதிர்க்கிறதற்கு கேகிலாவுக்குப் போனால் எவ்வளவு அதிகம் என்றார்கள்.” (1 சாமு. 23:3)

தேவ ஆலோசனையை சகாக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அப்பொழுது தாவீது, மறுபடியும் தேவனிடம் கலந்தாலோசித்தான் (வச. 4). “நாமே ஆபத்திலே இருக்கிறோம்; இன்னும் மோசமான ஆபத்திலே போய் சிக்வேண்டுமா? என்றனர் சகாக்கள்.

நமது சகாக்கள் ஒப்புக்கொளாதபோது, “கர்த்தரே சொல்லிவிட்டார், அதை ஏற்காமலிருக்க நீங்கள் எம்மாத்திரம்?” என நாம் சொல்லக்கூடும்.

அல்லது, சகாக்களின் கருத்துக்கு சம்மதித்து, தேவாலோசனையை விட்டிருப்போம், மறுபடியும் தேவனிடம் சென்று விசாரிக்கமாட்டோம். தேவன்தான் நடத்துகிறார் என்ற தெளிவு இல்லாததால், பல வேளைகளில் தேவசித்தத்தின் மையத்தில் இருக்கத் தவறிவிடுகிறோம். பிற்காலத்திலும், இந்த சந்தர்ப்பத்திலும், தாவீது தேவனை கலந்தாலோசிப்பதில் கருத்தாக இருந்தான். கர்த்தர் அவனை உற்சாகப்படுத்தி, “போ” என அனுப்பினார். தாவீதும் அவ்வாறே செயல்பட்டான்.

பதில் நன்மை பரத்தில் உண்டு

“கேகிலா பட்டணத்தார் என்னை, அவன் (சவுல்) கையில் ஒப்புக்கொடுப்பார்களோ, உம்முடைய அடியான் கேள்விப்பட்டபடி சவுல் வருவானோ, இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தாவே, இதை உம்முடைய அடியானுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும் என்றான். அதற்குக் கர்த்தர்: அவன் வருவான் என்றார்.

...கர்த்தர்: ஒப்புக்கொடுப்பார்கள், என்றார்.” (1 சாமு. 23:11,12)

“நான் நன்மை செய்ததற்குப் பதிலாக, இவர்கள் எனக்கு துரோகம் செய்வார்களோ? இவர்களுக்கு ஆபத்து என்றபோது, ஓடோடி வந்து உதவினேனே, இவர்கள் என்னைக் காட்டிக்கொடுப்பார்களோ?” என்று தாவீது கர்த்தரிடம் வினா தொடுத்தான்.

“எனது சகாக்கள் சம்மதித்தபோதும், உமது சத்தம் கேட்டு இவர்களுக்கு உதவினேனே. இவர்கள் என்னை சவுலிடம் ஒப்படைப்பார்களா?” என்றான்.

பலவேளைகளில், நமக்கு திரும்ப உதவக்கூடியவர்களுக்கே, நாம் உதவுகிறோம். அது சாதாரண மனிதனின் இயல்பு. “ஆயக்காரரும், பாவிளும் அப்படிச் செய்கிறார்களே, எவரால் பதில் நன்மை செய்ய இயலாதோ, அவர்களுக்கு நன்மை செய்,” என்பதே தேவ கட்டளை. அவ்வாறு செய்தால் மட்டுமே, நாம் விசேஷித்தவர்கள் என முத்திரை பதிக்க முடியும்.

காட்டிக்கொடுக்கிறவர்களுக்கு, உதவிசெய்துவிட்டான் தாவீது. அவர்கள் காட்டிக்கொடுக்கப்போகின்றனர் எனத் தெரிந்த உடனே,

அவர்களை நையப்புடைத்துவிட்டுப் போயிருக்கலாம். 600 பேர் தாவீதோடே இருந்தனர். ஒருவர், இரு நபர்களை அழித்திருந்தாலும், 1200 பேரை கொன்றுவிட்டுப் போயிருக்கலாம். பல வேளைகளில், இத்தகைய சூழ்நிலையில், நாம் ஆவிக்குரிய தரத்தைத் தக்க வைக்கத் தவறிவிடுகிறோம். நம்மிடம் உதவி பெற்றவர்கள், நன்றியறியாதவர்களாய் துரோகிகளாய் மாறக்கூடும் என்பதை முன்பே எதிர்பார்க்கவேண்டும்.

ஆண்டவர் என்னை 29 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பீஹாருக்கு அழைத்துக்கொண்டுவரும்போது, பீஹாரிகளைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. “ஆண்டவரே, அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என ஜெபித்தேன். கர்த்தர் கூறின முதல் தகவல், “நன்மையைப் பெற்றுவிட்டு நன்றியறியாத மக்களிடம் உன்னைக் கொண்டுபோகிறேன். உன் வாழ்விலே, பலர் உன் மூலம் நன்மை பெற உன்னைப் பயன்படுத்துவேன். ஆனால், ஒருவரும் உனக்கு நன்றியோடிருக்கமாட்டார்கள்.” பவுலின் வார்த்தைகள் என் நினைவில் பளிச்சிட்டன. “நான் முதல் விசை உத்தரவு சொல்ல நிற்கையில், ஒருவனும் என்னோடு கூட இருக்கவில்லை.” (2 தீமோ. 4:16)

பல வேளைகளில், நாம் சோர்வதற்கும் தளர்வதற்கும் காரணம், நமது எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறாததே. “நான் இரவு பகலாக உழைக்கிறேன், பாராட்டுவார் இல்லை. மனம் புண்பட பேசுவோர் உண்டு” என எண்ணுகிறோம். இந்த பிரதிபலிப்பு உலகத்தானைவிட மோசமான மாம்சீகம்.

தன் உயிரை துச்சமெனக் கருதி உதவினதற்கு, தாவீதுக்குக் கிடைத்த பரிசு இதுதான். தாவீதுக்கு, பழிவாங்குகிற எந்த எண்ணமும் எழாது அங்கிருந்து சென்றுவிட்டான்.

என்னிடம் நன்மை பெற்றோர் எனது முதுகில் குத்தினால், நான் அதிகம் மகிழ்வேன். காரணம், எல்லாம் பரலோகக் கணக்கில் சேர்ந்துவிடும். மனிதன் மூலம் வருகிற நன்மை ஒரு பைசா கூட கணக்கில் சேரவில்லை. நான் செய்த நன்மைக்குப் பதில் நன்மை கிடைத்தால் எல்லாம் இங்கேயே முடிந்துவிட்டது. நீதிமானின் உயிர்த்தெழுதலில் பதிலளிக்கப்படும் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்தால், இங்கே எதையும் எதிர்பாரோம்.

உதவுகிறதற்கு முன்பும், பின்பும் உறவாடு அவரிடம்

உதவி செய்யும் முன்பும், “போகலாமா?” என தேவனிடம் கேட்டான், தாவீது. உதவி முடிந்த பின்பும், இவர்களை நம்பலாமா?” என கர்த்தரிடம் கலந்தாலோசித்தான். உதவுவதற்கு முன்பும், தேவனை நோக்கிப் பார்ப்போம். உதவினதற்குப் பின்பும், உன்னதரிடம் உரையாடுவோம், உறவாடுவோம்.

நாம் உதவுவது, தேவனுக்காக. நாம் உதவினதற்குப் பலன் கொடுப்பவர் தேவனே. நமது உதவிசெய்தல், தேவனோடு மட்டும் தொடர்புடையதாக இருக்கட்டும். ஆண்டவரே, நீர் என்ன சொல்கிறீர்? என்று கேட்டு, படிப்படியாகச் செல்வோம்.

கடைசி நொடி கர்த்தருடையது

“... சவுலும் அவன் மனுஷரும் தாவீதையும், அவன் மனுஷரையும் பிடிக்கத்தக்கதாய் அவர்களை வளைந்துகொண்டார்கள்.

அந்த சமயத்தில், ஒரு ஆள் சவுலிடத்தில் வந்து: நீர் சீக்கிரமாய் வாரும்; பெலிஸ்தர் தேசத்தின் மேல் படையெடுத்து வந்திருக்கிறார்கள் என்றான். அதனால் சவுல் தாவீதைப் பின்தொடருகிறதை விட்டுத் திரும்பி, பெலிஸ்தரை எதிர்த்துப் போனான்...” (1 சாமு. 23:26-28)

தப்பமுடியாது என்ற நிலையிலே, கடைசி நிமிடத்தில் கர்த்தர் கிரியை செய்தார். “கர்த்தர் நமது அநுகூலமான துணை” என்னும் சொற்றொடர், ஓர் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலே, “தேவன் நமது உடனடியான உதவி” என உள்ளது. ஆனால், கடைசி நொடியே கர்த்தருக்கு உரியது.

தாவீதின் பிரதிபலிப்பைப் பற்றி எழுதப்படவில்லை. “எனது வரம்பைக் கடந்து, தேவையில்லாதவர்களுக்கெல்லாம் உதவினேனே, என்னைத் தெரிந்துகொண்ட நீர் என்னை ஆபத்தில் கைவிட்டுவிடலாமா! என தாவீது சொல்லியிருக்கமுடியும். ஆனால், அவ்வாறு அவன் முறுமுறுக்கவில்லை.

“ஏன் என்னை கடைசி நிமிடம் வரை விட்டுவிட்டீர்” எனத் தாவீது தேவனிடம் வாதிடவில்லை.

கழுத்தளவுக்கு வெள்ளம் வந்துவிட்டது, இனி அவ்வளவுதான் என்ற நிலையில் தேவன் கிரியை செய்கிறார்.

பல வேளைகளிலே, தேவ உதவி கடைசி வேளையிலே வரும் என்பதை அறியாது, அவசரப்பட்டு வேறுவழிகளில் போய்விடுகிறோம்.

ஜெபம் : பிதாவே, கடைசி நிமிடம்வரை உமக்காகக் காத்திருந்து, உமது ரட்சிப்பைக் காண உதவுவீராக, ஆமென்.

வசனம் நிறைவேற அவசரப்பட்டால்... வசனம்

26

“அப்பொழுது தாவீதின் மனுஷர் அவனை நோக்கி: இதோ நான் உன் சத்துருவை உன் கையில் ஒப்புக்கொடுப்பேன்; உன் பார்வைக்கு நலமானபடி அவனுக்குச் செய்வாயாக என்று கர்த்தர் உன்னோடே சொன்ன நாள் இதுதானே என்றார்கள்; தாவீது எழுந்திருந்துபோய், சவுலுடைய சால்வையின் தொங்கலை மெள்ள அறுத்துக்கொண்டான்.”

(1 சாமு. 24:4)

கர்த்தர் தாவீதுக்கு அவனது பகைவரை அவனது கையிலே ஒப்புக்கொடுப்பதாக வாக்கருளியிருந்தார். ஆனால், அவ்வாக்கு நிறைவேறும் காலத்துக்கு முன்பே, அவனது சகாக்கள் அவசரப்பட்டனர். நமக்கும் வாக்குத்தத்தங்கள் உண்டு, அவை நிறைவேறும் காலத்தை அறியாது, அவசரப்பட்டால், தவறிழைத்துவிடுவோம். தாவீதின் சகாக்கள் தேவவாக்கையே குறிப்பிட்டனர். சுய வார்த்தைகளைச் சொல்லவில்லை; ஆனால், தேவ வேளையை அறியாதிருந்தனர். தாவீதோ அதை அறிந்து வேறுபட்டு நின்றான்.

ஆவியானவர் பலமாக அசைவாடிய ஒரு கருத்தரங்கத்திலோ, கூட்டத்திலோ, தேவ மனிதனொருவர், உங்கள் மீது கைகளை வைத்து, தேவ வாக்குகளை உரைத்தால், அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை, பிறரும் அவற்றைக் கேட்டிருக்கலாம்; ஆனால், தேவவேளைக்கு முந்தி அவசரப்பட்டு செயல்பட்டால் நமது வாழ்வு ஓட்டத்திலே, ஊழிய ஓட்டத்திலே விழுந்து கிடப்போம்.

1972-73 -ல், நான் காடு மலைகளிலே ஒரு நாளைக்கு 9 மணி நேரம், மொழி சரிவரத் தெரியாத நிலையிலும், வசனத்தை அறிவிக்க

முயன்று உழைத்தேன். எசேக்கியா அரசனுக்கு அருளப்பட்ட ஏசாயா37:30 -ஐ தேவன் எனக்குக் காண்பித்தார்.

“...இந்த வருஷத்திலே தப்பிப் பயிராகிறதையும், இரண்டாம் வருஷத்திலே தானாய் விளைகிறதையும் சாப்பிடுவீர்கள். மூன்றாம் வருஷத்திலோ விதைத்து அறுத்து திராட்சத்தோட்டங்களை நாட்டி, அவைகளின் கனிகளைப் புசிப்பீர்கள்.”

முதல் ஆண்டிலே	தப்பிப் பயிராகிறது
இண்டாம் ஆண்டிலே	தானாய் விளைகிறது
மூன்றாம் ஆண்டிலே	விதைத்ததை அறுப்பது

என்ற நிலைகளில் ஊழியத்தில் பலன் கிடைக்கும், என்ற பொருளையே நான் எடுத்துக்கொண்டேன். ஆனால், சமீபத்திய ஆண்டுகளிலேயே இதன் சரியான பொருளைப் புரிந்துகொண்டேன். ஆண்டவர், ஓராண்டு எனக் குறிப்பிட்டது எங்களது ஊழியத்திலே பத்தாண்டுகளுக்குச் சமம் என தெளிவடைந்தேன்.

முதல் பத்தாண்டுகள்	(1972-1981)	தப்பிப் பயிராகிறது
இரண்டாம் பத்தாண்டுகள்	(1982-1991)	தானாய் விளைகிறது
மூன்றாம் பத்தாண்டுகள்	(1992-2001)	விதைத்ததை அறுப்பது

என்ற அளவிலேயே **GEMS** ஊழியத்திலே பலனைக் கண்டுவருகிறோம்.

அனனியாவிடம், பவுலைப் பற்றி, “அவன் ராஜாக்களுக்கு முன்பாக நிற்கும்படி நான் தெரிந்துகொண்ட பாத்திரம்” என்றார் தேவன். பவுலோ, கைதியாகத்தான் அரசர்களுக்கு முன்பாக விசாரணையின் பொருட்டு நிறுத்தப்பட்டு, நற்செய்தியை சாட்சியாக அறிவித்தான். அவரது வேளையும், வழிகளும் பலவேளைகளில் நமக்குப் புரிவதில்லை.

பவுலுக்கு அருளப்பட்ட, அதே வாக்கு நமக்கு அருளப்பட்டால், நான் அரசர்களுக்கு மட்டுமே நற்செய்தி கூறுவேன், சாமான்யர்களுக்குக் கூறமாட்டேன் என்ற நிலையில் நடக்கக்கூடாது.

ஒரு தேவ ஊழியருக்கு “உயர்ந்த இடங்களில் உன்னை நடக்கப்பண்ணுவேன்” என தேவன் வாக்களித்தாராம்; அதற்கு அவர்

எடுத்துக்கொண்ட பொருள், “இனி நான் விமானத்திலே, சாதாரண வகுப்பிலே (economy class) பயணம் செய்வதில்லை, உயர்வகுப்பில் மட்டுமே பயணம் செய்வேன் (business class)” எவ்வளவு தவறான பொருள்!

சிலர் என்னிடம் கூறியதுண்டு, “தேவன் என்னை மாபெரும் விதத்தில் பயன்படுத்தப் போவதாக வாக்குரைத்துள்ளார். அதற்கு GEMS -ல் வாய்ப்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை; ஆகவே நான் போகிறேன்” என்று. இன்னும் போதாக்குறைக்கு, “உங்களைக் கொண்டுதான் தேவன் இவ்வார்த்தைகளை பேசினார்” என்றும் கூறுவார்கள்.

அவ்வாக்குகள் நிறைவேற ஏற்ற வேளை எது? தேவனது முறைகள் எவை? என்பவற்றை அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

நமது ஆதரவாளர்கள், அனுதாபிகள் அவசரப்படுத்தினாலும், நாம் பொறுமையோடு காத்திருக்கவேண்டும். ஆவிக்குரியவன் தேவனுடைய கால அட்டவணையின் அடிப்படையிலேயே செயல்படுவான்.

“நீர் எனது கையில் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட போதிலும், நான் உமக்கு தீங்கு செய்யவில்லை” என சவுலுக்கு நிரூபிக்கவே, அவனது சால்வையின் தொங்கலை மட்டும் தாவீது அறுத்து எடுத்துக்கொண்டான். அதற்கே அவனது மனம் அடித்துக்கொண்டேயிருந்தது. அதுவே, ஆவிக்குரியவனின் உணர்வுக் கூர்மைக்கு அடையாளம்.

நண்பர்களின் குரலல்ல, நேசரின் குரலே எனது நிகழ்ச்சி நிரல்

“சவுலை நோக்கி: தாவீது உமக்குப் பொல்லாப்புச் செய்யப் பார்க்கிறான் என்று சொல்லுகிற மனுஷருடைய வார்த்தைகளை ஏன் கேட்கிறீர்?

இதோ கர்த்தர் இன்று கெபியில் உம்மை என் கையில் ஒப்புக்கொடுத்தார் என்பதை இன்றையதினம் உம்முடைய கண்கள் கண்டதே, உம்மைக் கொண்டுபோடவேண்டும் என்று சிலர் சொன்னார்கள், ஆனாலும் என்

கை உம்மைத் தப்பிவிட்டது; என் ஆண்டவன் மேல் என் கையைப் போடேன்; அவர் கர்த்தரால் அபிவேகம்பண்ணப்பட்டவராமே என்றேன்.”

(1 சாமுவேல் 24:9,10)

சவுல், தனது அனுதாபிகளின் சத்தத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தான். தாவீதோ, தனது ஆதரவாளர்களின் கருத்தைவிட ஆண்டவரின் வார்த்தைகளுக்கு அதிக மதிப்பளித்தான். தேவமனிதன் என்பவன் யார்? தனது அனுதாபிகளும் ஆதரவாளர்களும் கூறுகிற கருத்து, தேவசித்தத்துக்கு முரண்படுமானால், அக்கருத்துக்கு உடன்படாதவன்.

பலவேளைகளில், எங்களது தரிசனத்திற்கு, கொள்கைகளுக்கு முரணான நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் நிதியுதவி செய்ய வந்தோரின் கோரிக்கைகளை நிராகரித்திருக்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக, “எங்களது கட்டிடங்களில் நிதியுதவி செய்வோரின் பெயர்களைப் பொறிப்பதில்லை” என கொள்கை வைத்துள்ளோம். புதுஆளு மருத்துவமனையிலே தங்களது நிறுவனத்தால் நிதியுதவி அளிக்கப்பட்டது என எழுதிவைப்பதாக இருந்தால் மாதம்தோறும் இரண்டரை இலட்சம் ரூபாய் தருவதற்கு ஒரு நிறுவனம் ஆயத்தமாக இருந்தது. ஆனால், இந்தக் கோரிக்கையை நாங்கள் நிராகரித்துவிட்டோம்.

ஒரு வரி பெயரை எழுதிவிட்டால், என்ன கெட்டுப்போய்விடும்? மாதம் ரூபாய் இரண்டரை லட்சம் வருமே. எங்களுக்கு லட்சங்கள் பெரிதல்ல, இலட்சியமே பெரிது. பொருளாதாரத்தில் பெலவீனமாக இருந்தபோது, ஆண்டுதோறும் 30 லட்சம் இழக்கத் துணிந்தோம்.

தேவநடத்துதலின்படி, உங்களுக்கென்று ஒரு கொள்கையை நிர்ணயம் செய்யுங்கள். உங்களது அனுதாபிகளோ, அன்பர்களோ “எனக்காக இதைச் செய்யக்கூடாதா?” என வற்புறுத்துவதன் மூலம் நீங்கள் சோதனைக்குள்ளாவீர்கள். ஆனால், உங்களது கொள்கையில் உறுதியாய் நில்லுங்கள். இது சிறிது காரியம் போலத் தோன்றினாலும், இது பெரிய விலைக்கிரயமே, செலுத்துவது எளிதல்ல. தேவனே சிறிய காரியத்தில்கூட எவரது குரலையும் கேட்டு, உமது சத்தத்துக்கு கீழ்ப்படியாமலிருந்துவிடாதபடி, என்னைத் தடுத்துக் காத்தருளும்.

தீமையினால் அழச்செய்வதைவிட நன்மையினால் அழச்செய்வது அழகு.

“தாவீது இந்த வார்த்தைகளைச் சவுலோடே சொல்லி முடித்த பின்பு, சவுல்: என் குமாரனாகிய தாவீதே, இது உன்னுடைய சத்தமல்லவா என்று சொல்லி, சத்தமிட்டு அழுது.” (1 சாமு. 24:16)

தீமை செய்து, பிறரை அழவைப்பது எளிது: நன்மை செய்து, பிறரை அழவைப்பதே ஆழமானது; தாவீது அதை சவுலுக்குச் செய்தான்.

நெருக்கத்திலே, நற்குணங்களை வெளிப்படுத்தினான் தாவீது.

எரிக்கப்படுகையில், சாம்பிராணி மணம் வீசும்

அரைக்கப்படுகையில் சந்தனம் மணம் வீசும்

நெருக்கப்படுகையில் கிறிஸ்தவனின் குணம் வெளிப்படும்

பலர், தேவன் ஏன் என்னை நெருக்கத்திற்கும், நெருப்புக்கும் ஒப்புக்கொடுக்கிறார் என புரியாமல் குழம்புகின்றனர்.

ஜெபம்: பிதாவே! நான் நெருக்கப்படும்போதும், நொறுக்கப்படும்போதும் உம்மை அறிகிற அறிவின் வாசனை வீசட்டும். தீமை செய்வோருக்கும் நன்மை செய்து, உமக்கு உகந்த வாசனை வீச உதவி செய்யும். ஆமென்.

பேலியாள் மகனின் ஆபேதலித்த நீலைகள்

“... இவரோ... பேலியாளின் மகனாய் இருக்கிறார் என்றான்.”

(1 சாமு. 25:17)

ஒரு பேலியாளின் மகன் எவ்வாறு இருப்பான் என்பதற்கு, நாபால் சரியான படப்பிடிப்பாக இருந்தான்.

1. எவரும் அவனை அணுகி, ஆலோசனை கூற இயலாது.

2. திாணியிருந்தும், நன்மை செய்யமாட்டான்.

3. தான் மட்டுமே அனுபவிக்கவேண்டும், பிறருக்குப் பங்கில்லை என்று எண்ணுவான். ஆடம்பரப்பிரியன், ஆனால் பிறரைப் பற்றி அக்கறைகொள்ளமாட்டான். பிறர் உதவுவதையும் பொறுக்கமாட்டான்.

4. உதவி நாடி வருவோரை மட்டமாக எண்ணுவான்.

5. தனக்கு உதவியாக இருப்போரையும் புரிந்துகொள்ளமாட்டான். மற்றவர்களின் உணர்வுகளை மதிக்கவும்மாட்டான்.

அணுகமுடியாத அரக்கத் தன்மையுடையவன்

“... இவரோ ஒருவரும் தம்மோடே பேசக்கூடாதபடிக்கு, பேலியாளின் மகனாயிருக்கிறார் என்றான்.” (1சாமு. 25:17)

பிறரது கருத்துக்களுக்கு காதடைப்பவன் பேலியாளின் மகன். பிறர் நமக்கு ஆலோசனை கூறமுடியாத அளவு, நமது இதயம் கடினப்பட்டுவிட வாய்ப்புண்டு. ஊழியர்களிலும் சிலர் இத்தகையவர்களாய் உள்ளனர்.

நமது நலம்விரும்பிகள், நமது நலனைக் கருதி அறிவுறுத்தவந்தாலும், “இவர் யார்? எனக்கு ஆலோசனை கூற.”

என்ற எண்ணம் எழும். முதலில், அது மனதிற்குள் மறைந்திருக்கும், நாளடைவில் யாவரும் அதை அறிந்துகொள்வர்.

“அவர், பிறர் கூறுவது எதையும் கேட்கமாட்டார்; சண்டைக்கு வருவார்; அவரிடம் எதுவும் சொல்லாமலிருப்பதே நலம்” என பிறர் முடிவுசெய்துவிடுவார்கள்.

திராணியிருந்தும் நன்மை செய்யாமை, தீமையே

“தாவீது தன் ஜனங்களை நோக்கி: அவனுக்கு வனாந்தரத்தில் இருக்கிறதையெல்லாம் வீணாகவே காப்பாற்றினேன்... என்றாலும், நன்மைக்குப் பதிலாக அவன் எனக்குத் தீமை செய்தான்.”

(1 சாமு. 25:21)

நாபால் கேட்காமலேயே, அவனது உடமைகளுக்கு தாவீதின் குழுவினர் பாதுகாப்பு அளித்தனர். இப்போதோ, அவர்கள் தேவையில் இருந்தனர். நாபாலிடம் கேட்டனர், அவனோ உதவ மறுத்தான். “நன்மைக்குப் பதிலாக தீமை” என தாவீது அதை வர்ணித்தான். திராணியிருந்தும் நன்மை செய்யாதிருப்பது தீமையே என நீதிமொழிகள் 3:27-29 தெரிவிக்கிறது.

“நன்மை செய்யும்படி உனக்குத் திராணியிருக்கும்போது... செய்யாமல் இராதே... உன் அயலாளை நோக்கி... என்று சொல்லாதே... உன் அயலானுக்கு விரோதமாக தீங்கு நினையாதே.”

29 -வது வசனம், 28 -வது வசனத்தின் தொடர்ச்சியே. அயலானுக்கு நன்மை செய்யாதிருப்பதையே, 29 -வது வசனம் “அயலானுக்கு தீங்கு” என வர்ணிக்கிறது.

உன் அயலான், ஏதோ ஒரு விதத்தில் உனக்கு உதவியாயிருப்பவன், ஒரு உதவியை நாடி உன்னிடம் வரும்போது, உன்னால் முடிந்தும் நீ செய்ய மறுத்தால், அது தீமையே என வேதம் கற்பிக்கிறது.

அனுபவிப்பான் ஆடம்பர எல்லை, அடுத்தவர்பற்றி அக்கறையில்லை.

“... இதோ, ராஜவிருந்துக்கு ஒப்பான விருந்து அவன் வீட்டிலே நடந்தது: அவன் இருதயம் களித்திருந்தது...”

“நான், என் அப்பத்தையும், என் ஆடுகளையும், என் தண்ணீரையும்... நான் அறியாத மனுஷருக்குக் கொடுப்பேனோ...” (1 சாமு. 25:11,36)

“தான் மட்டுமே அனுபவிக்கவேண்டும், பிறருக்கு பங்கில்லை. எல்லாம் என்னுடையது, ஆடம்பரமாக நான் வாழ்வேன், பிறரைப் பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லை” ... என வாழுவான் பேலியாளின் மகன்.

“... அவன் மனைவி இந்த வர்த்தமானங்களை அவனுக்கு அறிவித்தாள்: அப்பொழுது, அவன் இருதயம் அவனுக்குள்ளே செத்து...” (1 சாமு. 25:37)

மற்றொருவர் இன்னொருவருக்கு உதவி செய்வதைக் கூட பேலியாளின் மகனால் சகிக்க இயலாது.

“நானே உதவவில்லை, நீ ஏன் உதவினாய்?” என்பதே அவனது மனோபாவனை.

உதவி நாடுவோரை உதாசீனமாக எண்ணுவான்

“நாபால் தாவீதின் ஊழியக்காரருக்குப் பிரதியுத்தரமாக: தாவீது என்பவன் யார்? ஈசாயின் குமாரன் யார்? தங்கள் எஜமான்களை விட்டு ஓடிப்போகிற வேலைக்காரர் இந்நாளிலே அநேகர் உண்டு.” (1சாமு. 25:10)

நாபால் தாவீதை அவமதித்துப் பேசினான். “என்னிடம் உதவி பெற்றுத்தான் அவன் உயிர்வாழ்வேண்டும்” என உதவி நாடுவோரை அற்பமாக எண்ணுதல்.

நம்மிடம் உதவி நாடுவோர், நம்மைவிட தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல. ஒருவேளை அந்தக் குறிப்பிட்ட தேவையை நிறைவுசெய்ய திறமை இல்லாமல் இருக்கலாம்.

பொய்யாக உதவி கேட்டு, ஏமாற்ற முயல்வோரிடம் கடினமாக நடந்துகொள்வது தவறில்லை. ஆனால், உண்மையாக உதவிநாடுவோரை மட்டமாக எண்ணக்கூடாது.

ஒரு கிறிஸ்மஸ் அன்று எங்களது “இல்லப்” பிள்ளைகள் நாடகம் ஒன்று நடித்தனர். அதில் இளவரசன் மாறுவேடம் பூண்டு ஏழையைப் போல உதவிகேட்டு வருவான். அவன் யாரென்று மக்கள் அறியாமல்போனார்கள். அதுபோல, நம்மிடம் உதவிகேட்டு வருவோர், யாரென்று அறியாமல் போகலாம். அவர்களை மட்டமாக எண்ணுகிறவன் பேலியாளின் மகன்.

பிறர் உணர்வை மதியாது, பாறைப் போலாவான்

“... அப்பொழுது ... அவன் கல்லைப் போலானான்.”

.. அந்த மனுஷரோ எங்களுக்கு மிகவும் உபகாரிகளாயிருந்தார்கள். .. அவர்கள் இரவும் பகலும் எங்களைச் சுற்றிலும் மதிலாய் இருந்தார்கள்.”
(1 சாமு. 25:15,16,37)

தன்னைச் சுற்றிலும் தனக்கு உதவியாக இருக்கிற மக்களைக் கூட புரிந்துகொள்ள முடியாத இதயம்.

நாம் கேட்காமலேயே நம்மீதுள்ள நல்லெண்ணத்தால், நமக்கு சிலர் மறைமுகமாக நன்மை செய்திருக்கலாம். அதைக் கவனிக்கவும் மாட்டேன். “நானா உதவி கேட்டேன்? இவனை யார் உதவச் சொன்னது?” என்பான் பேலியாள் மகன்.

பிறரது உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல், கல்லைப் போல கடினமாகிவிடுவான். பிறர் செய்கிற உதவிகளை உணரத் தவறிவிடுவான்.

இவ்வத்தியாயத்தில் சிந்தித்த ஐந்து குணங்களும் எனக்குள்ளே வந்தால், நான் படிப்படியாக, பேலியாளின் மகனாக மாறிவிடலாம்.

தேவனே நான் அணுகக்கூடியவனாக இருக்கட்டும். முடிந்தவரை, பிறருக்கு நன்மை செய்ய பெலப்படுத்தும். ஆடம்பரப் பிரியனாயிருந்து பிறரைப் பற்றி அக்கறையற்று இராதபடி காத்தருளும். உதவி நாடுவோரை மட்டமாக எண்ணாதிருக்க அருள்புரியும். பிறரது உணர்வுகளை மதிக்கிற இருதயம் தாரும் ஆமென்.

அனைத்து அம்சங்களின் அரியக் கலவை அப்காயில்

“... அந்த ஸ்திரீ மகா புத்திசாலியும், ரூபவதியுமாயிருந்தாள்; அந்தப் புருஷனோ முரடனும், துராகிருதனுமாய் இருந்தான்...” (1 சாமு. 25:3)

அபிகாயிலின் ஐந்து அரிய குணங்கள்

1. பொல்லாத முரட்டுக் கணவனோடு வாழ நேரிட்டாலும், தனது நற்குணங்களை இழந்துவிடவில்லை, தேவனையும் குறைகூறவில்லை.

2. யாவரும் அணுகக் கூடியவளாய் இருந்தாள். அறிவுரைகளுக்கு, செவிகளையும், இருதயத்தையும் திறந்துவைத்திருந்தாள்.

3. பிறர் மீது களங்கம் வரவிடமாட்டாள். குறிப்பாக, தலைவர்கள் மீது கறைபடுவதை தாங்கமாட்டாள், தடுக்க முயல்வாள்.

4. எப்போது பேசவேண்டும், எப்போது பேசக்கூடாது என அறிந்து அதில் கவனமாக செயல்பட்டாள்.

5. அறிவு, அழகு, நற்குணம், செல்வம், வருங்கால ராணியாகும் வாய்ப்பு என பெருமைகொள்ளக் காரணங்கள் பல இருந்தும், தன்னை தரைமட்டும் தாழ்த்தினாள்.

நற்குணங்கள் துர்ச்சேர்க்கையால் நசுங்கவில்லை

நமது அழகுக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்ற வாழ்க்கைத் துணையை எதிர்பார்ப்பது இயல்பு; ஆனால், அபிகாயிலுக்கோ, நாபால் என்ற முரட்டுக் கணவன் அமைந்தான். இவ்வாறு நமக்கு அமைய நேரிட்டால், ஒருவேளை நமது நற்குணங்களை இழந்திருப்போம்

அல்லது தேவனோடு வழக்காடிக்கொண்டிருப்போம். ஆனால், அவள் தனது புத்தியையோ, நற்குணங்களையோ இழந்துவிடவில்லை.

குடும்பத்திலோ, ஊழியத்திலோ, பிறபகுதிகளிலோ பங்காளர் (partner) கெட்டவராக இருந்தால், நமது குணநலன்கள் அகன்றுபோக வாய்ப்பு உண்டு. ஒரே அறையில் சண்டைக்காரரும், பொறுமைசாலியும் தங்க நேரிட்டால், சிறிது காலத்தில் பொறுமைசாலியும் சண்டைக்காரர் ஆகிவிடலாம். அவ்வாறே கபடற்றவர், சூதுள்ளவரோடு இணைக்கப்பட்டால், கபடற்ற தன்மையை இழந்துபோகலாம். தற்காலிக இணைப்பு சேர்க்கையே இவ்வளவு பாதிப்பு ஏற்படுத்தும்போது, நிரந்தரமாக பிறரது உணர்வுகளை மதியாத ஒரு கோபியோடு இணைக்கப்பட்டவள், எவ்வளவு பாதிப்படைய வாய்ப்புண்டு. அவனோடு எவ்வாறு இடைபட்டு வாழ்ந்தாள் என்பது வியப்புக்குரியது.

அணுகக்கூடியவள், அறிவுரையை அகத்தினில் அணியக்கூடியவள்

“அப்பொழுது வேலைக்காரரில் ஒருவன் நாபாலுடைய மனைவியாகிய அபிகாயிலை நோக்கி.... இப்போதும் நீர் செய்யவேண்டியதைக் கவனித்துப் பாரும்...” (1சாமு. 25:14-17)

கணவனை யாரும் அணுக இயலாது, இவளோ அணுகக்கூடியவள். ஒரு வேலைக்காரன் கூட இவளுக்கு அறிவுரை கூறமுடியும்.

சாதாரண நிலையிலிருந்து, பெரும் செல்வத்தைக் கண்டவர்களுக்கு தலைகால் புரியாமல் போகலாம். பெரும் பணக்காரியான இவளோ, ஒரு சாதாரண வேலைக்காரன் கூட தன்னை அணுகி, எச்சரிக்கிற அளவுக்கு தன்னை வைத்துக்கொண்டாள்; தனது வீட்டார் மீது வர இருந்த ஒரு பெரும் அழிவை தடுத்து நிறுத்தினாள்.

தலைவனுக்கு தலைக்குனிவு வருவதை தாங்கமாட்டாள்

“... என் ஆண்டவன் கர்த்தருடைய யுத்தங்களை நடத்துகிறவராமே; நீர் உயிரோடிருக்கும் நாளில் ஒரு பொல்லாப்பும் உம்மிலே காணப்படாதிருப்பதாக... இஸ்ரவேலுக்கு அதிபதியாக உம்மை நியமிக்கும்போது நீர் விருதாவாய் இரத்தம் சிந்தாமலும்... உமக்குத் துக்கமும் இராது, மன இடறலும் இராது.” (1 சாமு. 25:28,30,31)

தன்னைக் காத்தது மட்டுமல்ல, தன்னால் பிறர் மீது கறைபடக்கூடாது என்பதிலேயே அபிகாயில் கவனமாயிருந்தாள். அத்தகையவளே புத்திசாலி. தாவீதைப் பற்றி அவளுக்கொரு வெளிப்படுத்தல் இருந்தது. அதை நம்பவும் செய்தாள். தன்னை ஆளப்போகிற வருங்காலத் தலைவனுக்கு களங்கம் வரக்கூடாது என எண்ணினாள்.

“உதவ மறுத்த நாபாலை அழிப்பதால் உமக்கு களங்கம் வந்துவிடலாம்” என எடுத்துரைத்தாள். அவளுக்கு தலைவர்களைப் பற்றிய அக்கறை இருந்தது. சிலர், தலைவர்கள் விழுவதற்கு இடறலாகி, பிறகு அதைப் பிடித்துக்கொண்டு தலைவர்களைத் தூற்றுவார்கள்.

எனக்கு தலைவர்கள் மீது உண்மையான அக்கறை உண்டா? அல்லது அவர்கள் எப்போது தவறுவார்கள்? என கபடப்பார்வை பார்க்கிறேனா?

“அவர் தவறு செய்யமாட்டாரா? அப்போது சொல்லிக்காட்டுவேன். யானைக்கொரு காலம் வந்தால் பூனைக்கொரு காலம் வரும் என எண்ணுவது எவ்வளவு அக்கிரமமானது.

எபிரேயர் 11:40 -ன்படி நம்மையல்லாமல் அவர்கள் பூரணராக இயலாது. அவர்களை விட நாம் விசேஷித்தவர்கள். நமக்கிருக்கிற அபிஷேகமோ, கிருபையோ, வெளிப்படுத்தலோ, பழைய ஏற்பாட்டுக்காரர்களுக்கு இருந்ததில்லை. நாம் அவர்களை விட சிறந்து விளங்கவேண்டுமே.

எடுத்துரைக்க, ஏற்ற சமையம் பார்ப்பாள்

“... பொழுது விடியுமட்டும் சிறிய காரியமானாலும், பெரிய காரியமானாலும் ஒன்றையும் அவனுக்கு அறிவிக்கவில்லை.

பொழுது விடிந்து, நாபாலின் வெறி தெளிந்த பின்பு, அவன் மனைவி இந்த வர்த்தமானங்களை அவனுக்கு அறிவித்தாள்...” (1 சாமு. 25:36,37)

எப்போது பேசவேண்டும், எப்போது பேசக்கூடாது என அறிந்த புத்திசாலி அபிகாயில். இதை அறியாமல், பேசக்கூடியதை பேசக்கூடாத நேரத்தில் பேசி, சிக்கிக்கொண்டோர் உண்டு. அவ்வாறு கெட்டுப்போனோர், 100 க்கு 75 பேர் தேறுவார்கள்.

ஏற்ற சமயத்தில், ஏற்ற நபருக்கு ஏற்ற வார்த்தைகளை பேசுகிறவனே தீர்க்கதரிசி. சிலர் ஒருவரிடம் கூறவேண்டியதை, இன்னொருவரிடம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

“எல்லாரும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும்படி விரும்புகிறேன்” என்ற பவுலின் கூற்றுக்கு எனது விளக்கம் இதுவே. தினந்தோறும் இவ்வாறு நீங்கள் தீர்க்கதரிசனம் கூறமுடியும்.

தன்னிகரற்றவள், தரைமட்டும் தாழ்த்தினாள்

“அவள் எழுந்திருந்து, தரைமட்டும் முகங்குனிந்து, இதோ, நான் என் ஆண்டவனுடைய ஊழியக்காரரின் கால்களைக் கழுவத்தக்க பணிவிடைக்காரியாகிய அவருடைய அடியாள் என்றாள்.

பின்பு அபிகாயில் தீவிரித்து எழுந்து, ஒரு கழுதையின்மேல் ஏறி, ஐந்து தாதிப்பெண்களைக் கூட்டிக்கொண்டு...” (1 சாமு. 25:41,42)

கர்த்தர் அடித்ததினால் நாபால் இறந்துபோனான். தாவீதோ அபிகாயிலோ அடிக்கவில்லை. இப்போது அபிகாயில் விதவையாகிவிட்டாள்.

இத்தகைய புத்திசாலி எனக்குத் தேவையென தாவீது அவளை மணம்முடிக்க விரும்பி, நண்பர்களை அனுப்பி பேசினான்.

அழகி, புத்திசாலி, பணக்காரி இம்முன்று அம்சங்களும்தான்

சேர்ந்திருப்பது மிகமிக அபூர்வம். 400 பேருக்கு உணவளித்து உதவுமாறு வேண்டுகிற அளவுக்கிருந்த பணவசதி ராஜவிருந்து நடத்துகிற அளவுக்கிருந்த பணவசதி யாவும் இப்போது இவள் வசம்.

பலருக்கு, அழகிருந்தால் அறிவிருக்காது, அறிவிருந்தால் அழகிருக்காது, இவ்விரண்டும் இருந்தால் நிச்சயமாக பணம் இருக்காது. ஆனால், அபிகாயில் இம்மூன்றும் இருந்த தன்னிகரற்ற பெண்மணி.

நான்காவது அம்சம் இன்னொரு ஆசீர்வாதத்திற்கு வாய்ப்பு. வருங்கால அரசனுக்கு மனைவியாகி, வருங்கால அரசியாகப்போகிறாள். நாமாக இருந்தால் தரையிலேயே நடக்கமாட்டோம்.

“உமக்கு பணிவிடைக்காரியாக இருப்பேன்” என மனைவி கூறுவது பரவாயில்லை; ஆனால், “உமது ஊழியக்காரரின் பாதங்களைக் கழுவுவேன்” என்றாள். பணிவிடைக்காரர்களின் பணிவிடைக்காரி.

புதிய ஏற்பாட்டிலே, பரிசுத்தவான்களின் பாதத்தைக் கழுவுதல் “உதவிக்காரி” (deaconess), பொறுப்புக்குரிய தகுதிகளில் ஒன்று.

இப்போது, உதவி ஊழியர்கள் பரிசுத்தவான்களின் கால்களை வாராமல் இருந்தால் போதும் என ஆகிவிட்டது.

ஐந்து தாதிப்பெண்களோடு தாவீதிடம் புறப்பட்டாள். அவ்வளவு கெம்பீரம், அவ்வளவு செல்வாக்கு.

தாவீதோ, அடுத்த வேளை உணவுக்கு நாபால் போன்ற பைத்தியத்தைக் கூட கேட்கவேண்டிய நிலையில் இப்போது இருந்தான்.

அத்தகைய தாவீதிடம், இவ்வளவு தாழ்மையாக நடக்க தன்னை அபிகாயில் அர்ப்பணித்தாள். எவ்வளவு அசாதாரணமானது இது!

“தாழ்மையுள்ளோரிடம் தங்கிடுதே கிருபை” எனப் பாடுகிறோம். அவளது வாழ்வே, அவ்வாறு இருந்தது.

ஜெபம்: பிதாவே! கூடுதல் வேத அறிவு அல்ல, பெற்ற வேத அறிவுக்குக் கீழ்ப்படிதலே, எங்களுக்குத் தேவை. எங்களை மறுருபமாக்கியருளும் ஆமென்.

கர்த்தருக்குள் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு

29

எல்லாம் நன்றாயிருக்கையில் நாம் நற்குணசாலிகளாக இருப்பது எளிது; ஆனால், நெருக்கப்படுகையில் அவ்வாறு இருப்பது கடினம்.

போராட்டங்கள்தான் தாவீதை நற்குணசாலியாக உருவாக்கின. போராட்டங்களின்போதுதான் அவனது நற்குணங்களும் வெளிப்பட முடிந்தது.

**எண்ணத்தில் தெளிவிருந்தால்,
எவரும் திசைதிருப்ப இயலாது**

“அப்பொழுது அபிசாய் தாவீதைப் பார்த்து:...இப்போதும், நான் அவனை ஈட்டியினால் இரண்டு குத்தாகக் குத்தாமல், ஒரே குத்தாக நிலத்தில் உருவக் குத்தட்டுமா என்றான்.” (1சாமுவேல் 26:8)

சவுல் தாவீதை துரத்திக்கொண்டேயிருந்தான். தாவீதுக்கோ நிம்மதியில்லை. சவுல் இறந்துவிட்டால், அவனுக்கு பெரிய விடுதலையே. அத்தகைய நிலையில், நண்பன், ஆதரவாளன் தருகிற ஆலோசனை எளிதாகப் பாதித்திருக்கவேண்டும். ஆனால், தாவீதின் மீது அக்கருத்து தாக்கம் ஏற்படுத்த முடியவில்லை. காரணம், அவன் தெளிவான எண்ணமுடையவனாய் விளங்கினான்.

மனதின் முழக்கங்கள் மூன்று

“... கர்த்தர் அபிஷேகம் பண்ணுவித்தவர் மேல் தன் கையைப் போட்டு குற்றமில்லாமற் போகிறவன் யார்...

கர்த்தர் அவரை அடித்து, அல்லது அவருடைய காலம் வந்து, அவர் மரித்து, அல்லது அவர் யுத்தத்திற்குப் போய் மாண்டாலொழிய... என் கையை.... போடாதபடிக்கு, கர்த்தர் என்னைக் காக்கக்கடவர்...” (1 சாமு. 26:9-11)

மேற்கண்ட மூன்று வசனங்களில், ஐந்து முறை “கர்த்தர்” என உச்சரித்தான். இவ்வசனங்களில் தாவீதின் மூன்று மனோபாவங்களைக் காணலாம்.

1. அபிஷேகிக்கப்பட்டவனுக்கு தீங்கு செய்யமாட்டேன்.

2. தேவனுடைய வேளை வரும்வரை காத்திருப்பேன். அவசரப்பட்டு குறுக்கு வழியில் போகமாட்டேன்.

3. கர்த்தர் என்னைக் காக்கிறவர், கட்டுப்படுத்துகிறவர்; சுய உணர்ச்சிகளோ, சூழ்நிலைகளோ, மனிதர்களோ என்னைக் கட்டுப்படுத்த விடமாட்டேன்.

ஓர் உலகத்து அறிஞர் கொடுத்த முழக்கம் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு. மேற்கண்ட மூன்று மனோபாவனைகளின் சுருக்கம் சாராம்சம் இம்மூன்று முழக்கங்கள். வேதாகமத்திலிருந்து உலகத்தார் கருத்துக்களை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள், கடைப்பிடிக்க முயல்கிறார்கள். நாம் எத்தனை அதிகமாய் அவற்றை கடைபிடிக்கவேண்டும்.

கடமை - அபிஷேகிக்கப்பட்டவர்களுக்கு தீங்கு செய்யாதிருப்பது. அந்த அபிஷேகத்திற்கு மதிப்பளிப்பது, எனது கடமை. கண்ணியம் - குறுக்கு வழிகளில் செல்லாது, நேர்வழியில் பொறுமையோடு செல்லுவேன், அதுவே எனது கண்ணியம். கட்டுப்பாடு - கர்த்தருக்கும், அவரது வார்த்தைகளுக்கும், அவரது வேளைக்கும் கட்டுப்படுவேன்.

நமது கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு இம்மூன்றும் கர்த்தரைச் சார்ந்திருக்கவேண்டும். ஆவிக்குரியவர்களாகிய நாம், இவற்றை இழந்துவிடாது காத்துக்கொள்வோம்.

அளவற்ற, அசையாத ஆசீர்வாதங்கள்

“தாவீதே, நீ ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன்
நீ பெரிய காரியங்களைச் செய்வாய்
மேன்மேலும் பலப்படுவாய்...” 1சாமு. 26:25)

முன்னதாகச் சிந்தித்த மூன்று மனோபாவனைகளை நாம்
கடைப்பிடித்தால், மேற்சொன்ன வசனத்திலுள்ள மூன்று
ஆசீர்வாதங்களும் உண்டாகும்.

1. ஆசீர்வதிக்கப்படுதல்
2. பெரிய காரியங்களைச் செய்தல்
3. அதிகமதிகமாய் பெலப்படுதல்

இவ்வாசீர்வாதங்களை நாம் பெற்றுக்கொள்வது தேவசித்தம்.
எனவே, அதற்கான வழிமுறைகளை தேவன் நமக்குக் காண்பிக்கிறார்.

ஜெபம் : பிதாவே, உமது வல்லமை எங்களைச் சூழ்ந்து,
இப்போதே ஒரு புதிய மனப்பான்மையை உருவாக்கட்டும். நாங்கள்
வேதாகமக் கண்ணோட்டத்தில் உமது கரத்தின் கீழே யாவையும்
காணட்டும் ஆமென்.

“...ஒருநாள் சவுலின் கையினால் மடிந்துபோவேன்... பெலிஸ்தரின் தேசத்திற்குப் போய், தப்பித்துக்கொள்வதைப் பார்க்கிலும் நலமான காரியம் வேறில்லை...” (1 சாமு. 27:1)

தாவீதின் கசப்பு எவ்வளவு பெரியது எனக் காண்கிறோம். ஒரு மனிதன், தொடர்ந்து காரணமில்லாமல் விரட்டப்படும்போது, எவ்வாறு விரக்தியடைவான் என்பதற்கு, தாவீது ஏற்றதோர் எடுத்துக்காட்டு.

“... கர்த்தர் உம்மை எனக்கு விரோதமாக எடுத்துவிட்டதுண்டானால், அதற்கு அவர் காணிக்கையை ஏற்றுக்கொள்வாராக...”

அவர்கள்: நீ போய், அந்நிய தேவர்களைச் சேவி என்று சொல்லி, துரத்திவிட்டார்களே.” (1சாமு. 26:19)

தாவீது கூறினான், “தேவனுக்கு நான் துரோகம் பண்ணி, அதற்காக அவர் என்னை துரத்தப்பட ஒப்புக்கொடுத்திருப்பாரானால், என்னை அவருக்கு காணிக்கையாக அர்ப்பணிக்கிறேன், நான் கொல்லப்பட்டும்.

ஆனால், தேவன் இதைச் செய்யவில்லை, மனிதர்களே செய்கிறார்கள். மற்ற தேவர்களை சேவிக்குமாறு என்னை நிர்ப்பந்திக்கக்கூடிய இடத்திற்கு என்னைத் துரத்திக்கொண்டுவிட்டுவிட்டனர். நான், தேவமக்களோடு ஐக்கியம் கொண்டு, தேவாலயத்திற்குப் போகக்கூடிய மகிழ்ச்சியை இழந்துவிட்டேனே” எனப் புலம்பினான்.

ஒருவனைத் தொடர்ந்து பொய்யாகக் குற்றஞ்சாட்டிக்கொண்டே இருந்தால், நாம் அவனை தேவனை விட்டு விலக்கி, தேவனுக்கு விரோதமாக நிற்கும்படி தூண்டிவிடுவதாகப் பொருள்.

நான் ஒரு நாளிலே அரசனாவேன் என்ற நம்பிக்கை அற்றுவிட்ட நிலைக்கு தாவீது தள்ளப்பட்டுவிட்டான். என்றைக்காவது சவுல் தன்னைக் கொன்றுவிடுவான் என்று நம்பிவிடுகிற அளவுக்கு அவன் துரத்தப்பட்டான். தேவவாக்குகளை நம்ப இயலாதவனாக மாறிவிட்டான்.

பகைவரோடு குடியிருக்கப் போய்விட்டான், அவர்களையே கொள்ளையிடுகிற கொள்ளையனாக மாறிவிட்டான், பொய்யுரைக்கிறவனாக மாறிவிட்டான்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தேவமக்களுக்கு எதிராகப் போரிலே வந்து நிற்கவும் துணிந்துவிட்டான்.

அதன் விளைவாக, அவனது சகாக்களே அவனைக் கல்லெறிந்து கொல்ல முற்படுகிற சூழ்நிலைக்குள்ளே, அவன் இழுத்துச் செல்லப்பட்டான்.

குற்றமற்ற ஒருவன், தொடர்ந்து இடைவிடாமல் துரத்தப்பட்டு, விரட்டப்பட்டு, நெருக்கப்பட்டு, விரக்தியடைந்து, தனிமையுணர்வினால் துடிக்கிற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான்.

சன்மார்க்கனை சறுக்கச் செய்வோர் சபிக்கப்படுவர்

“..மனுபுத்திரர் அதைச் செய்தார்களேயாகில், அவர்கள்.... சபிக்கப்பட்டவர்கள்..” (1சாமு. 26:19)

குற்றமற்றவனை குற்றஞ்சாட்டும் மனப்பான்மை நமக்குள்ளே இருந்தால் நம்மை சாபம் தொடரும்.

நீதிமொழிகளில் வாசிக்கிறோம், “செம்மையானவனை குற்றவாளி என்கிறவன் கார்த்தருக்கு அருவருப்பானவன்” என்று.

தாவீதை சவுல் துரத்தினது போல நாங்கள் செய்துவிடாதபடி கார்த்தருளும் ஆண்டவரே! இத்தகைய மனநிலையோடு யாரையும் கையாளாதபடி எங்களுக்கு அருள்புரியம்.

ஜெபம் : அறிந்தோ, அறியாமலோ, நேரிடையாகவோ, மறைமுகமாகவோ, எனது செயல்களாலோ, எனது வார்த்தைகளாலோ, நான் எவரையாவது விரக்திக்குள் தள்ளியிருக்கிறேனா? பிதாவே, என்னை ஆராய்ந்து, சாபத்திலிருந்து தப்பிக்கொள்ள உதவுவீராக ஆமென்.

தலைவன் ஏற்றும், அவனது சகாக்கள் ஏற்காவிட்டால்...

31

“... ஆகீஸ் தாவீதை நோக்கி: நீயும் உன் மனுஷரும், எவ்விதத்திலும் என்னோடே கூட யுத்தத்துக்கு வரவேண்டும்...”

உன்னை எந்நாளும் எனக்கு மெய்காவலனாக வைப்பேன் என்றான்.”
(1சாமு. 28:1,2)

தாவீது இஸ்ரவேலுக்கு எதிராகப் பெலிஸ்தியர் படையெடுப்பில் பங்கேற்க முயன்றதை நியாயப்படுத்த இயலாது. ஆனால், இச்சம்பவத்தை முற்றிலும் வேறுபட்ட கோணத்தில் சிந்திக்கப் போகிறோம்.

தாவீது, தங்களோடு போருக்கு வருவதை ஆகீஸ் அரசன் முற்றிலும் வரவேற்றான். ஆனால், அவனது சகாக்களாகிய பெலிஸ்திய பிரபுக்களோ, ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

நம்மை ஒரு தலைவன் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்ட நிலையிலே, அவனது சகாக்கள் ஏற்கத் தவறினால், நாம் செய்யவேண்டியது என்ன? என்ற பொருளிலே அலசிப் பார்க்கலாம்.

தலைவன் தாமதமின்றி மன்னிப்பான், சகாக்கள் சற்று சமயம் எடுப்பர்

“பெலிஸ்தியின் பிரபுக்கள் அவன் மேல் கடுங்கோபமாகி ... இவன் நம்மோடே கூட யுத்தத்திற்கு வரவேண்டியதில்லை... தாவீது கொன்றது பதினாயிரம் என்று இந்த தாவீதைக் குறித்து அல்லவோ ஆடிப்பாடிச் சொன்னார்கள் என்றார்கள்.... (1 சாமு. 29:4,5)

தலைவனது சகாக்கள் தாவீதைச் சந்தேகித்தனர். அதற்கான காரணங்களை அடுக்கினர். “இஸ்ரவேலன், ஏற்கெனவே நமக்கெதிராகப் போரிட்டவன், நமது தலைவனாகிய கோலியாத்தைக் கொன்றவன், போரிலே நமது பகைவனாக மாறிவிடுவான்” என்று பழைய சம்பவங்களை எடுத்துரைத்துத் தடுத்து நிறுத்தினர்.

தலைவன் விரைவாக மன்னித்துவிடலாம்; ஆனால், அவனது சகாக்கள் நமது பழைய தவறுகளை மன்னிப்பதற்குச் சிறிது காலம் பிடிக்கும். நமது தவறை மன்னித்து, தேவதூதனைப் போல நம்மை தலைவன் ஏற்றுக்கொள்ளலாம், அவனது சகாக்களும் நம்மை ஏற்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது. இதன் காரணமாகப் போராட்டம், பாடுகள், வெறுக்கப்படுதல் போன்றவை நமக்கு நேரிடலாம்.

யாக்கோபுக்கு யோசேப்பு பிரியமானவன், சகோதரர்களுக்கோ பகைக்கப்படக்கூடியவன்.

நமது ஊழிய இடத்திலே, பணியிடத்திலே, நமக்கும் இவ்வாறு நிகழலாம். யோசேப்பு காரணமின்றிப் பகைக்கப்பட்டதுபோல, தாவீதும் நிராகரிக்கப்படுகிறான். தாவீது விளக்கம் கூற முயன்றபோது, ஆகீஸ் அரசன் ஞானமான பதிலைக் கூறினான்.

ஏற்கப்படாதபோது எளிதாக எடு, எரிச்சலடையாதே

“... ஆகீஸ் தாவீதை அழைத்து: நீ உத்தமன் ஆகிலும் பிரபுக்களின் பார்வைக்கு நீ பிரியமானவன் அல்ல... சமாதானத்தோடே திரும்பிப் போய்விடு என்றான்.

தாவீது ஆகீசை நோக்கி: ஏன்? யுத்தம்பண்ணாதபடிக்கு ... உமது அடியேனிடத்தில் கண்டுபிடித்தது என்ன என்றான்.

ஆகீஸ் தாவீதுக்குப் பிரதியுத்தரமாக... நீ தேவனுடைய தூதனைப் போல என் பார்வைக்குப் பிரியமானவன்; ஆனாலும், இவன் எங்களோடே யுத்தத்திற்கு வரக்கூடாது என்று பெலிஸ்தரின் பிரபுக்கள் சொல்லுகிறார்கள்... விடியற்காலத்திலே... புறப்பட்டுப்போ என்றான்.” (1 சாமு. 29:6-10)

தான் ஏற்றுக்கொண்டபோதிலும், தனது சகாக்கள் ஏற்கமறுக்கிற

ஒரே காரணத்திற்காகத் தலைவன் நம்மை ஒதுக்கிவைக்கலாம். தாவீதுக்கு அந்த நிலைமை வந்தபோது, அவன் கசப்படையவில்லை. நாமும் கசப்போ, வைராக்கியமோ கொள்ளாதவாறு காக்கப்படவேண்டும்.

“இவர்கள் என்னை ஏற்காததாலேயே தலைவனோடு நான் நிற்க இயலாமல் போயிற்று” என்று அவர்கள் மீது கசப்பு எழுவதற்கு வாய்ப்பு மிகுதி, பலருக்குள்ளே கசப்பு வந்ததுமுண்டு.

“என்னை யாவருக்கும் பிடிக்கவேண்டும்” என எதிர்பார்க்கக்கூடாது, “எனக்கு யாவரையும் பிடிக்கிறதா?” எனக் கேட்டுப்பார்த்தால் நமக்கு இது புரிந்துவிடும்.

“மனுஷர் உங்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்களோ, அதையே அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள்.”

எனது குணம் யாவருக்கும் விருப்பமாக இருக்கவேண்டும் என்று அவசியமில்லை. கர்த்தர் ஒவ்வொருவரையும் தனிப்பட்ட விதத்தில் வேறுபடுத்தி உருவாக்கியுள்ளார். இரண்டு மாறுபட்டவர்கள் எல்லாவற்றிலும் இணைந்துபோகவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை.

எல்லாருக்கும் பிரியமாக நடக்க முயல்வது நன்று. ஆனால், யாவரையும் பிரியப்படுத்த இயலாது.

தாவீது தலைவன் ஒருவனால் நேசிக்கப்பட்டான்; பிரபுக்கள் பலரால் வெறுக்கப்பட்டான். தாவீது “பெரியவன்” “அபிஷேகிக்கப்பட்டவன்” “பிசாசுகள் அலறியோடுமளவுக்குப் பாடுகிறவன்” “அழகன்” “பலசாலி” ஆனாலும், அவனையும் வெறுப்போர் இருந்தனர்.

அதேபோல, நம்மிடம் நல்ல அம்சங்கள் இருந்தாலும், நம்மைப் பற்றிய கடந்தகால சம்பவங்கள் அவர்கள் மனதில் இருக்கலாம். “அச்சந்தேகங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் நாங்கள்” என நம்மை நிரூபித்துக்காட்டவேண்டும். “இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவ்வாறு இருந்தான்; மாறியிருக்கமாட்டான், அப்படியேதான் இருப்பான்” என அவர்கள் நினைக்கலாம்; நாம் அதை எளிதாக எடுத்துக்கொள்வோம் (take it easy) தாவீது அத்தகைய நிலையை மிக எளிதாக எடுத்துக்கொண்டான்.

வாக்குவாதமின்றி வாழப் பழகு

“அப்படியே தாவீது அதிகாலையில் தன் மனுஷரைக் கூட்டிக்கொண்டு,
..... திரும்பிப் போகப் புறப்பட்டான்...” (1சாமு. 29:11)

தாவீது எந்த எதிர்ப்பையும் காண்பிக்கவில்லை. “என்னைப் பிடிக்கவில்லை, சரி.” என்று திரும்பிப்போய்விட்டான்.

“நான் வரவேண்டாமென்று இவர்கள் எப்படிச் கூறலாம். இவர்களை ஒரு கை பார்த்து விடுகிறேன்” என்று எகிறவில்லை.

ஆகாஸ் அரசனிடம் சென்று, “நீர், தலைவரா? அவர்கள் தலைவர்களா? நீர் சொல்கிறபடியல்லவா அவர்கள் கேட்கவேண்டும். அவர்கள் சொல்லுகிறதை நீர் கேட்பது நியாயமா? என்று தாவீது வாக்குவாதம் பண்ணியிருக்க முடியும், பண்ணவேயில்லை.

சிலருக்கு சிலரது பாணி (mannerism) பிடிக்காது. பேசும்போது முக்கை உறிஞ்சுதல், தொண்டையைச் செருமுவது, நக்கிச் சாப்பிடுவது என்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பாணி உண்டு, பழக்கமுண்டு. அவை சிலருக்குப் பிடிக்கும் சிலருக்குப் பிடிக்காது. ஆண்டவரே, இவற்றையெல்லாம் புரிந்துகொள்ள உதவியருளும். வெறுப்பை எனக்குள் நான் ஒருபோதும் வளர்க்காதிருக்கட்டும்.

ஜெபம் : பிதாவே, பிறரைப் புரிந்துகொள்வது எங்களுக்குக் கடினமாக உள்ளது. சிறு சம்பவத்திலிருந்து எங்களுக்குப் பெரும் சத்தியங்களைக் கற்றுக்கொடுத்ததற்காக நன்றி ஆமென்.

இழப்பில்லுந்து மீண்டு, இன்ப வெற்றியைத் தீண்டு

32

“தாவீதும் அவன் மனுஷரும் அந்தப் பட்டணத்திற்கு வந்தபோது, இதோ அது அக்கினியினால் சுட்டெரிக்கப்பட்டது என்றும், தங்கள் மனைவிகளும், தங்கள் குமாரரும் தங்கள் குமாரத்திகளும் சிறைபிடித்துக் கொண்டுபோகப்பட்டார்கள் என்றும் கண்டார்கள்.

அப்பொழுது தாவீதும் அவனோடிருந்த ஜனங்களும் அழுகிறதற்குத் தங்களில் பெலனில்லாமல் போகும்படும் சத்தமிட்டு அழுதார்கள்.”

(1 சாமு. 30:34)

போருக்குப் போகாதவாறு, பெலிஸ்தியப் பிரபுக்களால் தடைபண்ணப்பட்ட தாவீதும், அவனது சகாக்களும் தாங்கள் தங்கியிருந்த சிக்லாகுக்குத் திரும்பியபோது, அவர்கள் கண்ட காட்சி யாவரையும் நொறுக்கிவிட்டது. குடும்பத்தார் சிறைபிடிக்கப்பட்டனர்; உடமைகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன, பட்டணமே பற்றி எரிந்தது. அழுவதற்கு இனி பெலனில்லை என்ற அளவுக்கு அழுதனர். சிந்துவதற்குக் கண்ணீர் மீதியில்லை என்ற அளவுக்குப் புலம்பினர். நடந்ததைத் தோண்டுவதை விட நடப்பதற்காக வேண்டுவது நன்று.

“தாவீது ஆசாரியனை நோக்கி: ஏபோத்தை என்னிடத்தில் கொண்டுவா என்றான்...

தாவீது கர்த்தரை நோக்கி: நான் அந்தத் தண்டைப் பின்தொடரவேண்டுமா? அதைப் பிடிப்பேனா? என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்: அதைப் பின்தொடர், அதை நீ பிடித்து, சகலத்தையும் திருப்பிக்கொள்வாய் என்றார்.”

(1சாமு. 30:7,8)

தேவன் இதை அனுமதித்தது ஏன்?

இழப்பு நிகழும்போது இக்கேள்வி எழும்புவது தவறல்ல. ஆனால், எப்போதும் அது ஏற்றது எனக் கூற இயலாது. “ஏன்” என்ற வினாவிலேயே மூழ்கிவிடுவது மதியீனம்.

“ஏன்” என்ற வினாவுக்கு பெலிஸ்தரோடு தாவீது போயிருக்கக் கூடாது; இஸ்ரவேலருக்கு எதிராக நின்றிருக்கக்கூடாது போன்ற காரணங்களை எடுத்துரைக்க முடியும். காரணங்களுக்கா பஞ்சம்? காரணம் கண்டுபிடிப்பதில் நமக்கு “நோபல்” பரிசே தரலாம்.

கருத்தாக, தேவனிடம் தாவீது விசாரித்தான்; தேவனும் தெளிவான பதிலைத் தந்தார். “ஏன்” என்ற வினா இல்லாத விண்ணப்பம்; சாதகமான மறு உத்தரவு.

நாம் கற்கவேண்டிய பாடம்: அழுது புலம்பவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படும்போது, அடுத்து செய்யவேண்டியது என்ன? என்பதில் கவனம் செலுத்துவதே நன்று.

ஏனென்று வினவுவது தற்பரிசோதனைக்கு ஏற்றது. ஆனால், என்ன செய்வது என வினவுவதே நடைமுறைக்கு உகந்தது. இத்தகைய நிலையிலும், தேவ ஆலோசனைக்கு இதயம் திறந்து இருக்கட்டும்; தேவ சித்தம் அறிய தெளிவான உணர்வு பெருகட்டும்.

ஆசையுண்டு தலைவனாக, ஆயத்தமுண்டா கல்லடிபட?

“தாவீது மிகவும் நெருக்கப்பட்டான். சகல ஜனங்களும் தங்கள் குமாரர் குமாரத்திகளினிமித்தம் மனக்கிலேசமானதினால், அவனைக் கல்லெறியவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்; தாவீது தன் தேவனாகிய கர்த்தருக்குள்ளே தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டான்.” (1சாமு. 30:6)

அவனது சகாக்களைப் போலவே தாவீதும் அதே இழப்பை அடைந்தான். ஆனால், அவர்கள் தாவீதைக் கல்லெறிய முயன்றனர். தாவீது குடும்பத்தை இழந்தான், உடமைகளை

இழந்தான்; அவை போதாதென்று, எவர்கள் கடன்பட்டவர்களென்று இரங்கி ஏற்றுக்கொண்டானோ, அவர்கள் அவனது உதவியைப் பெற்றவர்கள், அவனால் உணவளித்து ஆதரிக்கப்பட்டவர்கள், உற்ற நண்பர்கள் அவனைக் கொல்ல எழும்புகின்ற நிலை.

தலைவனுக்கு பெரிய அபாயம் இதுவே. எல்லாம் நன்றாயிருக்கையில் தலையில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டாடுவார்கள், ஏதாவது பிரச்சனை வந்தால், காலின் கீழே போட்டு மிதித்துவிடுவார்கள். தலைவராக விரும்புவோர் இதற்குத் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

யாவரும் மிதிக்கவரும்போது, கர்த்தருக்குள் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொள்ளத் தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

ஜெபம்: ஆண்டவரே! என்னால் ஆதரிக்கப்பட்டோர் எனக்கு எதிராக எழும்புகையில், எனது நடவடிக்கை எவ்வாறு இருக்கிறது?

மனமிருந்தும், பலமில்லாறை மகிழ்ச் செய்வோம்

“... அறுநூறு பேரும் போனார்கள். அவர்கள், பேசோர் ஆற்றண்டைக்கு வந்தபோது அங்கே சிலர் நின்றுபோனார்கள்.

தாவீதோ, நானாறு பேரோருங்கூடத் தொடர்ந்து போனான்; இருநூறு பேர் விடாய்த்துப் போனபடியினால் பேசோர் ஆற்றைக் கடக்கமாட்டாமல் நின்றுபோனார்கள்.” (1 சாமு. 30:9,10)

கீழ்ப்படிந்து செயல்பட வாஞ்சையிருந்தாலும், வலிமையில்லாதவர்கள் உண்டு; மனம் இருந்தும் பலம் இல்லாதவர்கள் உண்டு.

“நாங்கள்தான் இறுதிவரை உழைத்தோம். இவர்கள் நதிக்கு அப்புறம் நின்றுவிட்டவர்கள். இவர்களது மனைவி, பிள்ளைகளைத் தவிர பொருட்களில் இவர்களுக்குப் பங்கில்லை” எனக் கடைசிவரை சென்றவர்கள் எண்ணினார்கள். வெற்றி பலரை இவ்வாறு மாற்றும்.

முன்றிலொரு பகுதியினரே தாவீதுடன் இறுதிவரை சென்றனர். ஒரு பகுதியினர் துவக்கத்தில் நின்றுவிட்டனர். இன்னொரு பகுதியினர் இடையில் நின்றுவிட்டனர், அவர்கள் தேவசத்தத்தைக்

கேட்காதவர்களல்ல, வாஞ்சையில்லாதவர்களுமல்ல, பலவீனர்கள், வலிமை குறைந்தவர்கள்.

நாம் ஒருமித்து, ஒரு பணிக்காகப் புறப்படலாம். தேவதிட்டத்தின்படியே புறப்பட்டோம். ஆனால், சிலர் பெலனின்றி இறுதிவரை வர இயலாமற்போயினர். செய்து முடித்தவர்கள், வழியில் நின்றவர்களை அற்பமாக எண்ணலாம். ஊழிய வட்டாரத்தில், இந்த மனப்பான்மை மிகுதியாக உள்ளது. பெலவீனர்கள் துச்சமாகக் கருதப்படுவது இவ்வுலகின் இயல்பு.

“... கர்த்தர் நமக்குத் தந்ததை ... கர்த்தர் நம்மைக் காப்பாற்றி... அந்தத் தண்டை நம்முடைய கையில் ஒப்புக்கொடுத்தார்... யுத்தத்திற்குப் போனவர்களின் பங்கு எவ்வளவோ, அவ்வளவு ரஸ்துக்களண்டையில் இருந்தவர்களுக்கும் பங்குவீதம் கிடைக்கவேண்டும்.” (1சாமு. 30:23,24)

தாவீது பெலவீனரின் பக்கத்தில் நின்றான். தாவீது குழ்நிலையைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக்கொள்ளவில்லை. அவனது உள்ளம் அவர்களுக்காக இளகியது. அவர்கள் வேண்டுமென்றே வராமலில்லை. பெலனில்லாததினால் நின்றுவிட்டனர். ஆகவே, அவர்கள் மீது கரிசனை கொள்ளுவோம்.

“என்னை யாரும் அதிகாரம் பண்ணாத இடத்திலே வையுங்கள்” என்றால், நீங்கள் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்தாலேயே அது சாத்தியம்.

சரியான தலைவன், பெலவீனர்கள் மீது தன் இதயத்தை வைப்பான்.

பிதாவே, நாங்கள் தவறு செய்கிறோம்; உமது வழிகளைப் புரிந்துகொள்ளாமல் சமாளிப்பு வேலைகளைச் செய்கிறதற்கு அழுத்தப்படுகிறோம். எங்களைச் சீர்ப்படுத்துவீராக, ஆமென்.

வெற்றியின்போது, வெறுமையில் உதவியோரை நினை

“... அவன் கொள்ளையாடினவைகளிலே தன் சிநேகிதராகிய யூதாவின் மூப்பருக்குச் சிலவற்றை அனுப்பி, இதோ கர்த்தருடைய சத்துருக்களின் கொள்ளையில், உங்களுக்கு உண்டாயிருக்கும் ஆசீர்வாத பாகம் என்று சொல்லச் சொன்னான்.” (1சாமு. 30:26)

பாதியில் நின்றுவிட்டவர்களுக்குப் பங்கிட்டுத் தந்த தாவீது, தனக்கு எப்போதோ உதவியோருக்கும் பங்குகளை அனுப்பினான்.

நமக்குத் தேவைகளும் பிரச்சனைகளும் வரும்போது, நான் இன்னாருக்கெல்லாம் உதவினேனே, அவர்கள் அவற்றை இப்போது திரும்பச் செய்தால் நலமாக இருக்குமே என நினைக்கிறோம்.

ஆனால், நாம் ஆசீர்வதிக்கப்படும்போது, நமக்குக் கடந்த காலத்தில் உதவினவர்களை எண்ணிப்பார்ப்பது மிகவும் குறைவு.

நமக்குப் பல நிலைகளிலே பலர் உதவியிருக்காவிட்டால், நாம் இந்த அளவுக்கு வந்திருக்க முடியாது. ஒருவேளை பயணத்திலே பணத்தைத் தொலைத்தபோது, அறியாத ஒருவர் உங்களுக்கு உதவியிருக்கலாம்; அல்லது கல்லூரியிலே ஒருவர் இடம் வாங்கித் தந்திருக்கலாம்.

சிறுவயதிலிருந்து நமக்கு உதவியோரின் பட்டியல் போட்டால், இவர்களையெல்லாம் நினைத்திருக்கவோ இவர்களுக்காக ஜெபித்திருக்கவோ மாட்டோம் என்பதை அறிந்து, வெட்கப்படவேண்டியிருக்கும்.

சரியான திசையில் வழிநடத்தியிருப்பார்கள் அல்லது ஏற்ற நபரிடத்தில் நம்மைக் கொண்டுபோய் விட்டிருப்பார்கள்.

தாவீதின் துக்கம், பிறருக்கு நன்றியுணர்வைக் காண்பிக்கிற வேளையாக மாற்றப்பட்டது.

சிறு துரும்பும், பெருவெற்றிக்கு வித்திடலாம்

“ஒரு எகிப்தியனை வெளியில் அவர்கள் கண்டு... திராட்சப்பழக் குலைகளையும் அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள்; அதை அவன் சாப்பிட்ட பின்பு, அவனுடைய உயிர் திரும்ப அவனுக்குள் வந்தது... நாங்கள்... படையெடுத்துப் போய் சிக்கலாகை அக்கினியினால் சுட்டெரித்துப் போட்டோம் என்றான்... உம்மை அந்தத் தண்டனிடத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோவேன் என்றான்.” (1சாமு. 30:11-15)

குடும்பம் சிறைபிடிக்கப்பட்டு, உடைமைகள் கொள்ளையிடப்பட்டு,

ஊர் தீக்கொளுத்தப்பட்டு, மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் களைத்து வழியிலே நின்ற நிலையில், யாரோ ஒருவன் பாதையிலே தேவையோடு கிடக்கிறான். அவனுக்கு உதவ முடியுமா?

தாவீதின் நற்குணம் அவனது சகாக்களின் மேலும் தாக்கம் ஏற்படுத்தியது. அவர்கள் அவனுக்கு உதவினர். அந்த மனிதனே அவர்களது வெற்றிக்கு வழிகாட்டினான்.

நமது வாழ்விலே, பல வேளைகளில் நம்மால் அலட்சியம் பண்ணப்படுகிற நபர்களும் காரியங்களுமே, நமது வெற்றிக்குக் காரணங்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

நான் போகிற பாதையிலே, சந்திக்கிற சிறிய மற்றும் பெரிய காரியங்கள் மூலமே, தேவன் எனக்கு வெற்றியைத் தருகிறார். ஆகவே, நாம் அவற்றைக் குறித்து கவனத்தோடு இருக்கவேண்டும். எவரையும் அற்பமாக எண்ணாதபடி எச்சரிக்கையாயிருங்கள். குறிப்பாக, சிறியோரை அலட்சியப்படுத்தவே படுத்தாதீர்கள். பல வேளைகளில், அத்தகையோரை பயனற்றவர்கள் என அலட்சியம் செய்து விட்டுவிடுகிறோம். இனி கவனமாக இருக்க தேவன் உதவட்டும்.

நம்பகத்தன்மை, தலைமைக்கு வன்மை

“... மூன்று நாளைக்கு முன் நான் வியாதிப்பட்டபோது, என் எஜமான் என்னைக் கைவிட்டான்...

...நீர் என்னைக் கொன்றுபோடுவதுமில்லை, என்னை என் எஜமான் கையில் ஒப்புக்கொடுப்பதுமில்லை என்று தேவன் மேல் ஆணையிடுவீரானால்...” (1சாமு. 30:13,15)

அமலேக்கிய எஜமான், பெலனற்றுப் போனால், பயனற்றுப் போனால், கைவிட்டுவிடுகிறவன். தாவீதோ, பெலனற்றுக் கிடக்கிறவனைக் காப்பாற்றுகிறவன்.

எந்தத் தலைமையின் கீழ் மக்கள் பாதுகாப்பாக உணர்கிறார்களோ, அந்தத் தலைமையே ஏற்றத் தலைமை. குடும்பம், நிறுவனம், சபை உள்ளிட்ட எந்த அமைப்பிலுமே தங்களைப் பாதுகாப்பாக

(Secure) உணரவைக்கிற தலைமைக்கே மக்கள் கீழ்ப்படிந்து இணங்குவார்கள். “சாகக்கிடந்த என்னை, உணவளித்துக் காத்த தாவீதின் வார்த்தைகளை நம்பத் தயார் என்ற நோக்கிலேயே தாவீதிடம் வாக்குறுதியைப் பெற்றுக்கொண்டான் இந்த எகிப்தியன்.

ஜெபம் : ஆண்டவரே, நம்பகமானவனாய் நடந்துகொள்ள உதவுவீராக!

1. எனக்குத் துன்பத்தில் உதவினோரை, எனது இன்பத்தில் நினைத்து உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறேனா?

2. எனது துன்ப நேரத்திலும் என்னைவிட மோசமான நிலையிலுள்ளோருக்கு உதவ முயலுகிறேனா?

3. எனது பொறுப்பிலுள்ளோர், பாதுகாப்பாக உணர்கிற விதத்தில் நான் நடந்துகொள்கிறேனா?

என்னை ஆராய்ந்து சரிப்படுத்திக்கொள்ள அருள்புரியும் ஆமென்!

இழப்பில்ருந்து மீண்டு, இன்ப வெற்றியைத் தீண்டு

“அவன் (சவுலின்) தலையை வெட்டி, அவன் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு...அவன் உடலைப் பெத்சானின் அலங்கத்திலே தூக்கிப்போட்டார்கள்.” (1 சாமு. 31:9,10)

பழைய ஏற்பாட்டு சவுலும், புதிய ஏற்பாட்டு சவுலும் (பவுல்) ஓர் ஒப்பீடு.

நாற்பது ஆண்டுகள், இஸ்ரவேலை ஆண்ட சவுலின் வாழ்வு முடிந்தது. அவனது வம்சத்தின் ஆட்சியும் முடிந்தது, அவனது அவமானமோ தொடர்ந்தது.

“சவுல்” என்றவுடன் புதிய ஏற்பாட்டு சவுலும் (பவுல்) நினைவுக்கு வருகிறான். இருவருமே பென்யமீனர்கள், இருவருமே தீவிரத் தன்மையுடையவர்கள், இருவருமே நீண்ட சகாப்தத்தைப் படைத்தவர்கள், இருவரது தலைகளும் வெட்டப்பட்டன. (பவுல், ரோமப்பேரரசன் நீரோவால் தலை வெட்டப்பட்டு, இரத்தசாட்சியாக மடிந்ததாக வரலாறு)

பழைய ஏற்பாட்டு சவுல், கிரீடத்தைக் காப்பாற்றி, அதைத் தனது சந்ததிக்கு வைத்துப்போவதிலேயே கவனமாயிருந்தான். புதிய ஏற்பாட்டு சவுல், தனது தலையைப் பற்றிக் கவலைப்படாது, தேவன் தன்னை எதற்காகப் பிடித்தாரோ, அதற்காக ஓடுவதிலே கவனமாயிருந்தான்.

இச்சிறிய ஒப்பீட்டில் பெரிய பாடம் உண்டு. தன்னையும், தன்னுடையவைகளையும் காக்க நினைக்கிறவன், அதை இழந்துபோவான். தன்னுயிரையும் இழக்கத் துணிகிறவன், அதைப் பெற்றுக்கொள்வான். எதற்காக ஓடுகிறேன்? எனது ஓட்டத்தின் முடிவென்ன? எனச் சிந்திப்பது நல்லது.

பழைய ஏற்பாட்டு சவுலின் உடல் மட்டுமே கிடைத்தது, தலையோ பகைவர்களிடம் போய்விட்டது. ஆனால், அதற்கு அடுத்ததாக வந்த அரசனோ (தாவீது), சத்துருக்களின் தலையை எடுத்தவன்.

ஓட்டத்தில் உன்னைப் பிறரோடு ஒப்பிடுதல் ஒவ்வாது

“தன் ஆயுததாரியை நோக்கி: அந்த விருத்தசேதனம் இல்லாதவர்கள் வந்து. என்னைக் குத்திப்போட்டு, என்னை அவமானப்படுத்தாதபடிக்கு, நீ உன் பட்டயத்தை உருவி என்னைக் குத்திப்போடு என்றான்.” (1சாமு. 31:4)

சவுலுக்கு “இஸ்ரவேலன்” என்ற வைராக்கியம் இருந்தது. விருத்தசேதனமற்றோரின் கையால் சாகக்கூடாது, என்று உறுதிபூண்டு, தனது ஆயுததாரியிடம் தன்னைக் கொல்லுமாறு கேட்டுக்கொண்டான். அவன் மறுக்கவே, தற்கொலை செய்துகொண்டான்.

நாம், “பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்கள், வித்தியாசப்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்ற உணர்வுடையவர்களாய் இருப்பது நல்லது. ஆனால், அதற்கு அடிப்படைக் காரணர் தேவன் என்பதை மறந்துவிட வாய்ப்புண்டு.

சில சந்தர்ப்பங்களில், சவுல் உணர்த்துவிக்கப்பட்டான், வாய்விட்டு அழுதான்; ஆனால், விழுவதும் மனந்திரும்புவதும், மறுபடியும் விழுவதும் திரும்பவும் எழுவதும் என அவன் காலமெல்லாம் கரைந்துபோயிற்று.

அவனது விழுகைக்குக் காரணம் இன்னொருவனோடு தன்னை ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததே. தாவீதை என்னைவிட அதிகமாகப் புகழ்ந்துவிட்டார்களே என்ற எண்ணமே அவனது விழுகைக்கு வித்தானது.

பிறரோடு உங்களை ஒப்பிடாதீர்கள். உங்களைப் போல இன்னொருவரை தேவன் உலகத்திலே உண்டாக்கவில்லை; உங்களது நிறம் உங்களது உருவம், உங்களைப் பற்றிய திட்டம் எல்லாம் பிரத்தியேகமானது (unique). அதைப் புரிந்துகொண்டால், நாம் இன்னொருவருடைய ஒட்டப்பாதையில் ஓடவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகமாட்டோம். நான் எனது ஒட்டப்பாதையிலேயே ஓடி, பந்தயப்

பொருளைப் பெறமுடியும். பிறரிடத்திலிருந்து உற்சாகத்தையும், பாடங்களையும் கற்றுக்கொள்வது நல்லது. பிறரோடு நம்மை ஒப்பிட்டு, அவர்களுக்குக் கிடைத்தது ஏன் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை என எண்ணினால் விழுந்துபோவோம்.

சவுலை தேவன் உடனடியாக அகற்றிவிடவில்லை. அவனது இடத்திற்குத் தாவீதைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகும், சவுலைப் பல ஆண்டுகள் உயிரோடு வைத்திருந்தார். கடைசிவரை அவன் சிங்காசனத்திலேயே வீற்றிருந்தான்.

சிலர் தங்களுக்கென்று தரப்பட்ட அவகாசத்துக்குள், தேவனிடம் திரும்பாமலேயே போய்விடுகின்றனர். சவுலும் அத்தகையவன்.

உற்றார் உயிரைத் தருவோராயினும், விழுகை உறுதியே

“சவுல் செத்துப்போனதை அவன் ஆயுததாரி கண்டபோது, அவனும் தன் பட்டயத்தின்மேல் விழுந்து, அவனோடே கூடச் செத்துப்போனான்.” (1சாமு. 31:5)

சவுலுடன் இருந்தவர்கள் எத்தனை உண்மையானவர்கள்! “தலைவன் இறந்த பிறகு, நான் உயிரோடிருந்து என்ன பயன்?” என ஆயுததாரியும் தற்கொலை செய்துகொண்டான். அவன் சவுலின் மரணத்திற்குப் பிறகு வேறொரு முதலாளியைத் தேடியிருக்கலாம்.

எனக்கு நல்ல நண்பர்கள், உண்மையான சகாக்கள் இருக்கலாம். எனது சரிவை, எனது விழுகையைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு நானே பொறுப்பு. “அவர்களாலே நான் கெட்டேன்” என சவுல் கூறமுடியாது.

“நாம் யுத்தத்தில் இறந்துவிடுவோம்” என சாமுவேலின் ஆவி கூறியதன் மூலம் அறிந்திருந்தும், சவுலின் பிள்ளைகள் போருக்குப் போனார்கள். யோனத்தான், அபினதாப், மல்கிசுகா ஆகியோர் அவனுக்காக உயிரையே கொடுத்தனர். நல்ல குடும்பம் அமைந்திருந்தது; ஆனால், சவுலினிடமிருந்து நாம் கற்பது, நமது விழுகையைத் தடுப்பது நமது கையிலேயே, பிறரது கையியேயல்ல.

நாம் விழுவது மட்டுமல்ல, நமது விழுதல் நம்முடன் உள்ளோரையும் விழுச்செய்யமுடியும். நீங்கள் தலைமைப்

பொறுப்பில் இருந்தால், உங்களது விழுகை பலரை வீழ்த்திப்போடும், எச்சரிக்கையடைவோமாக!

அகத்தை அலட்சியப்படுத்தி, புறத்தை அழகுபடுத்துபவன் அழிவைக் காண்கிறான்.

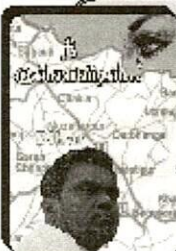
"இஸ்ரவேலின் குமாரத்திகளே, உங்களுக்கு இரத்தாம்பரத்தைச் சிறப்பாய் உடுப்பித்து, உங்கள் உடையின் மேல் பொன் ஆபரணங்களைத் தரிப்பித்த சவுலுக்காக அழுது புலம்புங்கள்." (1 சாமு. 1:24)

சவுல், வெளிப்புற அலங்காரங்களை மக்களுக்குச் செய்துகொடுத்தான். ஆனால், அவர்களது ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்காக, நாற்பது ஆண்டுகளிலே எதுவும் செய்யவில்லை. மக்களது பொருளாதாரத்திற்குப் பலவற்றைச் செய்தவன், அவர்களது ஆத்துமாவுக்கடுத்தவற்றிற்காக எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை.

உங்களது குடும்பத்தார், நண்பர்கள், சகாக்கள் போன்றோருக்கு நீங்கள் பொருளாதாரம், கல்வி ஆகியவற்றில் அதிகமாக உதவியிருக்கலாம். ஆனால், அவர்களது ஆவிக்குரிய தேவைகளை நீங்கள் சந்திக்கத் தவறினால், அது உங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் ஆசீர்வாதமாயிராது.

இவ்வளவு செய்தும், சவுலின் வாழ்வு தலையில்லாத முண்டம் போல ஆகிப்போனது பரிதாபகரமானது.

ஜெபம் : பிதாவே, நான் ஓடுகிற ஓட்டத்தின் நோக்கம், ஓட்டத்தின் இலக்கு இவற்றில் தெளிவாக இருக்க உதவிசெய்யும். பிறரோடு எங்களை ஒப்பிட்டு கிருபையை இழந்துவிடாதிருக்கக் காத்தருளும். விழுவதும், நிலைநிற்பதும் எனது பொறுப்பு என உணர உதவியருளும். ஆவிக்குரியவற்றிற்கு முதலிடம் கொடுத்து, வெளிப்புறமானவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காதிருக்கப் போதித்தருளும். சவுலின் பரிதாபகர முடிவு எங்கள் செவிகளில் எச்சரிக்கை ஒலி எழுப்பிக்கொண்டேயிருக்க அருள் செய்யும், இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.

நீ இவ்வாவிடிம்

(தமிழ், ஆங்கிலம், ஹிந்தி மொழிகளில்)

"மகனே, நீ இவ்வாவிடிம், வேறு எனக்கு யாருமில்லை" என்ற தேவசத்தம் கேட்டு, பிறாருக்குச் கவிசேஷத்தினைச் சுமந்து செல்ல, தன்னை அர்ப்பணித்த சகோ.அகஸ்டின் ஜெபக்குமாரின் வாழ்க்கைப் பயணமும், ஜெம்ஸ் (GEMS) இயக்கத்தின் வரலாற்றுப் பதிவும் அடங்கிய புத்தகம்.

சேர்ந்த இரண்டும்

(தமிழ் மற்றும் ஹிந்தி மொழிகளில்)

வேதத்தின் 32 தம்பதியர்களது வாழ்க்கையின் வெற்றிகள் மற்றும் வீழ்ச்சிகளை உள்ளடக்கியது. தம்பதியர்கள் புயலுக்குத் தப்பி, புரிந்துகொள்ளும் வாழ்க்கைக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து, மனவாழ்க்கையை மணக்கச் செய்திட, நல் ஆலோசனைகளை உள்ளடக்கிய பொக்கிஷம்.

சேர்ந்த இரண்டும்

எங்கே செம்கிறோம்?

"யூக்ரேனியம்" ஜெம்ஸ் மாதாந்திரப்பத்திரிக்கைகளில் வெளிவந்த, சகோ.அகஸ்டின் ஜெபக்குமார் எழுதிய அன்பின் மடல்களின் முதல் தொகுப்பு "எங்கே செம்கிறோம்?" என்ற வடிவில்.

இளம் உள்ளங்களுக்கு

வாலிபத்தின் கேள்விகள், ஏக்கங்கள், எதிர்பார்ப்புகள், துடிப்புகள் இவற்றினிடையே, "நீ கேவ சிங்கக்ஷை அறிந்து முன்னேறு" என வாலிபரின் வாழ்க்கையை வடிவமைக்கும் புத்தகம்.

இளம் ஊழியருக்கு

தீமாதீதையு நிரூபத்தினையும், பவுலின் வாழ்க்கையினையும் மையமாகக் கொண்டு சகோதரர் எழுதிய, இன்றைய இளம் ஊழியர்கள் தங்கள் ஊழியப் பாதையில் முன்னேறுவதற்கான ஓர் பாடப் புத்தகம்.

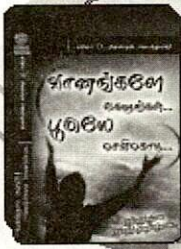
ஆயத்தமாகப்பெறும் தலைவன்

(தமிழ், ஆங்கிலம், ஹிந்தி மொழிகளில்)

"வாழ்ந்து போதிர்ப்பேக சாவச் சிறந்தது" என தேவனின் பரிபூரணச் சித்தத்திற்குத் தங்களைத் தத்தம் செய்யும் தலைவர்களை ஆயத்தப்படுத்தும் புத்தகம்.

ஆயத்தமாகப்பெற்ற தலைவன்

தலைவர்கள், தேவன் வகுத்த வழியினை விட்டு விலகாமல், தேவ சித்தம் நிறைவேற்றுவதையே தங்கள் குறியாகக் கொண்டு அர்ப்பணிக்கத் தூண்டும் புத்தகம்.

வாழ்க்கைக் கேள்விகள், பூமியே செவிகொடு

ஆத்தம் ஆதாயம், ஆவிக்குரிய வாழ்வு, அருட்பணி ஆகிய அடிப்படைத் தளங்களைக் கட்டி, இன்றைய ஆவிக்குரிய உலகினை ஆடையாளம் கண்டுகொள்ள உதவும் இப்புத்தகம், வருடத்தின் 52 வாரங்களிலும் தியானிக்கும் தலைப்புகளை உள்ளடக்கியது.

எக்காள சத்தம் கேளீர்

கிறிஸ்துவின் பணியில், சிரத்தை எடுத்து முன்னேறுவோர், பரமனின் பாதையில் பயமின்றி பணியாற்ற, சத்தியத்துடன் எச்சரிக்கையினையும் விடுக்கிறது இப்புத்தகம்.

எக்காள
சத்தம் கேளீர்

வித்தியாசமுள்ளவனாயிரு

வித்தியாசமுள்ளவனாயிரு

தேவப் பிள்ளைகள் உலகத்தோடு ஒட்டிவிடாமல், தேவனுடையவர்களாகவே தங்களை அடையாளம் காட்டி வாழ அழைப்பு விடுக்கும் வாலிபர்களுக்கான ஓர் சிறந்த புத்தகம்.

ஓரு மிஷனரியின் இதயத் துடிப்புகள்

தேவனுக்காகவே தன்னைத் தத்தம் செய்துவிட்ட ஓர் மிஷனரியின் இதயக் குரலை, உங்களின் இதயத்தையும் தட்டியெழுப்பும் வரிகளாக, கவிதை வடிவில்.

GEMS

No. 11, 13th Cross Street,
New Colony, Chrompet, Chennai - 44
TamilNadu, South India
Tel. : 044 22386031, 22380295

NOTES

NOTES

இந்நூலைப் பற்றி...

ஆவிக்ஞரிய தகைமைப் பொதுப்புக்கு ஈடாக இவ்வுலகில் ஒப்பிடத்தக்கவை வெவ்நொன்றுமில்லை. இயேசுவின் தகைமையில் உருவான உறுதியத்தை மையமாகக் கொண்டு, அவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றுவோர் மாத்திரமே, ஆவிக்ஞரிய தகைமைப் பொதுப்பை ஏற்று வெந்திகாண முடியும். அதற்கு வழிகாட்டியாகவே இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

தன்னை அகலுத்த தேவனுக்காகச் செயல்பட அர்ப்பணித்த இந்நூலின் ஆசிரியரை பேச்சால், எழுத்தால், ஜெபத்தால் தேவன் அநேக ஆயிரங்களுக்கு உலகெங்கிலும் ஆசீர்வாதமாக்கியுள்ளார். 1972 -ம் ஆண்டு முழுநேர மிஷனரியாக ஜோர் சென்ட் இவர் உலகெங்கிலும் தேவனால் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், ஜோர்டானியை சுவிசேஷி பிரதிபலாவி யிஷுவாமி இயக்கத்தின் (GEMS) பொதுச்செயலாளராகச் செயல்பட்டு வருகின்றார். 46 ஆண்டுகளுக்கும் மேலான தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்தின் பலனால் தான் பெற்ற அனுபவங்களை இந்நூலின் வழியாக நமக்குச் செய்தியாக்கித் தருகிறார்.

www.gemsmedia.in

GEMS Media Ministries

GEMS Media Online
<https://www.youtube.com/c/gemsmediaonline>

GEMS Magazines
Prabhat (Kids) - Hindi
Yudha Dvni - Kannada
GEMS Satham - Tamil
GEMS Sabdam - Telugu
Aathmashan - Hindi
The CALL - English

www.store.gemsmedia.in

